Vrcholek ledovce

Erle Stanley Gardner

KAPITOLA I

Právě jsem se v sekretariátu prohrabával starými složkami a hledal společné znaky pro několik vyděračských případů, když vešel v celé své výši šesti stop.

Na sobě měl velice pečlivě ušitý béžový sportovní plášť, nabrané kalhoty a sportovní boty. Postavu měl jako použitá slámka na limonádu. Slyšel jsem, jak říká, že chce vidět staršího partnera. Řekl to s přízvukem muže, který vždy požaduje to nejlepší a taky to dostane. Sekretářka na mě nadějně mrkla, ale dělal jsem mrtvého brouka. Berta Coolová je „starší" partner.

„*Staršího* partnera?" zeptala se a nespustila ze mě oči.

„Ano. Myslím, že to je B. Cool," odpověděl dívajíce se na jména vyrytá na kouřovém skle dveří ve vchodu do sekretariátu.

Přikývla a zvedla telefon k Bertě.

„Jméno?" zeptala se.

Důležitě se nahnul, vytáhl z kapsy vizitkovník z aligátoří kůže, vyndal z něj vizitku a okázale ji předal sekretářce.

Chvíli se na ni zmateně dívala, jako kdyby měla potíže s přečtením.

„Pan Billings? Pan John Carver Billings ..."

Berta právě zvedla telefon a děvče řeklo: „Chce vás vidět pan Billings. Pan John Carver Billings."

„Druhý," dodal a poklepal na vizitku. „Copak to nepřečtete? Druhý."

„Ach, samozřejmě," odpověděla, „druhý."

To Bertu Coolovou evidentně zmátlo a žádala o vysvětlení.

„Druhý," zopakovala dívka do telefonu. „Je to na té vizitce napsáno stejně, jako to řekl. Jeho jméno je John Carver Billings a pak jsou tam dvě svislé rovné čáry za Billings."

Muž se nedočkavě zamračil.

„Pošlete moji vizitku dovnitř," navrhl.

Sekretářka automaticky přejela nehty přes rytinu na vizitce a odpověděla do telefonu: „Ano, slečno Coolová."

Pak zavěsila a obrátila se k Billingsovi: „Slečna Coolová vás přijme. Můžete jít přímo dovnitř."

„*Slečna* Coolová?" vykřikl.

„Ano."

„To je B. Cool?“

„Ano, B. jako Berta.“

Na chvíli zaváhal, pak si uhladil svůj bezový sportovní plášť a vešel.

Sekretářka čekala, dokud se dveře nezavřely, pak se podívala na mě a řekla: „Chce muže.“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Chce *staršího* partnera.“

„Až se bude po vás ptát, co mu mám říci?“

„Podceňuješ Bertu,“ namítl jsem. „Zjistí, kolik má prachů a jestli je to vhodná kavka k oškubání a pak mě pozve na poradu. Pokud není v balíku a John Carver Billings *druhý* jí dá na srozuměnou, že si myslí, že ženy nejsou tak dobří detektivové jako muži, uvidíš, jak pan John Carver Billings *druhý* odtud vyletí, jako by ho kobyla nakopla do zadní části těla.“

Nesouhlasně se na mě podívala. „Jste velmi jemný ve svých výrazech, pane Lame,“ řekla bez úsměvu.

Šel jsem zpátky do své kanceláře.

Asi za deset minut zazvonil telefon.

Elsie Brandová, moje sekretářka, ho zvedla, vzhlédla na mě a řekla: „Paní Coolová by ráda věděla, jestli můžete jít do její kanceláře na poradu.“

„Jistě,“ odpověděl jsem. Mrknul jsem spiklenecky na děvče v sekretariátu, když jsem šel kolem, a otevřel jsem dveře do Bertiny soukromé kanceláře.

Jeden pohled na výraz Bertina obličeje a věděl jsem, že všechno je v nejlepším pořádku. Bertiny malé nenasytné oči jen zářily a ústa byla samý smích.

„Donalde,“ řekla, „toto je pan John Carver Billings.“

„Druhý,“ dodal.

„Druhý,“ zopakovala. „A toto je Donald Lam, *druhý* partner společnosti.“

Potřásli jsme si rukama.

Ze zkušenosti jsem věděl, že to chce opravdu velké prachy, dostat Bertu, aby nasadila takové sympatické a lichotivé chování a vrnící kočičí hlásek.

„Pan Billings,“ řekla, „má problém. A myslí si, že by na jeho problému měl možná pracovat detektiv - muž.“

„Pak by se mohlo dosáhnout hmatatelnějších výsledků,“ doplnil John Carver Billings druhý.

„Přesně,“ Berta souhlasila s úsměvnou horlivostí, kterou inspirovala vidina velkých peněz.

„A v čem je problém?“ zeptal jsem se.

Bertina židle zakvílela, jak se pohlo jejích stopětašedesát liber, aby zvedla ze vzdálenějšího rohu stolu novinový výstřižek. Beze slova mi ho podala.

Četl jsem:

RYTÍŘ DENNÍHO SLOUPU - DEN A NOC

BLONĎATÁ KRÁSKA ZMIZELA, PŘÁTELÉ MAJÍ STRACH, POLICIE JE SKEPTICKÁ

Maurine Auburnová, blonďatá kráska, která byla s Gabby Carvanzou, když byl postřelen, záhadně zmizela. Přátelé požádali policii, aby zahájila pátrání.

Policie, která se odvolala na to, že tato mladá dáma během vyšetřování ve věci střelby na významného člena gangu očividně spolupracovala méně, než by si představovali, se přiklání k názoru, ze slečnu Auburnovou, která tak úspěšně před pár dny chránila své soukromí, už jednoduše omrzela publicita.

Policie se ve své uražené hrdosti staví netečně k faktu, že Maurine si opomněla již po několik dnů vyzvednout láhve mléka od schodů svého malého bungalovu v Laurel Canyon. Ve skutečnosti policejní úředníci důrazně poukázali na to, že slečna Auburnová se před několika dny nechala slyšet, že jí je odporné, jak policie strká nos do jejího soukromého života. Proto policie hodlá respektovat její soukromí.

Její přátelé ale sdělili policii několik zajímavých podrobností, které její zmizení staví do jiného světla: Před třemi dny Maurine byla středem pozornosti společnosti v známém nočním klubu, ale viditelně ji znudil její doprovod, a proto se vydala jinam.

Bohužel neodešla sama.

Její odchod s novým známým zpozorovalo několik tanečníků. Onoho člověka potkala zřejmě poprvé až tam. Policie si nemyslí, že skutečnost, že odešla s neznámým přítelem, a ne s někým ze členů její vlastní společnosti, má nějaký speciální význam. Přátelé této mladé ženy, přesto poukazují na to, že tato záležitost si zaslouží zvláštní

pozornosti. Detektivové se netají tím, že nepovažují tuto událost za mimořádnou v životě mysteriózní mladé dámy, která byla tak bezpříkladně nevšímavá, když se Gabby Garvanza ocitl na konci dráhy dvou olověných kulek.

Když se láhve mléka začaly kupit u dveří bungalovu slečny Auburnové, nudný odkopnutý doprovod z klubu, jehož jméno si policie ponechává zatím pro sebe, pocítil, že něco musí udělat. Šel na policii - možná poprvé ve svém životě. Předtím, jak se jeden z mluvčích vyjádřil, ho policie byla vždy nucena usilovně shánět, když s ním chtěla mluvit.

Mezitím bylo z nemocnice ohlášeno, že Garvanza je už mimo nebezpečí. Stále však zabírá soukromý pokoj a navzdory svému zotavování stačí zaměstnat tři speciální sestry.

Kdy i se v nemocnici probral z bezvědomí po vynětí dvou kulek z těla, Gabby pečlivě naslouchal policejním dotazům. Pak řekl tónem, jako by chtěl plodně spolupracovat: „Hádám, že ten, kdo za tím vším stojí, se bude muset ještě pořádně snažit, aby mě dostal.“ Policie považuje toto zdrženlivé vyjádření za poněkud malou pomoc při vyšetřování. Policejní představitelé vyjádřili mínění, že oba dva, Gabby Garvanza i slečna Auburnová by mohli být při vyšetřování více nápomocní.

Podal jsem výstřižek zpátky na Bertin stůl a podíval se na Johna Carvera Billingse druhého.

„Čestně,“ řekl, „vůbec jsem nevěděl, kdo to je.“

„Vy jste ta nová známost?“ zeptal jsem se.

Přikývl.

„A Maurine opustila klub s vámi?“

„No, ale nebyl to noční klub. Bylo pozdní odpoledne a potkali jsme se na takové koktejl-party.“

Otočil jsem se k Bertě. „Možná, že bychom se tím nemuseli zabývat.“

Bertiny lakomé oči mě probodly. Její prsteny ozdobené ruce se pokradmu natáhly směrem k zásuvce stolu, kde mívala zamčeny peníze.

„Pan Billings nám zaplatil zálohu,“ řekla tvrdě.

„A nabízím bonus pěti set dolarů,“ doplnil Billings.

„Právě jsem to chtěla říct,“ dodala důrazně Berta.

„Ale za co?“ zeptal jsem se.

„No, jestli najdete ta děvčata, se kterými jsem pokračoval potom.“

„Po čem?“ znovu jsem se nechápavě otázal.

„Po tom, co ta Auburnovic holka odešla.“

„Tu samou noc?“

„No samozřejmě.“

„Vypadá to, že jste toho ten večer stihl hodně,“ neodpustil jsem si poznámku.

„Bylo to takhle,“ začala urychleně vysvětlovat Berta. „Pan Billings byl doprovázen na koktejl-party mladou dámou. Ta mladá dáma se mu ale moc nevěnovala. Padla mu do oka Maurine, a když zachytil její pohled, chtěl ji požádat o tanec. Jeden z mužů, kteří byli s ní, důrazně doporučil Billingsovi, ať si hledí svého. Slečna Auburnová se ohradila, že ji ten chlapík nevlastní. A on drze odpověděl, že to ví, ale že chrání zájmy pána, který má na ni vlastnické právo.

Začalo to vypadat, že by se ten večírek mohl brzo stát hodně divokým, takže Billings šel radši zpátky ke svému stolu.

O pár minut později se Maurine Auburnová sama objevila u jeho stolu a řekla: ‚Vy jste mě požádal o tanec, jestli se nemýlím.‘

Takže si spolu zatancovali, a jak náš klient říká, docela jim to šlo. Ale byl trochu nervózní, protože muži z jejího doprovodu se na něj dívali jako tvrdí hoši. Navrhl jí, aby je setřásla a pozval ji na večeři. Řekla mu o jiném podniku, kam ráda chodí. Za několik minut se tam sešli. Pokud se pan Billings pamatuje, stále si tam chodila pudrovat nos.“

„Co jste dělal vy?“ zeptal jsem se Billingse.

„Chytal jsem lelky a cítil jsem se jako hlupák. Už podruhé za ten večer mě moje *dáma* nechala na holičkách. Pak jsem zahlédl dvě samotné dívky. Snažil jsem se upoutat jejich pozornost a podařilo se mi to. Tancovali jsme spolu a za chvíli jsem zjistil, že Maurine stejně odešla. Chtěl jsem, aby jedna z těch holek tam nechala tu druhou být a mohli jsme jít někam spolu. Bez výsledku. Přijely společně, a tak chtěly spolu zůstat. Přisedl jsem si k jejich stolu, koupil jsem jim pár drinků, tančili jsme, dali si večeři, zaplatil jsem a vzal jsem je do motelu.“

„A pak co?“

„Zůstal jsem tam celou noc.“

„Kde?“

„V motelu.“

„S oběma?“

„Byly v ložnicích. Já jsem spal na gauči v obýváku.“

„To jenom tak?“

„No, všichni jsme měli docela slušně upito.“

„A pak co?“

„Kolem půl jedenácté ráno jsme si dali rajčatovou šťávu. Děvčata připravila něco málo na zakousnutí. Necítila se dobře. A já jsem se cítil přímo pod psa. Pak jsem odjel k sobě, osprchoval jsem se, zašel jsem k holiči, nechal jsem se oholit, dal jsem si masáž a ... No a to už s tím nesouvisí. I když od té chvíle mohu všechno doložit.“

„Každou minutu?“

„Každou minutu.“

„Kde je ten motel?“

„Na předměstí Sepulvedy.“

Berta řekla: „Koukni se Donalde. Máme tu pár děvčátek ze San Franciska na výletě autem. Pan Billings si myslí, že se navzájem znaly velmi dobře. Možná, že jsou příbuzné nebo pracují spolu někde v kanceláři. Očividně si naplánovaly tento výlet po Kalifornii během svého volna. Chtěly vidět hollywoodské noci a byly zvědavy, zda se nesetkají s nějakou filmovou hvězdou. Když je pan Billings požádal o tanec, bylo vidět, že se chtějí pobavit, ale jen do určité míry, jak se později ukázalo. Nedaly mu šanci, aby se něco rozjelo.

Pan Billings jim nabídl, že je zaveze svým vlastním autem, ale řekly, že raději pojedou svým. On ... no, nechtěl se s nimi rozloučit tak brzo.“

Billings se na mě podíval a pokrčil rameny.

„Jedna z těchhle koček se mi opravdu líbila a viditelně jsem jí nebyl proti srsti,“ řekl. „Myslel jsem, že se zbavím té garde-dámy, co byla s ní, když se připojím. Nepovedlo se. Vypil jsem toho víc, než jsem si myslel. Když jsme se dostali do motelu, navrhl jsem skleničku před spaním a ... No, buď mi tam do toho něco hodily, nebo jsem opravdu trochu přebral. Další věc, kterou si pamatuju, je, že jsem byl sám, bylo už světlo a měl jsem hroznou opici.“

„A co děvčata to ráno?“

„Docela milá.“

„Nebylo to strojené?“

„Nebuďte hloupý, neměly náladu o nic lepší než já. Všichni jsme měli dost.“

„A co tedy chcete?“

„Chci, abyste našel ty dvě dívky.“

„Proč?“

„Protože,“ vložila se do toho Berta, „se může ocitnout v nesnázích. Teď, když to vypadá, že Maurine Auburnová zmizela.“

„Nechoďme kolem horké kaše,“ řekl Billings. „Je to Gabbyho kočka. Ví, kdo do něho napumpoval to olovo. Neřekla to policajtům, ale ví to. Co když si někdo bude myslet, že to řekla mě?“

„A je tu nějaký důvod, proč by to měla říci zrovna vám?“ zeptal jsem se.

„Nebo,“ pokračoval rychle, „předpokládejme, že se něco stalo jí. Předpokládejme, že se láhve od mléka budou i nadále kupit před jejíma dveřma.“

„Řekla vám Maurine své jméno?“

„Ne. Akorát mi řekla, že jí můžu říkat Morrie. Až když jsem uviděl její fotku v novinách, tak jsem si uvědomil, že z toho mohu mít nějaké potíže. Ti chlapíci s ní museli být Gabbyho hoši. A já jsem se tam tak hloupě motal a navíc ji požádal o tanec.“

„Děláte takové věci často?“ zeptal jsem se.

„Ovšem že ne. Dost jsem toho vypil a taky mě tam moje holka nechala.“

„A pak jste šel pryč a sbalil jste ta dvě děvčata?“

„Ano. Akorát, že jsem s tím neměl zas tak moc práce. Docela mi to ulehčily. Tak se tam potloukaly. Párek zajíčků na výletě, hledajících malé povyražení.“

„A představily se vám?“

„Řekly mi jenom první jména, Sylvie a Millie.“

„Která z nich se vám to líbila?“

„Sylvie, malá brunetka.“

„A jak vypadala ta druhá?“

„Rusovláska, která měla majetnický komplex, pokud se týkalo Sylvie. Věděla všechny otázky předem a nenechala mě na nic se

zeptat. Postavila kolem Sylvie plot z ostnatého drátu a držela ji uvnitř. Je možné, že mi přidala do koktejlu i něco jiného, než z čeho se obyčejně dělá. Každopádně ona připravovala poslední skleničku a po té jsem usnul, jako když mě do vody hodí.“

„Souhlasily s tím, abyste je doprovodil až do motelu?“

„Ano. Je fakt, že se do té doby nikde neubytovaly, chtěly jet do nějakého motelu nebo kempu.“

„Vy jste jel jejich autem?“

„Správně.“

„Zaregistrovaly se, když jste se dostali do motelu?“

„Ne, požádaly mě, abych nás zaregistroval. Byla to nejjednodušší cesta, jak mi naznačit, abych zaplatil. V takových motelech vždy platíte předem.“

„A vy jste řídil jejich auto?“

„Ne, Sylvie řídila. Seděl jsem vepředu vedle Millie.“

„Millie byla uprostřed?“

„Ano.“

„Vy jste Sylvii ukazoval cestu.“

„Ano, chtěla vědět, jak se dostat do docela dobrého motelu. Řekl jsem jí, že se budu snažit a nějaký slušný najdeme.“

„A zastavili jste až v tom motelu na předměstí Sepulvedy?“

„No jeli jsme kolem několika, na kterých visela cedule ‚Obsazeno‘. A na tomto bylo napsáno ‚Volno‘.“

„Takže jste tam zajeli?“

„Ano, zajeli jsme tam.“

„Kdo šel do recepce?“

„Já.“

„A vy jste se taky zaregistroval?“

„Ano.“

„Jak jste se zaregistroval?“

„Nevzpomínám si na jméno, které jsem si tehdy vymyslel.“

„A proč jste se nezaregistroval pod vlastním jménem?“

Pohrdavě se na mě podíval a řekl: „Co jste to, k čertu, za detektiva? Vy byste použil své vlastní jméno, za těchto okolností?“

„No a co značka a číslo auta?“

„Tady,“ řekl s náznakem pohnutí, „tady jsem udělal chybu. Místo toho abych šel ven a opsal si číslo jejich auta, akorát jsem si ho

vymyslel.“

„A z recepce nevyšel nikdo ven, aby to zkontroloval?“

„Samozřejmě, že ne. Když vypadáte dost úctyhodně, nikdy nekontrolují číslo. Někdy jenom ověří značku auta a to je všechno.“

„A jaká to byla značka?“

„Ford.“

„A vy jste ho registroval jako Ford?“

„Ano. Ale na co ten třetí stupeň výslechu. Jestli nechcete ten případ, vraťte mi zálohu a já si půjdu po svých.“

Bertiny oči zajiskřily.

„Neblázněte. Můj partner se jednoduše snaží dostat co nejvíce informací o případu, abychom vám mohli pomoci.“

„Mně to spíš připadá jako křížový výslech.“

„On to nemyslí zle,“ uklidňovala ho Berta. „Donald vám ta děvčata najde. Je opravdu dobrý.“

„Měl by být nejlepší,“ řekl Billings mrzoutsky.

„Tak, je tady ještě něco jiného,“ zeptal jsem se žoviálně, „co byste nám mohl říci a co by nám pomohlo?“

„Obávám se, že už nic.“

„Adresa motelu.“

„Už jsem ji řekl paní Coolové.“

„Jaké jste měli číslo bungalovu.“

„Číslo si nepamatuji, ale byl na pravé straně, ve vzdálenějším rohu. Myslím, že to byla pětka.“

„Dobrá, tak se na to podíváme.“

Billings odpověděl: „Pamatujte si, že jestliže najdete ty ženský, dostanete pět set dolarů jako bonus.“

„Bonusové případy ale nevyhovují pravidlům etiky, které jsou určeny pro práci privátní detektivní agentury.“

„Proč?“ podivil se Billings.“

„Vypadá to spíš jako práce na nahodilé poplatky. A oni to nemají rádi.“

„Kdo že to nemá rád?“

„Lidi, kteří vydávají licence.“

„No, dobrá,“ obrátil se k Bertě. „Najděte děvčata a já věnuji pět set dolarů vaší nejoblíbenější nadaci.“

„Vy jste ale dubová palice,“ zasmála se Berta.

„Co tím myslíte?“

„Moje nejoblíbenější nadace,“ řekla pomalu Berta, „jsem já.“

„Ale váš partner řekl, že nahodilé příjmy jsou zakázány.“

Berta odfrkla.

„No, myslím, že nikdo z nás o tom nebude mluvit,“ řekl Billings. „Jedině, kdyby jste se vy dostali do povídavé nálady.“

„Tak to u mě nehrozí,“ odpověděla Berta.

Namítl jsem: „Dal bych přednost tomu, aby to bylo na základě ...“

„Ještě jste nenašel ta děvčata,“ přerušil mě Billings. „Teď vám to řeknu přímo. Chci alibi na tu noc. Jedinou cestou, jak ho mohu získat je najít ty dvě dívky. Chci přísežné prohlášení. Dal jsem vám své návrhy. Řekl jsem vám veškeré informace, které vím. Nejsem zvyklý, aby se o mém slovu pochybovalo.“

Zadíval se na mě, strnule vstal a odkráčel.

Berta se na mě rozzlobeně podívala: „Jseš k čertu blízko tomu, abys mi udělal čáru přes rozpočet.“

„Za předpokladu, že tu nějaký rozpočet je.“

Zaklapla zásuvku na peníze.

„Tady je tři sta dolarů. A to už dělá nějaký rozpočet.“

„Takže raději začneme hledat shnilá jablka.“

„Pokud tady nějaká jsou.“

„Jeho příběh smrdí.“

„Co tím myslíš?“

„Dvě děvčata přijedou ze San Franciska,“ řekl jsem, „chtějí se podívat na Hollywood a možná najít nějakou filmovou hvězdičku, jak někde večeří.“

„No a co? To je přesně to, co dvě děvčata udělají za takových okolností.“

„Ano?“ pokračoval jsem. „Přijely až ze San Franciska. První věc, kterou normální ženská udělá, je, že se osprchuje, vybalí si věci, vytáhne žehličku, načančá si oblečení, na obličej nanese válečné barvy a až pak jde hledat nějakou tu hvězdičku. Představa, že by jela celou tu cestu ze San Franciska a ...“

„Nevíš, jestli to ujely během jednoho dne.“

„Dobrá, předpokládejme, že to udělaly během dvou dnů. Myšlenka, že přijely ze San Louis Obispo nebo Bakersfield nebo ně-

jakého jiného města, zaparkovaly auto a šly do nějakého večerního klubu bez toho, aniž by se zastavily, aby se udělaly tak atraktivní, jak je to jen možné, smrdí.“

Berta se na mě zadívala.

„Možná, že to všechno udělaly, a lhaly Billingsovi, protože nechtěly, aby věděl, kde bydlí.“

„Jejich kufry,“ odporoval jsem, „musely být v autě, podle toho, co nám řekl Billings.“

Berta se pohnula na své vrzající otáčivé židli. Její prsty nervózně bubnovaly po desce stolu a diamanty na jejích prstenech házely roztomilá světelná prasátka.

„Pro lásku boží,“ řekla. „Vypadni a dej se do práce. Co si k čertu myslíš, že naše partnerství je. Debatní klub nebo detektivní kancelář?“

„Já jsem jenom poukázal na to, co je očividné.“

„Dobrá, ale proč na to upozorňuješ mě,“ zaječela Berta. „Vypadni a najdi ty dvě ženský. Pět set babek, je to očividné v tomto případě, co stojí za pozornost mě.“

„Dostala‘s,“ zeptal jsem se, „popis?“

Vytrhla kus papíru z diáře na stole a hodila mi ho.

„Tady jsou všechna fakta. Můj bože, proč jsem kdy souhlasila s takovým partnerem, jako jseš ty. Takový pitomec sem přijde s penězma a ty ho začneš popouzet a bonus pětiset dolarů taky.“

„Nepředpokládám, že jsi se ho vůbec zeptala, co John Carver Billings první vůbec dělá.“

Berta zařvala: „Co se, k čertu, mám starat o to, co je. Stačí mi, že John Carver Billings druhý má peníze. Tři sta dolarů v hotovosti. Žádný šek. Kapíruješ? Hotově.“

Otočil jsem se ke knihovně, vytáhl jsem ‚Kdo je kdo v L.A.‘ a začal jsem hledat pod B. Bertiny blýskající oči se zúžily, chvíli si mě ostře měřila a pak přešla ke mně. Cítil jsem její horký, zuřivý dech na svém krku.

Nebyl tam žádný John Carver Billings.

Natáhl jsem se pro Kdo je kdo v Kalifornii. Berta mě odstrčila, popadla knihu z police a řekla: „A co kdybych já dělala duševní práci, zatímco ty vypadneš a najdeš ten motel.“

„O.K.“ odpověděl jsem a zamířil ke dveřím.

„Jenom aby ti to neuškodilo.“

Na chvíli jsem myslel, že po mě hodí tu knihu.

Nehodila.

KAPITOLA 2

Elsie Brandová, moje sekretářka vzhlédla od psacího stroje.

„Nový případ?“

Přikývl jsem.

„A Berta?“

„Pořád stejné staré, popudlivé, hněvivé, nenažrané a klející veličenstvo. Jak bys zahrála part upadající ženy?“

„Padlé ženy?“

„Já jsem řekl upadající ženy.“

„Aha, tak ještě nepadla. Co mohu udělat?“

„Pojedeš se mnou a zaregistrujeme se v motelu jako manželé.“

„A potom?“ zeptala se opatrně.

„Pak,“ řekl jsem, „se budeme věnovat detektivní práci.“

„Budeme potřebovat nějaká zavazadla?“

„Zastavíme se u mě doma a seberu nějaký kufr. To bude všechno, co budeme potřebovat.“

Elsie přešla ke skříni, vytáhla klobouk a přehodila přes psací stroj povlak.

Když jsme odcházeli z kanceláře, řekl jsem: „Možná by ses mohla kouknout na tohle.“ A podal jsem jí popis těch dvou žen, který mi Berta nadrápala na papír svým těžkopádným rukopisem.

Elsie pozorně studovala proužek papíru po cestě dolů výtahem a pak řekla: „Ten chlap měl evidentně zájem o Sylvii a Millie mu moc do oka nepadla.“

„Jak jsi to uhodla?“

„Jednoduše. Poslouchej,“ řekla. „Sylvie - atraktivní brunetka s pronikavýma modrýma očima. Sympatická, inteligentní kráska, pět stop dva palce, váha asi stodvanáct, senzační postava, kolem třiačtyřiadvaceti, vynikající tanečnice. Millie – zrzka na krátko ostříhaná, modré oči, elegantní, asi pětadvacet, váha a postava průměrné.“

Zašklebil jsem se.

„Fajn. A teď se budeme snažit najít co nejvíce informací, které

tyto ženy zanechaly za sebou v motelu, který byl určitě znovu obsazen nejmíň třikrát od té doby, co odjely.“

„Myslíš, že lidé, kteří to tam řídí, ti něco řeknou?“

„Kvůli tomu tě tam chci,“ odpověděl jsem. „Chci zjistit, jestli je to slušný motel, nebo ne.“

„Díky za kompliment.“

„Ale nikomu to neříkej.“

Vyzvedl jsem si na parkovišti agenturní vozidlo a cestou jsme zastavili v mém bytě. Elsie počkala v autě, já jsem vyběhl nahoru, hodil jsem pár krámů do kufru. Přes ruku jsem si přehodil převlečník. Našel jsem koženou brašnu od kamery. Pomyslel jsem si, že by se hodila jako zavazadlo pro ženu a taky jsem ji přibalil.

Elsie si pobaveně prohlédla tu kolekci.

„Viditelně,“ poznamenala, „cestujeme nalehko.“

Přikývl jsem.

Vyjeli jsme ze Sepulvedy. Jel jsem pomalu a prohlížel si motely. V tuto denní hodinu bylo ve všech volno.

„Támhle je ten, kam jedeme,“ ukázal jsem Elsie. „Ten napravo.“

Vjeli jsme dovnitř.

U většiny chatek byly dveře zeširoka otevřené. Barevná dívka uklízela. Docela atraktivní děvče v kloboučku a omyvatelné zástěře zas pracovalo na volném prostranství mezi bungalovy. Trvalo pět minut, než jsme našli vedoucí.

Byla to obrovská ženská, podobně stavěná jako Berta, s tím rozdílem, že Berta byla tak pevná jako ocelový drát, kdežto tahle žena se třásla jako rosol, kromě očí. To byly oči Bertiny.

„Jak si tady stojíte s ubytováním,“ zeptal jsem se.

Podívala se za mě do auta, kde seděla Elsie, a snažila se vypadat počestně.

„Na jak dlouho?“

„Celý den a celou noc.“

Vypadala překvapeně.

„Moje žena a já,“ vysvětloval jsem, „jsme jeli celou noc. Chceme si odpočinout, pak se chceme podívat po městě a zítra brzo ráno vypadnout.“

„Mám jednu pěknou chatku za šest dolarů.“

„A co kabina číslo pět, támhle ta v rohu?“

„To je dvojchata. Ta se vám nebude hodit.“

„A kolik stojí?“

„Jedenáct dolarů.“

„Vezmeme si jí.“

„Ne. Nevezmete.“

Zvedl jsem obočí.

„Nemyslím, že byste si vůbec nějakou vzali.“

„A proč?“

„Poslouchejte. Tohle není podřadný motel. Jestli znáte to děvče dost dobře na to, abyste s ní šel do jedné chatky, jako manželé, a máte peníze, abyste to zaplatil, pak mi do toho nic není. Ale pokud se jí snažíte namluvit, že si berete dvojchatku, vím, co to znamená.“

Řekl jsem: „Nebude tu žádný bengál, nebude tu žádná divoká výměna názorů nebo rvačka. Za tu pětku můžete dostat dvacet babek. Tak co vy na to?“

Podívala se znovu na Elsie. „Kdo je to?“ zeptala se.

„To je moje sekretářka,“ odpověděl jsem. „Nemám v plánu se o nic pokoušet. A jestli, tak se určitě nebudu prát. Jsme na služební cestě a...“

„Fajn,“ řekla. „Tak tedy dvacku.“

Podal jsem jí dvacet dolarů, dostal jsem klíč od chatky a zajel autem na parkoviště.

Odemkli jsme dveře a vešli. Byla to dobře vypadající dvojchatka s malým obývákem a dvěma ložnicemi, každá s vlastní sprchou a toaletou.

„Myslíš, že od ní získáš nějaké informace?“

„To si nemyslím,“ odpověděl jsem. „Jestli něco ví, tak mě to určitě neřekne. Není to ten typ, který drbe. A nechce upoutat pozornost na svůj motel.

„Je to tu hezké,“ řekla Elsie, když procházela chatkou a prohlížela si ji. „Jako ze škatulky. A nábytek je taky pěkný.“

„Aha,“ zamumlal jsem. „Ale teď do práce. Musíme najít něco, co nám dá představu, jak identifikovat ty dvě ženy, které spaly v této chatce před třemi dny.“

„Slyšela jsem dobře, když jsi říkal dvacet dolarů?“ zeptala se ještě.

„Správně. Nechtěla nám ji pronajmout za obvyklou cenu.“

„Berta bude určitě řvát, až uvidí takové náklady.“

Přikývl jsem a mezitím jsem si prohlížel pokoje.

„Není to náhodou marná snaha?“ zeptala se.

„To celé je marná snaha. No nic, začneme s prohlídkou.“

„Možná najdeme zlaté vajíčko.“

Prolezli jsme chatku skrz na skrz, ale nic jsme nenašli kromě páru sponek do vlasů. Pak když jsem odtáhl prádelník od stěny, našel jsem kousek papíru, který se přichytil za šuplík.

„Co je to?“ *otázala* se Elsie.

„Vypadá to jako nálepka, která se odlepila z krabičky léků na předpis. Je to recept ze San Franciska na jméno slečna Sylvie Tucker. Je na něm napsáno: *‚Berte jednu kapslí proti nespavosti. Neopakujte během čtyř hodin“* a je to recept na jedno použití.“

„Se jménem lékárny v San Francisku?“ zeptala se Elsie.

„Ano,“ ukázal jsem na to. „S číslem receptu a jménem doktora.“

„A Sylvie je jedna z těch žen, které hledáme?“

„Správně.“

„To máme ale štěstí,“ poznamenala.

„Až moc velké štěstí,“ pokýval jsem hlavou.

Podívala se na mě. „Co tím myslíš?“

„Myslím, že máme moc velké štěstí.“

„No a co na tom je. Ta dívka byla tady. Dala Johnu Billingsovi uspávací prášek. Když ho brala z krabičky, nálepka se odlepila a zapadla za prádelník.“

„Sylvie byla ta dívka, která se mu líbila,“ namítl jsem. „To musela být ta druhá, kdo ho uspal.“

„To je to, co si myslí John Carver Billings. Ale nemusí být tak přitažlivý, jak si to myslí on. V každém případě ta druhá holka si taky mohla vypůjčit kapsli od Sylvie bez jejího vědomí.“

Stál jsem tam a zamyšleně si prohlížel proužek papíru.

„Tak a co budeme dělat teď?“ zajímalo Elsie.

„Teď pojedeme zpátky do kanceláře. Pak si objednám letenku a poletím do San Franciska.“

„To byly ale krátké líbánky,“ zasmála se Elsie. „Řeknete vedoucí, že odjíždíme, ať si vezme tu chatku zpátky?“

„V žádném případě. Ať jí vrtá hlavou, proč jsme tu byli. Jdeme.“

Zahlédl jsem zmatené oči vedoucí, když jsme projížděli kolem

recepce.

Z kanceláře jsem zavolal známému v San Francisku, který ověřil lékárnu a sehnal mi pár informací během necelých dvou hodin.

Sylvia Tucker žila v Truckee Apartments na okraji Post Street, byt číslo 608. A recept byl na amytal sodíku. Pracovala jako manikérka v salonu na Post Street.

Elsie mi zarezervovala letadlo a já jsem zašel k Bertě, abych jí oznámil, že mířím do San Franciska.

„Á, Donalde, drahoušku. Jak to jde?“ zeptala se svým nejhebčím hlasem.

„Tak dobře, jak by se dalo čekat.“

„Co to, k čertu, znamená? Dostaneme ten pětisetdolarový bonus?“

„Pravděpodobně.“

„Fajn. Ale kvůli tomu nemusíš zas moc utrácet.“

„On to snad platí, ne?“

„Ano. Ale když náklady nebudou odpovídat výsledku ...“

„Zatím to nevypadá na dlouhý soupis výdajů.“

„Ale drahoušku. Nevyřeš to zase až moc rychle.“

„Vždyť nám za to nabízí ten bonus. Nechce přece, abychom hráli na čas a získali tak víc za denní sazbu.“

„A kdo ti, k čertu, řekl něco o protahování?“

„Ty. Nebo ne?“

Mrkla na mě.

„Našla jsi Johna Carvera Billingse prvního?“

„To byl od tebe geniální nápad, Donalde, drahoušku,“ zavrkala. „Dala jsem si s tím tu práci. A výsledek stojí za to.“

„A kdo je to?“

„Jeden bankovní hlavoun ze San Franciska. Prezident půl tuctu společností. Dvaapadesát let starý, bohatý a proto žádoucí vdovec. Komodor jachtového klubu, který neví kam s penězi. Pomůže ti to?“

„*Znamená* to pro mě dost,“ odpověděl jsem jí. „Znamená to, že sem syn přišel s čestným úmyslem.“

„Peníze?“ zeptala se uspokojeně.

„Ne. Sportovní plášť.“

Berta zrudla, ale pak se rozesmála: „Vždycky musíš použít svůj elegantní šleh, že jo. Ale pamatuj si, drahoušku, že roztočit kolečka

stojí peníze.“

„A zatím, co se kolečka točí,“ varoval jsem jí, „dávej pozor, abys nestrčila prst do stroje.“

„Jen si rejpni,“ rozohnila se, „ty si myslíš, že jsem jednoduchá a naivní jako amatér. Jenom si udrž svůj vlastní nos nerozbity, Donalde Lame. A já se budu starat o svůj. Když se Bertě něčeho zachce, tak dostane vždycky, co chce. Ty jsi ten, kdo si musí dávat pozor. Málem jsi hodil francouzák do těch koleček, která se teď začala tak pěkně otáčet.“

A Berta samolibě svraštila obličej do kárající grimasy.

„Roztáčejí se jako šílené,“ přikývl jsem. „Osobně dávám přednost tomu, když vím, co nakonec z toho stroje vyleze.“

„Můj bože,“ vybuchla. „Jseš ten nejvíc darovanému koni na zuby koukající bastard, jakého jsem kdy viděla. Řeknu ti, co z toho stroje vyleze, Donalde. Prachy.“ A Berta ještě jednou samolibě prolétla očima přes stránku v „Kdo je kdo“, kde našla Billingse seniora.

Raději jsem vycouval z kanceláře a ponechal ji jejím myšlenkám.

KAPITOLA 3

Bylo pozdě odpoledne, když jsem se vymotal od sanfranciského letiště. Vešel jsem do salonu na Post Street, právě chvíli před zavírací dobou.

Nepotřeboval jsem se moc rozhlížet, abych poznal, která ze tří děvčat pobíhajících kolem klientů je Sylvie. S popisem, který jsem měl, to bylo jasné jako facka.

Když jsem vešel věnovala se klientovi. Požádal jsem jí, jestli by měla ještě před zavřením čas na jednoho zákazníka. Mrkla na hodinky a přikývla. Její prsty začaly téměř poletovat nad nehty velkého kolohnáta, který se na mě rozzlobeně zadíval. Přešel jsem k chlapci, který čistil boty, nechal ho zapracovat na mé zaprášené obuvi a krátil si čekání klábosením.

Přišel ke mě vedoucí.

„Vy čekáte na manikúru?“

„Ano.“

„Támhle je volno.“

„Já chci Sylvii.“

„Ale ta druhá dívka je stejně dobrá. Po pravdě řečeno dokonce

lepší než Sylvie.“

„Díky. Počkám.“

Vrátil se zpátky za pult.

„Vypadá to, jako že se na Sylvii trochu zlobí,“ poznamenal jsem směrem k chlapci.

Zašklebil se, opatrně mrknul přes rameno a řekl: „Vypadá to, že to má u něho rozlité.“

„V čem je problém?“

„Tady mě neplatěj za drby.“

„Oni možná ne, ale já určitě.“

Chvíli zamyšleně přejížděl kartáčem přes moje boty a pak řekl: „On žárlí. Byla tu ráno hrozná scéna. V úterý totiž zavolala, že ji bolí hlava a nepřijde do práce. No a objevila se až dnes ráno. On si myslí, že byla někde pryč s nějakým chlapem. Nemyslím, že tu zůstane ještě dlouho.“

Nenápadně jsem mu podal dva dolary.

„Díky,“ řekl jsem. „Jsem od přírody trochu víc zvědavý.“

Muž, na jehož rukou Sylvie pracovala, vstal a pomalu si oblékal kabát. Sylvie na mě kývla. Chlapec rychle dokončil práci na mých botách a já jsem přešel k Sylviinu stolu.

Vedoucí usilovně listoval v účetní knize.

S jednou rukou v míse s teplou mýdlovou vodou jsem relaxoval a nechal Sylviiny jemné, zručné prsty držet druhou ruku, zatímco začala lehce leštit mé nehty.

Po chvíli jsem se zeptal: „Pracujete tu už dlouho?“

„Asi půl roku.“

„A míváte vůbec nějaké volno?“

„Ale jo. Právě jsem se vrátila z krátkého výletu.“

„Aha. A kde jste byla?“

„V Los Angeles.“

„Sama?“

„Nejste nějaký zvědavý?“

„Jenom se ptám, aby řeč nestála.“

„Měla jsem s sebou kamarádku. Vždycky jsme měly sen podívat se do Hollywoodu, jen tak se potloukat po klubech a možná potkat nějaké filmové hvězdy.“

„A vyšlo to?“

„Ne.“

„Co vám v tom zabránilo?“

„Jely jsme tam. Ale nepotkaly jsme žádné filmové hvězdy. To je vše.“

„No, ale tam jich je přece spousta. A taky chodí do klubů.“

„Ale asi ne zrovna do těch, kde jsme byly my.“

„A jak jste tam byly dlouho?“

„Pár dnů. Vrátily jsme se včera v noci.“

„A jely jste vlakem?“

„Ne. Moje kamarádka má auto.“

„Dnes je pátek. Kde jste byly v úterý v noci?“

„To je ta noc, kdy jsme dorazily do Hollywoodu.“

„A nechtěla byste mi říci, co se v úterý v noci stalo?“

„To tedy nechtěla,“ a v očích se jí zablesklo.

Na chvíli jsem ztichl. Pokračovala v práci na mých rukou. Ticho se pomalu stávalo nesnesitelným.

„Už mi bylo jednadvacet a jsem plnoletá,“ nevydržela to. „Nepotřebuji se nikomu zpovídat z toho, co dělám.“

„A co z toho, co neděláte?“

Ostře se na mě zadívala. „Odkud jste?“

„Z Los Angeles.“

„A kdy jste přijel?“

„Právě teď.“

„A jak jste přijel?“

„Letadlem.“

„A v kolik hodin jste přiletěl?“

„Před hodinou.“

„To jste musel jít z letiště rovnou sem.“

„To jsem taky udělal.“

„A proč se zajímáte o to, co se stalo v úterý v noci v Los Angeles?“

„Jenom aby řeč nestála.“

„Aha.“

Znovu jsme se odmlčeli.

Zpomalila své pohyby a začala přešlapovat na místě. Dvakrát - třikrát na mě zvědavě pohlédla, jako by chtěla něco říci, pak se včas *zarazila a* neřekla nic. Po chvíli ze zeptala: „Jste tu služebně?“

„Tak nějak.“

„Hádám, že tu znáte spoustu lidí.“

Potřásl jsem hlavou.

„Musí to vyvolávat pocit osamělosti, přijet do cizího města.“

Znovu jsem potřásl hlavou.

Náhle odložila své věci a vykřikla: „Můj bože, musím si zavolat, málem jsem na to zapomněla.“

Odkráčela k telefonní kabince, vytočila číslo a mluvila tak tři nebo čtyři minuty. Během hovoru se na mě dvakrát pátravě zadívala, jako kdyby mě někomu popisovala.

Pak se vrátila, sedla si řekla: „Promiňte, doufám že mě omluvíte.“

„Ale jistě, to je v pořádku. Stejně nemám co na práci. Jenom abych vás tu nezdržel příliš dlouho.“

V tu dobu už byl salon zavřený, rolety stažené a zaměstnanci pomalu odcházeli domů.

„Och, to je v pořádku,“ řekla. „Nepospíchám. Ten telefon ... Právě mi vybouchla schůzka na večeři.“

„To je mi líto,“ politoval jsem ji.

Chvíli pracovala za ticha a pak spustila: „Jedna zpropadená věc za druhou. Žaludek jsem připravila na to, že jdeme na dobrou večeři, a teď doma nemám vůbec nic.“

„A co takhle jít se mnou?“

„Och. To by bylo nádherné. Já ... Moment ... Počkejte chvíli. Vždyť o vás vůbec nic nevím.“

„Jmenuji se Donald. Donald Lam.“

„A já jsem Sylvie Tucker.“

„Tak ahoj, Sylvie.“

„Nazdar, Donalde. Jsi milý.“

„Snažím se.“

„Já nejsem zlatokop, ale mám ráda tlusté a šťavnaté steaky a vím, kde je dělají. Ale dost to stojí.“

„To nevadí.“

„Nechtěla bych, abyste měl nějaké postranní myšlenky.“

„Nebudu.“

„Stejně víte, to je... No asi si myslíte, že jste mě docela lehce sbalil.“

„Nepřemýšlel jsem o tom, že bych vás lehce sbalil," namítl jsem. „Ale musím se někde najíst. A vy také. Tak proč jíst každý sám?"

„To je zajímavý způsob, jak se na to dívat. Předpokládám, že jste slušný člověk."

„Snažím se."

„Obyčejně se nenechám jen tak sbalit. Akorát mám pár přátel. Ale ... Dobrá, nevím, jestli jste jiný, ale nevypadáte, že byste se snažil pokračovat po večeři stejně, jako většina z nich."

„Podivný kompliment."

„Ale ne, já jsem to tak nemyslela. Vy nejste... Ale vždyť víte, jak to myslím," zasmála se. „Máte zajímavé způsoby. Ale... Dobrá, to co jsem myslela bylo, že nejste jako většina z nich. Nepovažujete za samozřejmé, že děvče si lehce dává schůzky jenom proto, že má takovou práci jako já."

Nic jsem na to neřekl.

Zase se chvíli tiše věnovala mým rukám, ale dlouho to nevydržela.

„Já náhodou mám legrační zkušenost, když se mě naposledy někdo pokusil sbalit."

„Ano?"

„Ha, ha," jasně se zasmála. „Moje kamarádka byla se mnou. A tomu chlapíkovi se očividně zachtělo trochu si zaflirtovat. Měla jsem sebou náhodou prášky na spaní, které mi lékař předepsal, a aniž bych něco tušila, moje kamarádka mu jednu tabletu hodila do pití. Zhasnul jako svíčka."

„A proč to tvoje kamarádka udělala? Copak se jí ten chlapík nelíbil? A nebo si myslela, že tvoje počestnost musí být uchráněna všech pokušení?"

„Ne všech," vrhla na mě provokativní pohled. „Hádám, že to Millie brala jako dobrý vtip. Je to legrační děvče. Nakrátko ostříhaná zrzka. Co já vím, třeba trochu žárlila, že se ten chlapík nesnažil o ni. Kdo se vyzná v ženách. A on byl docela sympaťák."

„A pak, co se stalo?"

„Nic, jen tak jsem si na to vzpomněla."

„Aha," poznamenal jsem a ztichl.

Dokončila moje ruce a viditelně přitom usilovně přemýšlela.

„Musím se stavit u sebe doma," řekla nakonec.

„Fajn. Mám jet s tebou, anebo tě mám vyzvednout později?“

„A proč bys nemohl jít se mnou?“

„Dobrá, ale musíš mi slíbit, že mi nenasypeš žádné prášky na spaní.“

„To můžu s klidným svědomím slíbit. Millie tam nebude. A ona je ten, kdo dělá špinavou práci.“

„No, musela to být pěkná legrace.“

„To si piš, že byla. Byla jsem napůl šílená, to je fakt, protože se mi ten mužskej docela zamlouval. Ale čestně... byla to opravdu legrace. Snažil se chovat jako lev salonu a skutečný chlap. Právě se o mě začal opravdově zajímat, když ten drink začal působit. Pak začal dělat návrhy ospalým, rozvláčným hlasem a odpadl uprostřed slova.

Millie a já jsme ho uložily na gauč. Byl pro svět ztracený až do druhého dne. To jsme ho probudily na snídani. Měl bys vidět výraz jeho tváře, když se probudil a zjistil, že noc a příležitost se rozplynuly jako dým.“

Pohodila hlavou a jasně se zasmála.

„To muselo být veselé,“ poznamenal jsem. „A kde se to stalo?“

„V motelu. Millie opravdu nikdy nepřehlédne příležitost, jak si z někoho vystřelit. Požádala tohodle chlapíka, jestli neví o nějakém dobrém motelu. A ten se dobrovolně nabídl, že nás tam vezme, to znamená, že se zapíše a tím pádem to taky zaplatí.“

„No to je dobré. Ale aspoň se za svoji investici příjemně vyspal,“ komentoval jsem to.

To ji znovu rozesmálo.

„Tak jdeme Donalde. Já vás teď vezmu do svého bytu a koupíme po cestě nějaký drink. No a pak si zajdeme na tu večeři.“

„Půjdeme pěšky, nebo si vezmeme drožku?“

„Je to asi šest bloků odsud.“

„Takže si stopneme taxi.“

Vyšli jsme a zastavili na chodníku.

Zatím co jsme čekali na taxi, jakoby bezmyšlenkovitě jsem se zeptal: „Kde byl ten motel?“

„Někde na kraji Sepulvedy.“

„A kdy se to stalo?“

„Proč? Počkej... No, bylo to... V úterý v noci.“

„A pamatuješ si to tak přesně?“

„No samozřejmě. A vůbec, záleží na tom?“

„Copak já vím? Jenom mě zajímal tvůj výlet.“

„Jo a tak to bylo.“

Konečně nám zastavilo taxi. Sylvie dala řidiči adresu a usadili jsme se vzadu v polštářích. V tuto večerní hodinu jízda přes šest bloků spíše připomínala lekci v zastavování a rozjíždění.

„A všichni tři jste spali v jedné místnosti?“

„Ale ne, to byla dvojchata.“

„Takže ty jsi měla jeden pokoj, Millie druhý a kam jste zaparkovaly toho chlapa?“

„Na gauči v obýváku.“

„A nedal se ten gauč rozložit na postel? V motelech jsou obvykle takový.“

„Asi jo, ale my jsme to zas tak nezkoumaly, akorát jsme ho tam uložily, stáhly jsme mu boty a já jsem mu věnovala svůj polštář.“

„A co přikrývka?“

„Přehodily jsme mu přes nohy kabát a zamkly se v ložnicích. Kdyby se probudil a byla mu zima, mohl si zavolat taxi a odjet k sobě.“

„Fajn. A kde budeme večeřet?“

„Znám jednu krásnou restauraci. Je to sice trochu daleko, ale...“

„To je v pořádku,“ odpověděl jsem. „Já jenom, že mám rezervaci na letadlo v deset hodin.“

„Dnes v noci?“ zeptala se se známkou rozčarování v hlase.

Přikývl jsem. Poposedla blíž ke mně a její malá ruka vklouzla do mé dlaně.

„Dobrá,“ řekla něžně. „To máme spoustu času, abychom se dobře najedli a ty jsi chytil svoje letadlo.“

KAPITOLA 4

Elsie Brandová strčila hlavu do mé soukromé kanceláře a řekla: „Berta má u sebe toho včerejšího klienta. Ptá se, jestli je něco nového.“

„Vyřiď jí, že hned přijdu.“

Zvědavě se na mě podívala.

„Měl jsi včera ve Frisku úspěch?“

„Něco na ten způsob.“

„Pěkný výlet?“

„Hmm.“

„Našel jsi Sylvii?“

„Ano.“

„A jaká byla?“

„Ještě lepší než popis.“

„Och.“ Elsie Brandová se stáhla zpátky do své kanceláře a třískla dveřmi.

Počkal jsem pár minut a pak jsem vešel do Bertiny kanceláře. John Carver Billings druhý vypadal velmi rozrušeně. Seděl na kraji židle a nervózně kouřil doutník. Bertiny oči jen jiskřily. Probodla mě pohledem.

„Máš nějaké výsledky.“

„Jedna z dívek se jmenuje Sylvie Tuckerová. Je zaměstnaná jako manikérka v salonu na Post Street. Má byt asi šest bloků od salonu. Je to roztomilé děvče. Pamatuje si úterní noc velmi živě a částečně lituje, že její přítelkyně obohatila Billingsův koktejl o sodium amytal - to je ten prášek na spaní.“

„To znamená, že jste ji našel? A zjistil jste všechny tyto informace?“ vykřikl Billings a vyskočil ze židle.

„Hmm.“

Berta na mě mrkla. „Jseš dobrej,“ pochválila mě.

„No tohle se dá nazvat zatraceně dobrou detektivní prací,“ řekl Billings. „A jste si jistý, že je to to správné děvče?“

„Řekla mi všechno o svém výletu do Los Angeles. Jak ona a její přítelkyně Millie si vyjely pokusit se seznámit s nějakou filmovou hvězdou do nočního klubu, jak vás potkaly, a Millie vás dostala na to, abyste doporučil motel, a pak vás nechaly zaregistrovat se, abyste musel zaplatit. Sylvii jste se opravdu líbil a byla trochu rozčarovaná, když vám Millie hodila do sklenice pilulku na spaní a zakončila tím romantickou možnost a zničila vaše lovecké snahy na zbytek noci.“

„To vám všechno řekla?“

„Doslova.“

John Carver Billings druhý znovu vyskočil, chytil mě za ruku a začal mi s ní pumpovat nahoru a dolů. poplácal mě po zádech, otočil se k Bertě a řekl: „Tak tohle je způsob práce, který mám rád. To je opravdová detektivní práce.“

Berta odšroubovala vršek plnicího pera a podala mu ho.

„Ale já nechci... Proč... Aha," zasmál se. Sedl si, vytáhl šekovou knížku a vypsal šek na pět set dolarů.

Berta zářila, jako kočka, která právě slízala smetanu, a chvíli jsem měl obavy, že se nás chystá oba políbit.

Podal jsem Carverovi pečlivě sepsanou zprávu.

„Tady najdete, jak co jsme zjistili o Sylvii Tucker. Kde pracuje a adresu domů. Taky je tam historka o tom, co se stalo minulé úterý v noci. Můžete po ní žádat svědectví, pokud to budete potřebovat."

„Ale vy jste se jí nesvěřil, proč to potřebujete, že ne?"

„Ne. Já jsem jenom získával informace. Ani jsem jí nedal vědět, kdo jsem. Pouze jsem z ní všechno obratně vytáhl."

„To je v pořádku. Jsem rád, že jste jí neřekl, jak je to důležité."

„My vedeme naši práci tak, abychom získávali informace, ne abychom je poskytovali."

„Perfektní," vykřikl, „Lame, vy jste ale chlapík. To je skvělé."

Prolistoval zprávu, zastrčil si ji do kapsy kabátu, znovu nám oběma potřásl rukama a odešel.

Berta na mě mrkla.

„Ty jseš ale potřeštěnec," řekla. „Občas bych tě zabila. Ale dokážeš zatraceně dobře vydělávat prachy."

„Hmm."

„To byla opravdu rychlá práce, drahoušku. Jak se ti to povedlo?"

„Sledoval jsem odlepenou nálepku."

„Tomu nějak nerozumím."

„No sledoval jsem stopu, která byla velmi pečlivě nastražena, takže jsem ji nemohl přehlédnout."

Berta se nadechla, chtěla něco říci, ale pak náhle mrkla svýma tvrdýma očima.

„Zopakuj to."

„Prostě jsem sledoval stopu, kterou mi někdo podvrhl."

„Jak to k čertu myslíš?"

„Tak jak jsem to řekl."

„A kdo nastražil tu stopu?"

Pokrčil jsem rameny.

„Chceš mě rozzlobit?"

„Ne. Vůbec ne. Ale proč bychom se tím nemohli zabývat už

kvůli sobě.“

„Cože?“

Pokračoval jsem: „Dobře. Vezměme si příběh Johna Carvera Billingse druhého. Pokud se pamatuješ, řekl nám, že sbalil ta dvě děvčata, která právě přijela do Hollywoodu na výlet.“

„Ano.“

„To bylo v úterý v noci. Přišel za námi včera. Dnes je sobota.“

„No a?“

„Našel jsem nálepku z krabičky od léků v prádelníku v tom motelu. Jel jsem do San Franciska a našel jsem tu dívku. Řekla mi, že se vrátila zrovna předešlou noc. A včera ráno šla do práce.“

„A co je na tom špatného?“

„Podle jejího příběhu opustily San Francisko v pondělí v pět. Jely do Salinasu, zůstaly tam přes noc a druhý den se vydaly do Hollywoodu. Pak šly přímo do baru. Tam je Billings sbalil. Odjely do motelu. To bylo v úterý v noci. Odhlásily se ve středu ráno a odjely do jiného motelu. Tam zůstaly přes noc ve středu. Ve čtvrtek brzo ráno se vydaly na zpáteční cestu do San Franciska. Přijely tam pozdě v noci a včera už šly do práce.“

„No a?“

„Copak to je nějaká dovolená?“

„Spousta lidí si bere krátkou dovolenou,“ namítla Berta. „Nemohou si dovolit odjet pryč na dlouhou dobu.“

„Jistě,“ pochybovačně jsem pokýval hlavou.

„No a co je na tom špatného?“

„Předpokládejme, že si můžeš vzít z práce čtyři dny volna a chceš jet do Los Angeles. Co uděláš?“

„Pojedu do L.A.,“ řekla Berta. „K čertu. Tak mi přece napověz.“

Pokračoval jsem: „Zřejmě si naplánuješ svou dovolenou tak, aby začínala v pondělí nebo končila v sobotu, nebo obojí. Odjedeš v sobotu ráno nebo odpoledne, pokud musíš ještě dopoledne pracovat. Pak máš celou sobotu odpoledne a neděli, které si můžeš k volnu přidat. Není logické, abys šla v pondělí do práce, v noci odjela, vrátila se ve čtvrtek v noci a v pátek šla znovu do práce.“

Berta sebou trhla. „Dostals mě,“ řekla napůl sama sobě.

„A navíc,“ pokračoval jsem, „jakmile ta dívka zjistila, že jsem detektiv, který se snaží z ní vytáhnout informace o jejich výletě,

přestal jsem o tom mluvit a dělal jsem se, že se už o tom nechci bavit. Na chvíli zpanikařila, jako by se bála, že nedostane odměnu, která jí byla slíbena za to, že mi naservíruje ten příběh. Musela si myslet, že jsem mizerný detektiv. Proto se mě snažila sbalit a přinutila mě, abych ji pozval na večeři. Téměř mě vtáhla do svého bytu. Otáčela se jako čamrda, jenom aby mi mohla povyprávět, co ji někdo naučil a myslel si, že to chci slyšet.“

„No a řekla ti to,“ namítla. „A my jsme dostali ty prachy. Teď už nás nemá co trápit.“

„Ale já nemám rád, když mě někdo tahá za nos.“

„Dostali jsme z toho ptáčka tři kila, když včera ráno přišel. A dnes jsme z něho vytáhli dalších pět. To je osm set dolarů za dvoudenní případ. A pokud chce někdo tahat Velkou Bertu za nos za čtyři sta babek denně, tak mu s klidem dám zelenou.“ Berta praštila svojí ošperkovanou rukou do stolu, až deska povyskočila.

„No fajn,“ řekl jsem jí a zamířil ke dveřím.

„Řekni,“ zeptala se právě, když jsem bral za kliku, „ty si myslíš, že celé tohle alibi je falešné, Donalde?“

Pokrčil jsem rameny.

„Ty‘s dostala peníze, co bys chtěla víc?“

„Počkej chvíli, drahoušku. To asi nebude v pořádku.“

„A co je na tom špatného?“

„Jestliže to smrdí, tak ten bastard zaplatil osm set dolarů jenom za to, aby nás nasměroval k alibi, které připomíná shnilé jablko.“

„No a? Ty jsi řekla, že když tě tahají za nos za čtyři sta babek denně, tak ti to nevadí. Bude lepší, když věnuješ polovičku do černého fondu.“

„A na co?“

„Abys mohla zaplatit kauci,“ řekl jsem a vyšel ven.

KAPITOLA 5

Zatočil jsem autem na příjezdovou cestu k motelu. Vedoucí vzhlédla, když jsem vešel do kanceláře. Tvářila se rozzlobeně.

„Jakou lumpárnu to tady na mě zkoušíte?“

„Žádnou,“ odpověděl jsem.

„Pronajal jste si dvojchatu a byl jste tam tak čtvrt hodiny. Pokud to mělo být něco podobného, tak jste mohl mít aspoň odvahu mi to

říci, když jste odsud odjížděli, abych ji včera v noci mohla pronajmout.“

„Nechtěl jsem, abyste to pronajala. Snad jsem zaplatil dost. Nebo ne?“

„Tomu nerozumím. Pokud jste ji nechtěl použít...“

Přerušil jsem ji. „Přestaneme chodit kolem horké kaše. Předpokládám, že mi řeknete, co víte o lidech, kteří tu zůstali v úterý v noci.“

„A co když ne? Nepomlouvám své hosty.“

„Možná by vás to ušetřilo nepříjemné publicity.“

Vzhlédla ke mně a pak zamyšleně řekla: „Tak takhle je to tedy. Divím se, že jsem si to neuvědomila už dřív. Co tedy chcete?“

„Chci vidět zápisy hostů z úterní noci. A chci si s vámi promluvit.“

„Má to co dělat se zákonem?“

Potřásl jsem hlavou.

Začala škrábat červeně nalakovanýma nehtama po listu papíru na stole, a pak pečlivě sledovala čáry, které lak zanechal na bílém papíru. Viditelně to byla nejzábavnější věc, kterou za celý den objevila.

Stál jsem tam a čekal.

Náhle se na mě podívala. „Soukromý?“

Přikývl jsem.

„A po čem jdete?“

„Chci vědět, kdo byl v té chatce v úterý.“

„Proč?“

Usmál jsem se na ni.

„Nevynáším podobné informace. Provozování motelu je choulostivá záležitost.“

„To věřím.“

„Musím vědět, proč to chcete vědět vy.“

„Moje práce je také důvěrná.“

„To předpokládám.“

Vrátila se zpátky ke kresbě, kterou zanechal její lak na papíru.

Neočekávaně se zeptala: „A nezatáhnete mě do něčeho?“

„Vy tady žijete. Neptal bych se touto cestou, kdybych vás chtěl hodit na pranýř. Mohl bych získat informace i jinak.“

„A jak?“ usmála se.

„Tím, že bych požádal přítele reportéra nebo policejního úředníka, aby sem přišli a trochu se tu pošťourali.“

„To by se mi zrovna moc nelíbilo,“ namítla.

„Myslel jsem si to.“

Otevřela zásuvku stolu, sáhla dovnitř a po chvíli hledání vytáhla nějakou kartu.

Byla to registrační karta. Ukazovala, že chatka byla pronajata v úterý v noci panu Fergusonovi L. Hoy a jeho společnosti, 551 Prince Street, Auckland. A že dotyčný zaplatil třináct dolarů.

Vytáhl jsem z kufříku malý fotoaparát, nastavil lampu, abych měl dobré osvětlení, a udělal pár obrázků.

„To je všechno?“ zeptala se.

Potřásl jsem hlavou.

„A teď bych chtěl vědět něco o panu Hoyovi.“

„V tom vám moc nepomohu. Pokud se pamatuju, byl to obyčejný mužský.“

„Mladý?“

„Tak to si už nepamatuji. Když o tom tak přemýšlím, sem vlastně přišla jedna z těch žen, které přijely s ním. Vzala si registrační kartu a odnesla mu ji ven. On seděl v autě. Podepsal to a poslal zpátky třináct dolarů. Přesně.“

„A kolik lidí bylo v té jeho společnosti?“

„Čtyři. Dva páry.“

„A vy jste toho muže dost dobře neviděla, abyste si ho zapamatovala, když ho znovu uvidíte?“

„To můžu těžko říct. Ale myslím, že si ho nepamatuji.“

Pokračoval jsem: „Já jsem tady byl včera kolem jedenácté.“

Přikývla.

„Někdo byl v chatce krátce předtím, než jsme sem přijeli.“

Potřásla hlavou. „Tu chatku jsme celou uklidili a ...“

„Někdo tam byl krátce předtím, než jsme přijeli,“ přerušil jsem ji-

„To si nemyslím.“

„Někdo, kdo kouří doutníky.“

Znovu potřásla hlavou.

„Uklízečky kouří?“

„Ne.“

„Nahoře na prádelníku byl popel z doutníku. Troška, jako kdyby tam náhodou upadl.“

„Já si nemyslím... No vlastně, já nevím. Uklízečky mají všechno utírat, když uklízí.“

„Já si myslím, že to utřely. Chatka byla čistá jako klícka.“

Vytáhl jsem z kapsy peněženku a držel ji tak, aby ji zahlédla.

„Mohl bych si promluvit s uklízečkou?“ zeptal jsem se.

Vedoucí přešla ke dveřím kanceláře. „Jsou támhle dole, na vzdálenějším konci. Nechci jít tak daleko, kde bych neslyšela telefon. Jestli se vám chce, můžete tam jít a požádat jednu, aby sem zašla. Chtěla bych, aby jste se jí ptal přede mnou. Nebo se jich můžete vyptat všech najednou.“

„To mi vyhovuje,“ odpověděl jsem a vyšel ven.

Začala se pohybovat ještě předtím, než jsem byl venku ze dveří.

Barevná uklizečka byla sympatická mladá žena, která vypadala docela inteligentně.

„Vedoucí vás chce vidět,“ oslovil jsem jí.

Věnovala mi zkoumavý pohled a zeptala se: „Co se děje? Něco chybí?“

„Neřekla mi to. Jenom chce s vámi mluvit.“

„Ale z ničeho mě neobviňujete, že ne?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Vy jste byli včera v čísle pět.“

„Ano. To je pravda. A nemáme žádné stížnosti. Ale vedoucí by si s vámi chtěla na chvíli promluvit.“

Otočil jsem se a zamířil ke kanceláři vedoucí. Po chvíli mě dívka následovala.

„Florenc,“ řekla vedoucí, když jsme vešli do místnosti, „byl někdo v kabině předtím, než si ji tento muž včera pronajal? Číslo pět.“

„Ne, madam.“

„Jste si jistá?“

„Ano, madam.“

Sedl jsem si na roh stolu a nechal jsem jednu ruku pohybovat se, jako by hledala něco, s čím bych si mohl hrát. Stál tam telefon. Přiblížil jsem prsty ke sluchátku. Bylo ještě teplé. Ředitelka někomu

telefonovala, zatímco jsem byl dole na vzdálenějším konci motelu. Obrátil jsem se k uklízečce.

„Momentík, nemám na mysli někoho, kdo tam zůstal dlouho. Myslím tím někdo, kdo tam byl pár minut, někdo, kdo řekl, že tam něco zapomněl, nebo ...“

„Aha,“ řekla. „Tak to byl ten gentleman, který tam zůstal ve středu v noci. Něco tam zapomněl. Neřekl mi, co to bylo. Akorát mě požádal, abych ho pustila dovnitř a taky tam šel. Řekla jsem mu, že si nemyslím, že tam něco je. Ale on mi dal pět dolarů a ... Můj bože, doufám, že jsem neudělala nic špatného?“

„To je v pořádku,“ uklidňoval jsem ji. „A teď, chtěl bych, abyste mi ho popsala. Byl to dlouhán, kolem pěta-šestadvaceti, ve sportovním plášti a volných kalhotách? On ...“

„Ale to ne,“ přerušila mě. „Tento gentleman měl na sobě koženou bundu a čepici se spoustou zlatých cvočků.“

„Vojenskou?“ zeptal jsem se.

„Vypadala spíš jako námořnická,“ řekla. „Ale opravdu to byl docela dlouhán.“

„A dal ti pět dolarů.“

„Ano.“

Dal jsem jí také pět dolarů a řekl jsem: „Tady jsou jejich kamarádi. Jak dlouho tam byl?“

„No, nebyl tam ani tak dlouho, aby se otočil a šel zpátky. Slyšela jsem, jak otvírá a zavírá šuplíky a pak vyšel ven. Byl samý úsměv. *Zeptala* jsem se ho, jestli našel, co zapomněl, ale on se zasmál a řekl, že si vzpomněl, že si to dal do kapsy svého druhého obleku a ten už zabalil do kufru. Řekl, že se omlouvá za obtěžování, skočil do auta a odjel.“

„Víte jistě, že zůstal v té chatce ve středu v noci?“

„Samozřejmě, že ne. Odcházím z práce odpoledne o půl páté. Ale on řekl, že tam byl ve středu.“

Vedoucí se na mne podívala. „Ještě něco?“

Obrátil jsem se k děvčeti. „Poznala byste toho muže, kdybyste ho znovu viděla?“

„Ach samozřejmě. Pamatuju si ho stejně, jako si zapamatuju vás. Pět dolarů člověk nenajde na ulici. Nebo snad jo?“

Rozloučil jsem se, zajel k nejbližší budce, vytočil číslo Elsie

Brandové a řekl: „Elsie, nebudu tady během víkendu. Jedu do Friska. Řekni Bertě, pokud se bude ptát, že to, na čem pracujeme, se zřejmě stalo v San Francisku."

„Proč?" zeptala se.

„Protože šestistopý dlouhán v námořnické čepici byl před námi v té chatce, kterou jsme si pronajali na naše *líbánky.*"

„Na jaké *líbánky!*" zavrčela. „Pozdravuj Sylvii," dodala uštěpačně.

KAPITOLA 6

Millicent Rhodes bylo vyryto na proužku papíru, který byl pečlivě vystřižen z vizitky a zastrčen rámečku tlačítka zvonku k bytu Millie na Geary Street.

Zmáčkl jsem tlačítko.

Nic se nedělo.

Zmáčkl jsem ho znovu na delší dobu a pak tři krátká zazvonění.

V domácím telefonu se ozval hluk. Dívčí hlas nepřívětivě řekl: „Je sobota ráno. Vypadni."

„Musím vás vidět," odporoval jsem. „A není ráno, je odpoledne."

„Kdo jste?"

„Přítel Sylvie. Donald Lam."

Nic neřekla, ale po chvíli se rozezvučel elektrický zvonek na dveřích a oznámil mi, že jsem byl vzat na milost.

Millicent vlastnila byt 342. Výtah byl na vzdálenějším konci haly, ale jak značilo světlo linoucí se ze dveří, kabina čekala v přízemí. Vešel jsem přímo do něj. Než se líně houpající kabina dostala do třetího patra, trvalo to tak dlouho, jako kdybych šel pěšky.

Millie Rhodesová otevřela dveře téměř ve stejnou chvíli, kdy se můj prst dotknul tlačítka zvonku.

„Doufám, že je to důležité," chladně mě přivítala.

„To je."

„Dobrá, pojďte dál. Je sobota. Nemusím do práce, takže si dávám pohov. Je to pravděpodobně jediný symbol ekonomické svobody, který si mohu dovolit."

Podíval jsem se na ni překvapeně.

Vypadala velmi dobře. Měla pěknou figuru, zrzavé vlasy a na-

vzdory tomu, že na jejím obličeji nebo rtech nebylo ani vidu po make-upu, byla nesmírně přitažlivá. Viditelně se vykulila z postele kvůli mému zvonku a jednoduše přes sebe jenom hodila hedvábný nařasený župan a otevřela dveře. Bylo jasné, že si s oblečením nelámala hlavu.

„Nepodobáte se popisu, který jsem dostal," řekl jsem jí.

Ušklíbla se.

„Dejte děvčeti čas, ať se může trochu namalovat a něco na sebe hodit, a pak uvidíte."

„Tak jsem to nemyslel."

„A jak jste to myslel?"

„No, že jste atraktivnější než ten popis."

„Hádám, že jste mluvil se Sylvií," řekla s úsměvem.

„Ne, se Sylvií ne," odpověděl jsem jí. „S někým jiným. Přesvědčovali mě, že jste démonická gardedáma."

Svraštila obočí a chvíli se na mě zmateně dívala.

„To nechápu. Najděte si volnou židli a posaďte se. Zastihl jste mě skoro neoblečenou, ale každý Sylviin přítel je i můj přítel."

„Čekal jsem tak dlouho, jak jsem mohl," namítl jsem. „Doufal jsem, že vstanete a že vás nebudu rušit."

„Vynechte to. Už se stalo. V každém případě tento týden nepracuji. Sobotní dlouhý spánek je jenom hluboce zakořeněný zlozvyk."

Podívala se tak, že jsem pochopil, že potřebuje cigaretu. Nabídl jsem jí jednu a ona ji dychtivě přijala. Poklepala jemně koncem na hranu malého stolku, natáhla se pro můj zapalovač, pak si sedla zpátky na kraj postele a po chvíli si upravila polštáře pod zády, natáhla nohy na stolek a řekla: „Asi bych vás měla nechat čekat, než ustelu postel, uklidím ji a rozestavím kolem židle, ale rozhodla jsem se, že si můžeme popovídat, i když to neudělám.

No a co je se Sylvií?"

„Sylvie mi vyprávěla zajímavý příběh."

„Někdy to tak dělá."

„A já bych ho chtěl potvrdit."

„Jestli vám ho vyprávěla Sylvie, tak je to potvrzeno."

Namítl jsem: „Tyká se to vašeho výletu do Hollywoodu. Té krátké dovolené."

Náhle zaklonila hlavu a zasmála se. „Tak a teď to mám. Proto ta démonická gardedáma. Předpokládám, že mi to Sylvie nikdy nezapomene. Ale už měla trochu upito a cítila se romanticky a začala koketovat s tím chlapíkem. Bylo jasné, jak to myslí. To je všechno. Tak jsem ho uspala nějakýma práškama. Měl byste ho vidět, jak se snažil být miloučký v jednu chvíli a hned na to odpadl. Myslím si, že jsem se mu smála přímo do obličeje.“

„Jestli jsem to dobře pochopil, tak nakonec usnul.“

„Ano, zhasl jako světlo. Zaparkovaly jsme ho na gauči, přikryly jsme ho a poslechly si jeho mistrné chrápání.“

„Doufám, že to měl pohodlné?“

„Samozřejmě.“

„Sylvie mi řekla, že vy jste mu sundala boty, Sylvie rozložila gauč, a pak jste ho tam položily.“

Na chvíli zaváhala a pak řekla: „Asi jo.“

„Vy jste dala jeho boty pod postel, pověsila jeho plášť na opěradlo židle. Kalhoty jste mu nesundávaly.“

„Ano. Tak to bylo.“

„Byla teplá noc?“

„Docela teplá, ale přikryly jsme ho.“

„A nevíte, jak se jmenuje?“

„Bože, to ne. Neznám jeho příjmení; říkaly jsme mu John. Vy jste říkal, že se jmenujete Donald?“

„Ano.“

„Dobře. Donalde, proč ale tolik mluvit o tom, co se stalo dole v Los Angeles? Co chcete?“

„Chci mluvit o tom, co se stalo dole v Los Angeles.“ „Proč?“

„Jsem detektiv.“ „Co?“

„Detektiv.“

„Nevypadáte na to.“

„Soukromý,“ řekl jsem.

„Aha. Tak se mi zdá, že mluvím až moc.“

„Ne dost.“

„Jak dlouho znáte Sylvii? Nepamatuju se, že o vás mluvila.“

„Setkal jsem se s ní včera odpoledne a šli jsme spolu na večeři.“

„A to jste ji viděl poprvé?“

„Ano.“

„Řekněte, po čem jdete? Co chcete vědět?“

„Informace.“

„Dobrá,“ řekla, „doufám, že jste je dostal a váš zisk je pravděpodobně moje *ztráta.*“

„Jak to myslíte?“

„No přece můj bezstarostný spánek. Pro koho pracujete?“

„Pro toho muže, který byl s vámi.“

„Nebuďte hloupý, on neví, kdo jsme. Nemohl by nás najít ani za sto let. Odjely jsme z toho motelu hned druhý den ráno, takže nás nemohl vyčmuchat. Bála jsem se, že by dostal podezření a mohl se chtít pomstít.“

„Ne,“ řekl jsem, „najal mě a já jsem vás našel.“

„Jak?“

„Docela jednoduše. Použila jste tabletky na spaní, které lékař předepsal Sylvii. A nálepka se odlepila od krabičky a zachytila se vzadu na jednom šuplíku prádelníku.“

„No to vypadá pravdivě.“

„Zapadla za jeden šuplík v obýváku.“

Udělala pohyb vyjadřující znechucení.

„Myslela jsem, že jsem to udělala chytře. Předpokládám, že bych se kvůli této věci mohla dostat do problémů. Co chce ten chlap udělat? Ví, že jsme mu nasypaly něco do pití?“

Přikývl jsem. „Upozornil nás na to, že byl omámený.“

„Předtím, než jste našel tu nálepku nebo potom?“

„Předtím.“

„No víte, nebyl to špatný společník. Ale byl trochu moc sebevědomý a impulsivní. Hádám, že má dost peněz. To je zřejmě půlka problému. Myslí si, že jenom proto, že může koupit děvčeti dobrou večeři a pár drinků, má právo se jí plést do života.“

Mlčel jsem.

„Kdo je to, Donalde?“

Odpověděl jsem: „A já si myslím, že vy mi řeknete, co o něm víte.“

„A mám nějaký důvod, proč bych něco měla vědět?“

„Ne, žádný důvod nemáte.“

Na chvíli zaváhala, prohlédla si mě od hlavy k patě a řekla: „Koukám, že jste si ukousl dost velký kus koláče.“

„Tak proč zůstat v půli cesty?“ zeptal jsem se.

Zasmála se. „Hádám, že vy nemusíte.“

Zůstal jsem potichu.

Pokračovala: „Sylvie a já jsme si daly oraz. Sylvie je impulsivnější, než já. A ten chlapík vypadal, že by se nám mohl hodit. Potřebovaly jsme doprovod a potřebovaly jsme, aby za nás někdo zaplatil. My...“

„Ale ne, Millie,“ přerušil jsem ji.

„Co ne?“

„Nepokračujte tímto směrem.“

„Myslela jsem, že to chcete vědět.“

„Jste inteligentní dívka a dobře vypadáte. Tímhle směrem to nemá smysl. To nebude fungovat. Kolik vám Billings platí?“

„Co tím myslíte?“

„Přehlédli jste spoustu drobností. Jenom jsem se chtěl ujistit, nakolik jste ho znala předtím, než mě na vás upozornili.“

„Nechápu, co tím myslíte.“

Pokračoval jsem: „Pokud byste jednaly jako profesionálové, trvaly byste na tom, abych mluvil s váma oběma dohromady. To, že jste mě nechaly mluvit s každou zvlášť, byla fatální chyba a ukázala, jací jste amatéři.“

„Stále nevím, o čem mluvíte.“ Její zelenomodré oči byly napjaté, plné starostí a ostražité.

„Podle Sylvie ležel na gauči oblečený. Jenom s polštářem pod hlavou. Gauč jste nerozložily a nebyla tam pro něho taky *žádná* přikrývka. Sylvie mu věnovala polštář a to je všechno.“

Na chvíli zaváhala a pak se usmála.

„Dáte mi ještě jednu cigaretu, Donalde?“

Nabídl jsem jí.

„Mohla bych se snažit tomu odporovat. Ale vím, že by to nemělo smysl. Sylvie mi volala a řekla, že jste skočil na vějičku. Že jste mladý, naivní a poblázněný děvčaty, která mají dlouhé štíhlé nohy.“

„To ano,“ neodporoval jsem.

Zasmála se.

„Tak jo,“ řekla po chvíli. „Jak jste na to přišel?“

„Ptáte se na to, kolik toho vím?“

„Něco v tom smyslu,“ odpověděla.

„Na tom vašem příběhu byly jisté věci, které jasně ukázaly, že je neuměle vymyšlený," vysvětlil jsem. „Jak dlouho znáte Johna Billingse?"

„Nedávno jsem se s ním seznámila. Je to jeden ze Sylviiných přátel."

„Vy neznáte všechny její přátele?"

„Ne ty, kteří mají prachy," odpověděla s úšklebkem. „Sylvie si některé nechává jenom pro sebe."

„A kolik vám zaplatil?"

„Dvě stě padesát babek. Tak je to. Sylvie mi je dala. Řekla, že to je můj podíl na téhle věci."

„A teď přesně. Co vám řekla, že za to musíte udělat?"

„Řekla, že můžu dostat dvě stě padesát dolarů, pokud si přeji mít svůj obrázek v novinách. Řekla, že mám hrát roli padlé dívky, ale že si myslí, že budu ‚padlá' pouze jménem."

„A co jste jí odpověděla?"

„Jste tady, ne?"

„Ano."

„No a to je taky odpověď."

„A kdy jste se potkala s Billingsem?"

„Na večírku. Přinesl peníze a prohlédl si mě, aby mě poznal, až mě znovu uvidí a já jsem si ho taky prohlédla, abych ho mohla identifikovat. Dali jsme si drink nebo dva a pak se Sylvií zmizeli."

„A kdo si vymyslel ten příběh?"

„Sylvie."

„Proč chtěl alibi? Víte to?"

„Ne."

„To znamená, že jste se ani nezeptala, proč to děláte?"

„Bylo tady pět pěkných šustivých padesátidolarových bankovek. Neptala bych se na nic, ani kdyby byla jenom jedna. Natož všech pět."

„A kolik zaplatil Sylvii?"

„On a Sylvie jsou ... však víte."

Omluvil jsem se.

„Velmi se omlouvám, že jsem vás vyrušil."

„Už se o tom nezmiňujte. Byla to jenom role za dvě stě padesát babek. Abych pravdu řekla, čekala jsem vás včera v noci. Ale Sylvie

mi zavolala, že jste se vrátil zpátky do Los Angeles.“

Přikývl jsem.

„Vy si snad ty letadla najímáte?“

„No, dávám jim dost zabrat.“

„A co teď mám dělat?“

„Držet jazyk za zuby.“

„Mám zavolat Sylvii a říct jí, že jste byl tak chytrý a že jste mě nachytal a...“

„A co pak bude dělat Sylvie?“

„Och. Ta mi bude ale nadávat. Přísahala. Vy jste jí sedl na špek a všechno bylo fajn, dokud jste nepřišel a nepromluvil se mnou. Já jsem se pak prokecla. Je to v pořádku. Nemůžu čekat, že za to Sylvie převezme nějakou odpovědnost, když je to jeden z jejích ... přátel.“

„A kolik jich má?“

„Dva nebo tři.“

„A kolik vy?“

„Do toho vám nic není.“

„Začíná mi být do spousty věcí. Tak kolik?“

Podívala se na mě a řekla: „Žádného. Ne tak, jak to myslíte.“

„Takovou odpověď jsem čekal.“

„No, a náhodou je to pravda.“

„Já si myslím, že je,“ přikývl jsem a vstal jsem ze židle. „A můžete mi ještě říci, jak to, že si Sylvie vybrala zrovna vás, abyste hrála pozadí toho příběhu?“

„Protože jsme kamarádky.“

„A nějaký jiný důvod?“

„A protože jsem byla dostupná.“

„Co to znamená?“

„To znamená, že jsem si vzala v práci zrovna týden volna. To znamená, že to nikdo nemohl prověřit a zjistit, že jsem byla v práci, zatímco jsem tvrdila, že jsem byla v Los Angeles. Ale myslím si, že Sylvie si ze svých přátel měla vybrat raději někoho jiného. Nejsme si zas tak moc blízké. Ale tento obchod během mé dovolené mi přinesl docela slušné peníze. A člověk musí chytit příležitost za pačesy. Řekněte, Donalde, jsem proto špatná?“

„V mých očích ne.“

„A v jiných?“

„Zatím ne.“

„Ale neměla jsem se do toho zamotat?“

„Já bych se nezamotal.“

„A kam teď jdete?“

„Pracovat.“

„Mohu vám nabídnout šálek kávy?“

Potřásl jsem hlavou.

„A nezavoláte Sylvii, že jsem všechno ze sebe vysypala.“

„Ne.“

„A co jí mám říci já?“

„Řekněte, že jsem se ukázal a vyptával se.“

„A to je všechno?“

„To je všechno.“

Zasmála se.

„Dáváte mi docela volnou ruku, Donalde.“

„Snažím se.“

„Děkuji. Budu si to pamatovat.“

Zavřel jsem dveře, sešel jsem dolů a odešel na policejní stanici.

Našel jsem chlapíka, který vypadal, že by byl schopný pro mě něco udělat, představil jsem se, ukázal mu průkaz a řekl jsem: „Sháním informaci. Je to informace, kterou bych mohl získat z veřejných záznamů, ale potřebuji ji rychle. Hodila by se mi malá pomoc. A jsem ochoten za to zaplatit.“ Vytáhl jsem desetidolarovou bankovku.

„A co je to za informaci?“

„Potřeboval bych seznam dopravních nehod, kdy řidič ujel, a které se staly minulé úterý v noci.“

„Pouze tyto nehody?“

„No, chtěl bych seznam všech zločinů, ale tyto nehody zvlášť.“

„A kde se to mělo stát?“

„Kdekoliv v této části země,“ odpověděl jsem.

„A proč zrovna nehody, kde řidič ujel. Máte nějaké podezření?“

Potřásl jsem hlavou. „Nemám vůbec nic, co by vám mohlo pomoci. Dokonce ani nevím, jestli je to tento zločin. Ale hádám podle typu muže, s kterým jednám a myslím si, že by to mohlo být ono. Vypadá to jako nejjednodušší vysvětlení.“

„Vysvětlení pro co?“

„Vysvětlení pro to, že jsem vám dal deset babek, abyste pro mě vyhrabal informaci.“

„Tak si sedněte tady, kamaráde. Za chvíli se vrátím.“

Posadil jsem se a přemýšlel o tom, že už tak dlouho spolupracuji s Bertou, že jsem už přejal její způsoby. Padesát dolarů by tuto věc spravilo. Deset babek nebylo dost. Ale už jsem slyšel Bertu křičet, že mám vysoké náklady a tak jsem podvědomě začal šetřit. Rozhodl jsem se, že v budoucnu budu věci řídit po svém. Policajt, který je schopný vzít si něco po straně, se bude dívat na deset dolarů jako lift-boy na deseticentové spropitné.

Můj chlapík byl přesto zpátky během deseti minut s informací, kterou jsem požadoval.

„Jsou tady jenom dva případy, které by vás mohly zajímat, chlapče. Muž sražený na rohu Post a Polk Street autem, které řídil mladý chlapík, který byl pravděpodobně opilý. Nějaká slečna seděla vedle řidiče a podle svědků se mu důkladně věnovala. Byla kolem něho celá omotaná. A on jel docela rychle. Srazil toho chodce, zlomil mu kyčli, kotník a ruku, a nakonec ho odhodil přes obrubník. Zpomalil, jakoby chtěl zastavit, pak si evidentně uvědomil, kolik toho vypil a velice rychle ujel. Měl štěstí. Nikdo si nevšiml jeho čísla. Stalo se to velmi rychle, víte? Auto které jelo za ním ve vzdálenosti asi půl bloku, vidělo celou tu věc a začalo ho honit. Řidič měl dobrý úmysl, ale jeho snaha vyšla naprázdno. Jiné auto právě vyjíždělo z *garáží* a obě se srazily. Rozbily si nárazníky a vysypalo se sklo. Ulice byla zablokovaná a žádné jiné auto nemohlo projet.“

„A co nějaké hmatatelné stopy?“ zeptal jsem se.

„Už jsem vám řekl, že ten chlap měl štěstí. Blízko místa, kde byl ten chodec sražen se stala následná nehoda. Našli jsme pár skleněných střepů a nějaké úlomky z rozbitého chladiče. V laboratoři jsme zjistili, že všechny pocházely z těch dvou aut, která se srazila potom. To auto, které srazilo chodce nemělo patrně žádnou škodu. A pokud ano, střepy se smíchaly s těmi ostatními.“

Přikývl jsem. „A co ten druhý případ?“

„Ten druhý případ. Nemyslím si, že by vás zajímal. Muž řídil auto a byl hodně opilý. Je venku na záruku.“

Vyskočil jsem a vykřikl: „To je možná ono.“

Zašklebil se na mě: „Tak je to, k čertu.“

„Co tím myslíte?“ zeptal jsem se.

„Máte schůzku s osobou, která pracuje na tom případě.“

„Kdy?“

„Teď.“

Odporoval jsem: „Neznám ten případ. Jsem tady, abych získal pár informací. Já...“

„Řekněte to poručíkovi.“

„A dále,“ pokračoval jsem, „pokud bych měl nějaké informace, nepředal bych je poručíkovi ani nikomu jinému. Musím chránit klienta.“

„To si myslíte vy.“

„Když chráním klienta, tak to dělám pořádně.“

„To můžete zkusit, chlapče. Přijel jste sem do San Franciska z L. A. Zkuste chránit losangeleského klienta tady nahoře a uvidíte, co se stane.“

„Zkuste vydolovat informace ze mě a uvidíte, kam to dostane vás.“

„My je z vás nebudeme dolovat,“ ušklíbl se, „my je z vás akorát vytřeseme.“

Položil mi na rameno ruku připomínající lopatu se silnými prsty, které klouzaly dolů po mé paži, dokud mi neobemknuly zápěstí.

„Tudy,“ pobídl mě.

KAPITOLA 7

Poručík Sheldon byl vysoký elegantní člověk, který vůbec nevypadal jako policajt. Měl na sobě jednoduchý oblek, seděl za stolem a v obličeji měl výraz otcovského pohoršení. Postavil se, potřásl mi rukou a zase si sedl.

„Jsem opravdu rád, že vás poznávám, Donalde. Cokoliv pro vás můžeme udělat, uděláme to velmi rádi.“

„Díky.“

„Rádi pomáháme návštěvníkům. Děláme, co je v našich silách.“

„Děkuji, jsem si jist, že to ocením.“

„Ale na druhou stranu očekáváme odpovídající spolupráci.“

„Jistě.“

„Takže vy se zajímáte o nehody, které se staly v úterý v noci a kde řidič ujel.“

„Nejenom. *Zajímají* mě všechny zločiny, ale věnoval jsem speciální pozornost těmto případům.“

„Já vím, já vím. Chtěl jste všechny. Nechal jsem to pro vás všechno sepsat. Tady je to.“ Podal mi třístránkový seznam zločinů, které zahrnovaly jeden případ sexuálního obtěžování, tři krádeže, pět vloupání, tři případy řízení pod vlivem drog. Seznam pokračoval vydíráním, prostitucí, hazardními hrami a končil podvodným vylákáním peněz.

Nenechali mě to dočíst do konce. Poručík Sheldon začal: „Nechtě si to a zatím to schovejte. Budete mít čas si to prostudovat později. Co víte o případech automobilových nehod, kdy řidič ujel?“

„Nic.“

„Vy máte možná klienta, který má auto, které je trochu pomačkané. Jste liška podšitá; chcete si předem zjistit, co získáte, než nám ho představíte.“

„Ne.“

„Je to logické.“

„Myslím tím, že nemám klienta, který má rozbité auto.“

„Ale, ale,“ usmál se Sheldon. „Nebudeme se přece navzájem oťukávat, Donalde.“

„Já nikoho neoťukávám.“

Jeho oči zamrkaly. „A nesnažte si hrát na drsného chlapíka. To vám tady nepomůže.“

„To mě těší, že ne.“

„Pak to je v pořádku, takže teď si navzájem perfektně rozumíme.“

Přikývl jsem. „Jestli se dozvím něco, co by vám pomohlo ve vašich případech, dám vám vědět.“

„Samozřejmě, že dáte,“ usmál se. „Já vím, že dáte. Za prvé umíme být vděční za jakoukoliv spolupráci. A za druhé, dokážeme být velmi, velmi nepříjemní, pokud nedojde k žádné spolupráci.“

Přikývl jsem.

„A teď, jak si to představuji já,“ pokračoval. „Vy jste z L.A. Máte tam detektivní kancelář a někdo k vám přišel a řekl: „Podívejte Lame, měl jsem nějaké problémy, když jsem si vyjel do San Franciska. Dal jsem si pár drinků a sbalil děvče, které se chovalo něžně a vášnivě. A když jsme jeli byla tam přecpaná křižovatka a pak

jsem slyšel někoho vykřiknout. Nemyslím, že bych někoho srazil, ale jenom bych byl rád, kdybyste mi zjistil, jak na tom jsem. A pokud jsem někoho náhodou srazil, vy se to pro mě budete snažit urovnat, že ano?‘.“

Potřásl jsem hlavou. „Vůbec to tak není.“

„Já vím,“ řekl Sheldon. „Jenom vám vysvětluji, jak si myslím, že by to mohlo být.“

Neodpověděl jsem.

„Takže jste přijel sem a začal jste se rozhlížet, jak byste mohl získat informace o tom, co se stalo. Co se týká vás, je to v pořádku. Ale co se týká mého oddělení, rádi bychom vyřešili a uzavřeli tento případ. Rozumíte mi, že ano?“

Přikývl jsem.

Jeho oči ztvrdly. „Takže,“ pokračoval, „jestliže o tom něco víte, řeknete nám to a budeme všichni spokojeni; ale pokud nebudete spolupracovat, Donalde, váš muž bude ztracený. Nebude tu nic, co by se dalo urovnávat. Bude odsouzen a co se týká vás, kdykoliv přijedete do Friska, budete si přát, abyste raději zůstal doma.“

Znovu jsem přikývl.

„Takže, když jsme si všechno vyjasnili, co pro nás máte?“

„Zatím nic.“

„Ale, ale, Donalde. To se mi moc nelíbí. Nelíbí se mi to ‚zatím‘ a nelíbí se mi to ‚nic‘.“

Mlčel jsem.

„Chcete spolupráci, aniž byste za ni něco dal. Teď je nejvyšší čas, abychom jí položili základy.“

„Ty vaše odhady ale mohou být úplně scestné.“

„Samozřejmě, že mohou, Donalde. Nemusíte mi to říkat. Někdo taky mohl přijít do vaší kanceláře a říct: ‚Podívejte, Donalde, můj chlapec byl v San Francisku a když se vrátil domů, zjistil jsem, že se může dostat do problémů. Víte, on je to fajn kluk. A většinou nemá ve zvyku obrátit do sebe pár skleniček, sednout si za volant a projíždět se. Víte, co kdybyste zajel do San Franciska a zjistil, jestli tam není náhodou nějaký nevyřešený případ dopravní nehody, kdy řidič ujel.‘

Nebo. Někdo k vám mohl přijít a říct:‚Viděl jsem v San Francisku, jak někdo srazil chodce a ujel. Byl jsem tam se ženou,

která není moje manželka, a jednoduše si nemohu dovolit, abych se do toho zapletl. Ale dám vám pár informací o tom, co jsem viděl, a možná, že je budete moci použít, abyste zjistil řidiče toho auta a aby se on mohl o mě trošku postarat.‘ To by taky mohlo být jedno ze sto a jednoho vysvětlení pro to, že jste tady.“

„Mám klienta. Nemám vůbec představu, jestli vůbec něco ví o dopravní nehodě, ale chtěl bych to zjistit. Až přijedu zpátky do Los Angeles, navštívím svého klienta. Předložím mu to. Pokud je zapleten do podobného případu, bude se to snažit uhladit. A pokud se o to pokusí, budete první, kdo se o tom dozví. Jak se vám líbí tato varianta?“

Poručík Sheldon vstal, obešel stůl, uchopil mě za ruku a prudce mi s ní potřásl.

„Tak, Donalde,“ řekl. „Teď začínáte rozumět, jak pracujeme tady v San Francisku. Toto je způsob, jak se snažíme spolupracovat s vámi chlapíky zezdola. A nesnažte se o nějaké podrazy. Až se něco dovíte, jenom zvedněte telefon a nechtě si zavolat poručíka Sheldona. Vyřídíme to jenom mezi námi dvěma. Pochopil jste?“

„Ano, pochopil,“ odpověděl jsem.

„Oznámíte mi, co jste vykopal, a řeknete mi, co s tím chcete udělat. Pak se policie na základě vašeho typu pustí do práce a případ bude vyřešen skvělou detektivní dedukcí. Až dokončíme případ, vy začnete pracovat na svých zájmech a my tu pro vás uděláme, co budeme moci. Poskytneme vám veškeré nám dostupné informace a najdeme cestu, jak z toho ven. Pokud to budete schopen urovnat, je to plus pro vás.“

Přikývl jsem.

„Ale pamatujte, Donalde,“ pokračoval hrozíce mi prstem před nosem, jako kdyby byl učitel ve škole a já nezbedný žáček. „Nepokoušejte se nenápadně proklouznou kolem nás. Pokud se něco dozvíte, bude pro vás lepší, abyste nám to řekl. Pokud budete vědět něco, co nám neřeknete, a my to zjistíme, bude to pro vás velice, velice nepříjemné.“

„Rozumím.“

„Bude to špatné nejenom pro vašeho klienta, ale bude to zlé i pro vaši kancelář. My spolupracujeme jenom s lidmi, kteří také spolupracují s námi. Ale ti, kteří s námi nechtějí spolupracovat, od

nás nemohou nic dobrého očekávat.“

„Máme podobný způsob práce,“ přitakal jsem.

„Tady je seznam svědků té nehody.“ Podal mi strojem napsaný seznam jmen a adres. „To je všechno, co v tuto chvíli máme. Ale jistě cítím, že vy nám, Donalde, pomůžete. Chcete to urovnat a nejste zabedněný.

A teď, jestliže tu je něco, co byste chtěl během vašeho pobytu u nás, jakoukoliv informaci, kterou pro vás můžeme sehnat, neváhejte ani minutu. Jenom mi zavolejte, co chcete, a my vám to dodáme.“

Poděkoval jsem mu a odešel jsem pryč.

Vzal jsem si taxi do hotelu Paláce, zaplatil jsem, proběhl hotelem, vyšel bočním východem a zavolal si další taxi. Nějaké auto mě sledovalo. Nemohl jsem ho setřást, aniž bych vyhodil řidiče taxíku z auta a dal chlapům za mnou vědět, že jsem je zpozoroval

Řekl jsem taxikáři, aby jel podél Bush Street. Když jsem zahlédl budovu s honosnými byty téměř na vrcholku kopce, řekl jsem řidiči, aby zastavil a počkal na mě. Vyběhl jsem po schodech, přešel jsem halou k recepci a ukázal muži za pultem moji kartu.

„Pracuji tu na případu.“

Nechápavě na mě pohlédl.

„Vy máte nájemníka, který má tmavě modrý sedan Buick.“

„To já nevím. Je docela možný, že jich tu je víc.“

Zamračil jsem se a výhružně řekl: „Toto je adresa, kterou jsem dostal. A měl by tady být. Tmavě modrý sedan.“

„Ale já vám to bohužel opravdu nemohu říct.“

„A můžete to pro mě najít?“

„Obávám se, že ne. My naše nájemníky nešpehujeme.“

„Nechci, abyste někoho špehoval. Chci jenom malou informaci. Mohl bych i jinak získat seznam vašich nájemníků a prohlédnout si registrace?“

„A proč to, pane Lam, neuděláte?“

„Protože chci ušetřit čas.“

„Čas,“ usmál se, „jsou peníze.“

„V tomto případě už nejsou žádné peníze.“

„Pak tomu tedy budete muset věnovat více času.“

„Uvidíme. Já se ještě vrátím.“

„Budu čekat.“

Vyšel jsem, sedl zpátky do taxi a zajel do hotelu. Vyjel jsem výtahem do svého pokoje, počkal dvacet minut, pak jsem si zavolal taxi a odjel do lázní Suthro Bath, kde jsem si skvěle zaplaval. Když jsem vyšel z lázní, zavolal jsem si opět taxi a vracel se zpátky po Geary Street. Když jsme dojeli na křižovatku, zaplatil jsem a obešel jsem blok domů. Ujistil jsem se, že mě nikdo nesleduje, vešel jsem do lékárny, zavolal si další taxi a jel na adresu Johna Carvera Billingse.

Dveře mi otevřela služebná.

„Jsem Donald Lam z Los Angeles. Chtěl bych mluvit s panem Johnem Carverem Billingsem druhým. Můžete mu říci, že je to neodkladné a důležité."

„Počkejte chvíli." Vzala si moji vizitku. Zavřela dveře a zmizela v domě. Asi po dvou minutách se znovu objevila a řekla: „Pojďte dál."

Přešel jsem přes halu do přijímacího pokoje. John Carver Billings druhý mi přišel vstříc. Nevypadal potěšené, že mě vidí.

„Ale, nazdar Lame. Co tady, k čertu, děláte?"

„Pracuji na případu."

„Já si myslím, že vaše agentura pro mě odvedla perfektní práci. Ale teď už je to dílo ukončeno. *Pau*, jak říkají na Havaji."

Ani mě nevybídl, abych se posadil.

„Mám jinou záležitost, na které pracuji."

„Pokud to je něco, v čem bych vám mohl pomoci, rád to udělám," řekl chladně.

„Objasňuji nehodu, kdy auto ujelo z místa činu. Policie se o to taky zajímá."

„Chcete říci, že místní policie si najala detektiva z Los Angeles, aby..."

„To jsem neřekl. Pouze jsem konstatoval, že se o to také zajímá policie."

„O nehodu, od které řidič ujel? To je snad jejich práce, ne?"

„Někdo dole na rohu Post a Polk Street srazil muže, zranil ho a pak rychle ujel. Někdo se ho snažil pronásledovat, ale vrazil do jiného auta, které právě vyjíždělo z garáží. To dočasně znemožnilo pronásledování."

„A co v tom děláte vy? Hledáte toho chlapa?"

„Já si myslím, že vím, kdo to byl.“ Podíval jsem se mu přímo do očí. „Snažím se to pro něj nějak urovnat.“

„Dobře, nemohu vám ani popřát hodně štěstí. Takové případy jsou pěkné svinstvo. Ještě něco jiného, Lame?“

„Ano,“ odpověděl jsem. „Co kdybychom si promluvili?“

„Nezlobte se, ale mám docela dost práce. Máme poradu s mým otcem a...“

„Kdybyste byl nemocen a šel k lékaři a požádal ho o recept na penicilín a on by vám ho dal bez jakéhokoliv vyšetření, co byste si myslel?“

„Myslel bych si, že to je pěkně pitomý doktor. To je to, o čem jste si chtěl promluvit?“

„Ano.“

„Dobrá, takže znáte můj názor.“

„Ale to je přesně to, co jste udělal vy. Zašel jste do detektivní kanceláře, popsal jste lék, který chcete, a pak jste odešel.“

„Podal jsem vám velmi specifickou výpověď. Nežádal jsem lék a ani jsem nebyl nemocen.“

„Možná si nemyslíte, že byste byl nemocen, ale raději byste se na to měl podívat z druhé strany. Změřte si puls a teplotu.“

„Kam se mě to snažíte dostat, Lame?“

„Vymyslel jste si falešné alibi,“ spustil jsem. „A podvrhl důkazy. Chtěl jste, abychom je pro vás našli, jednal jste velmi nevinně a mohl jste říci, že jste zaplatil spoustu peněz, aby vám detektivní kancelář našla lidi, kteří...“

„Myslím si, že se mi váš přístup vůbec nelíbí, Lame.“

„Slabostí vašeho schématu,“ pokračoval jsem, „bylo, že jste se neodvážil zatáhnout do případu úplně cizí svědky. Musel jste si najít svědkyni, která je vaší přítelkyní a při vyšetřování váš vztah může být snadno odhalen. A pak, abyste zpevnil své alibi, trval jste na tom, že tam musí být svědci dva; takže Sylvie do toho zatáhla svoji kamarádku Millie.“

„Vy si myslíte, že vím, o čem mluvíte?“

„A,“ pokračoval jsem, „poté, co jste se ujistil, že budeme pracovat na vašem případu, odjel jste do motelu, oblékl jste si koženou bundu, na hlavu nasadil čepici se zlatými cvočky, pod záminkou jste se dostal do chatky, kterou jste mi označil, a tam jste mi připravil

stopu, kterou jsem měl sledovat. Nevím, proč jste si vybral právě ten motel. Možná jste tam byl předtím nebo jste jen tak naslepo mířil.

A teď," pokračoval jsem, „když asi vím, co jste se snažil zakrýt v úterý v noci, možná bych byl schopen vám pomoci. To je to, proč jsem tady. Pomoci, pokud můžeme."

Velmi pomalu a rozzlobeně řekl: „Byl jsem varován před soukromými detektivy. Přátelé mi řekli, že se snaží vydírat klienty, pokud se jim podaří něco vyhrabat. A já teď vidím, že jsem to varování měl poslechnout. První věc, co v pondělí ráno udělám, bude, že dám příkaz bance, aby neproplácela šek, který jsme dali vaší agentuře a samozřejmě pošlu vaší šéfové telegram, že platba byla pozastavena. Nesnáším, když se mi někdo míchá do mých soukromých věcí. Nelíbí se mi váš pokus o vydírání a už vůbec se mi nelíbíte vy."

Vytáhl jsem poslední kartu. „Možná se vašemu otci nebude líbit, jestliže jeho syn přitáhne nežádoucí pozornost jako řidič auta, které ujelo po nehodě z místa činu. Je tu vždycky šance, že se podobné věci dají srovnat a..."

„Minutku," přerušil mě. „Počkejte tady, Lame. Něco pro vás mám.Ta vaše poslední poznámka mě přivedla na nápad. Počkejte tady a nikam nechoďte."

Otočil se a opustil místnost.

Přešel jsem ke křeslu a pohodlně se usadil.

Ozvaly se kroky, otevřely se dveře a v nich se objevil Billings se starším mužem.

„To je můj otec," představil ho. „Před ním nemám žádné tajnosti. Tati, to je Donald Lam. Je to soukromý detektiv z Los Angeles. Najal jsem si jejich firmu, aby našli ta děvčata, se kterými jsem strávil úterní noc v motelu v L.A. Odvedl perfektní práci, aby je našel. Mám tady jeho podrobnou písemnou zprávu o tom, jak je našel, že mluvil s jednou z nich a že všechno je přesně tak, jak jsem jim to řekl. Dal jsem jejich agentuře šek na pětsetdolarový bonus jako odměnu za práci, kterou odvedli. Nejsem si úplně jistý, zda to bylo správné. Myslím si, že by to mohlo vypadat jako nahodilý příjem a mohlo dojít k porušení etiky ze strany agentury. Nyní se tady objevil a snažil se mě vydírat. Obvinil mě z toho, že jsem si vytvořil falešné alibi a trvá na tom, že jsem se zapletl do nehody, která se stala

v úterý v noci na Post a Polk Street a odkud řidič po nehodě ujel. Co mám dělat?“

John Carver Billings první se na mě podíval, jako kdybych byl nepříjemný hmyz, který právě vylezl zpod dveří, a on si to chtěl dobře prohlédnout před tím, než to zašlápne.

„Vyhoď toho čubčího syna ven.“

„Váš syn v úterý v noci v tom motelu nebyl. Snaží se získat falešné alibi. Docela dobře to zamotává a pokud tu bude nějaké vyšetřování, skutečnost, že se pokusil zajistit si falešné alibi, mu hodí oprátku na krk a zároveň ztratí sympatie poroty i veřejnosti. Jednoduše se mu snažím pomoci.“

Starší Billings pokračoval s chladným otcovským pohrdáním.

„Už jste skončil, pane..., pane...?“

„Lam. Donald Lam.“

„Už jste skončil, pane Lam?“

„Téměř.“

Billings se otočil ke svému synovi: „Takže, Johne, o čem to mluví?“

John si zvlhčil rty jazykem. „Táto, řekl jsem ti pravdu. Jel jsem si dát do nosu v L.A. Sbalil jsem tam děvče. Tedy, pouze jsem ji požádal o tanec. Vlastně mě sbalila ona. A pak mě nechala na holičkách. A pak se zjistilo, že to děvče je milenkou známého gangstera. A teď zmizela. Když mě tam nechala být, potkal jsem pár šikovných děvčat odsud. Neznal jsem je. A my tři jsme strávili noc v hotelu. Najal jsem si tohoto muže, aby mi zjistil, kdo ta děvčata jsou, abych mohl prokázat, pokud to bude nezbytné, že jsem nestrávil noc s tou děvkou Maurine Auburnovou. Odvedl dobrou práci, když je hledal. A teď se snaží popřít výsledky svého vlastního pátrání. Možná bychom mu měli dát více peněz, třeba je chce. Nebo jedna z těch holek, ta co jsem jí nepadl do oka, mu lhala, aby dostala nějaké prachy.“

„To je všechno, co mi můžeš říci, Johne?“

„To je všechno, táto. Prosím, pomoz mi.“

Billings se otočil ke mě. „Támhle jsou dveře, vypadněte.“

Usmál jsem se. „Teď mě zajímáte vy.“

Přešel přes pokoj k telefonu, zvedl ho a řekl: „Policejní stanici, prosím.“

„Poručík Sheldon je ten muž, kterého byste si měl vyžádat. On vyšetřuje tu nehodu, která se stala na Post a Polk Street v úterý v noci kolem půl jedenácté.“

John Carver Billings první ani nepohnul brvou. Řekl do telefonu: „To je policejní stanice? Chtěl bych mluvit s poručíkem Sheldonem.“

Mohl to být blaf. Mohl tam být spínač, který odpojuje telefon. To jsem nemohl vědět. Čekal jsem. Po chvíli se ze sluchátka ozval skřípavý zvuk a Billings řekl: „Tady je John Carver Billings, poručíku. Byl jsem napaden soukromým detektivem, který se očividně snaží vydírat mého syna... Ano, představil se nám... Prosím?... Ano. Je to soukromý detektiv z Los Angeles. Jmenuje se Donald Lam.“

„Společnost se jmenuje Coolová a Lam, otče,“ doplnil rychle John Carver Billings druhý

„Myslím, že je ze společnosti Coolová a Lam z Los Angeles,“ pokračoval otec. „Očividně se snaží očernit mého syna, a zaměnit ho za nějakého člověka, který je očividně zapleten do toho případu nehody, která se stala v úterý v noci... Ano, ano. To je ono. To řekl. Na Polk a Post Street kolem půl jedenácté ... Ano. To je ono. Co mám dělat? Můžu... Dobrá, zdržím ho tady, dokud nepřijedete.“

Nečekal jsem, abych uslyšel víc. Pokud to byl blaf, mají v rukávu více es než já a jsou si jistí. Celý ten případ smrdí.

Vstal jsem, otočil jsem se a šel pryč.

Billingsové neprojevili žádné úsilí, aby mě zastavili.

KAPITOLA 8

Poté, co jsem vystřídal dva taxíky, jsem se ocitl na jižní straně Markét Street. Nebyl to útěk, úmyslně jsem se vzdal. Získal jsem jen zlomek toho, co jsem chtěl. Musel jsem se s tím zatím spokojit.

V malém obchůdku na Third Street jsem si koupil košili, nějaké ponožky a spodní prádlo. V drogerii jsem k tomu přidal věci na holení. Pak jsem si sedl v ušmudlané kavárničce k malému umělohmotnému stolku a začal probírat, co se vlastně stalo.

John Carver Billings druhý potřeboval alibi, a jeho potřeba byla tak naléhavá, že utratil hodně peněz, času a úsilí za neobratný pokus o vytvoření příběhu, který by obstál.

Proč?

Nejlogičtější bylo, že ujel z místa dopravní nehody. Ale nepo-

lekalo ho, když jsem mu to předhodil. Dalo se to vysvětlit dvěma způsoby. Buď byl lepší hráč pokru než já, a nebo jsem hledal špatným směrem.

Sešel jsem dolů k telefonním budkám a zavolal k Elsie Brandové do bytu. Naštěstí jsem ji zastihl doma.

„Jak se má Sylvie?“ zeptala se.

„Zřejmě fajn,“ odpověděl jsem jí. „Chtěla, abych tě pozdravoval.“

„Mockrát děkuji,“ pronesla ledově.

„Elsie, mám takový dojem, že jdu špatným směrem.“

„Cože! Jak se to stalo?“

„Nevím. Nedá mi to spát. Takže si myslím, že možná odpověď bude nakonec v Los Angeles. Přál bych si, abys tam dole rozhodila sítě a sehnala seznam všech zločinů, které se staly v Los Angeles v úterý v noci.“

„To bude docela dlouhý seznam.“

„A napřed se zaměř na případy dopravních nehod, kde řidič ujel. Hledám případ, kde byl sražen chodec, těžce zraněn, ale autu se nic nestalo, takže nezanechalo žádné stopy. Pochopila‘s?“

„Samozřejmě.“

„Ale,“ pokračoval jsem, „mohlo se to taky stát v blízkém okolí Los Angeles. Řekněme takových padesát – sto mil. Snaž se nejvíc, co můžeš, prosím.“

„Je to tak naléhavé?“

„Ano, velmi.“

„A nevadí ti,“ namítla, „že bych třeba mohla mít jiné plány na víkend.“

„Budeš mít spoustu víkendů, až se vrátím zpátky,“ uklidnil jsem jí.

„A v nich bude pro mě spousta dobrého, že?“ odsekla ironicky.

„Co to má znamenat?“

„Jednoduše... vyřiď mé upřímné pozdravy Sylvii,“ vysvětlila a pak se zeptala: „Kam ti můžu zavolat?“

„Nemůžeš. Já zavolám tebe.“

„Kdy?“

„Někdy zítra ráno.“

„V neděli ráno?“

„Ano.“

„Už jsi jako Berta. Člověk ti podá prst a ty hned čapneš celou ruku.“

„Fajn,“ rezignoval jsem. „Poskytnu ti víc času. Necháme to na pondělí ráno v kanceláři. Budu volat na účet volaného, protože se mi krátí hotovost.“

„Jestli chceš, tak zavolej zítra, Donalde. Pokud budu moci něco udělat...“

„Ne, tak brzy ty informace nebudeš schopná získat.“

„A jak to víš? Dnes jdu na večeři s jedním detektivem od policie.“

„Ty se ale dokážeš otáčet.“

„To je jenom zdejší chlapík. Nepotřebuji jezdit do jiného města...“

Zasmál jsem se. „Zavolám v pondělí, Elsie. To bude stačit.“

„Čestně?“

„Čestně.“

„Tak zatím,“ mile se rozloučila a zavěsila.

Vyšel jsem na Post a Polk a rozhlédl se kolem. Bylo to příhodné místo na nehodu. Někdo, kdo přijížděl po Post Street a viděl zelenou na Vannes by mohl začít zrychlovat, aby ji stihl, protože si myslel, že má volnou ulici na Polk Street.

Na rohu prodával noviny malý chlapec. Byl tam docela rušný provoz.

Vytáhl jsem z kapsy seznam svědků, který mi dal poručík Sheldon. Zajímalo by mě, jestli je kompletní.

Na seznamu byla dáma, jejíž zaměstnání bylo prostě uvedeno - prodavačka. Muž, který pracoval v nedaleké drogerii, a řidič, který to „všechno viděl“ z místa vzdáleného půl bloku. A muž, který vedl malý obchůdek s tabákem a uslyšel třeskot, vyběhl ven, aby zjistil, co se děje.

Nebylo tam nic o malém prodavači novin.

Začal jsem o tom přemýšlet, pak jsem k němu zamířil, koupil si noviny, dal mu dvacet centů a řekl, ať si nechá drobný.

„To je tvé obvyklé místo?“ zeptal jsem se.

Přikývl. Jeho bystré oči bedlivě sledovaly kolemjdoucí a hledaly příležitost prodat další výtisk.

„Jsi tu každou noc?“

Znovu přikývl.

Náhle jsem se zeptal: „A jak to, že jsi policii neřekl všechno, co víš o té nehodě v úterý v noci?“

Snažil by se utéci, kdybych ho nechytil za ruku.

„Tak pojď chlapče, dáme se do toho.“

Vypadal jako králík lapený do sítě.

„Nemůžeš jen tak přijít, a začít do mě takhle strkat,“ ohradil se.

„Kdo do tebe strká?“

„Ty.“

„Já jsem nic neviděl. Kolik ti zaplatili, abys byl zticha?“

„Jdi se bodnout.“

„To se dá taky nazvat zamlčováním zločinu.“

„Mám tady pár známých, tvrdých chlápků,“ snažil se vyhrožovat. „Chlápků, kteří se nebudou jen tak dívat, jak do mě strkáš.“

„Možná, že máš takové přátele. Ale teď se nejedná o nic podobného. Znáš nějaké dobré advokáty?“

Viděl jsem, že se *zarazil.*

„Samozřejmě,“ pokračoval jsem, „dobrý přítel, který je advokátem, by ti mohl pomoci. Nejsem polda, jsem soukromý očko. A jsem tvrdý.“

„Aha. A proč mě otravuješ? Dej mi pokoj, jo.“

„Je v tom pro tebe nějaký rozdíl?“ zeptal jsem se. „Dal ti někdo peníze?“

„Tě péro, že ne.“

„Tak se snažíš o malé vydírání.“

„Mám přece odhad, pane. Trochu sem se snažil, ale zjistil sem, že to nejde.“

„A proč?“

„Protože sem měl problémy dole v Los Angeles. Sem venku na podmínku. Sem se musel hlásit kurátorovi každých třicet dnů a všechny ty podobný věci. Nelíbilo se mi to, a proto sem přijel sem a snažím se být čistej. Proto prodávám noviny.“

„A proč jsi tedy nepodal zprávu o té nehodě?“

„A jak bych moh. Myslel sem si, že budu čestný. Zapsal sem si číslo toho auta a myslel sem si, že policii pomůžu. Ale pak mi došlo,

co to bude znamenat. D. A. si mě zavolají jako svědka a ten elegantní chlapík, který srazil toho chodce, se do mě pustí ze všech stran. Vyjde najevo, že sem utekl zpod ochranného dozoru, soud mi neuvěří, pošlou mě zpátky do L.A. jako zběha.“

„A to pro dítě není zrovna skvělá budoucnost, že jo.“

„Já nejsem dítě,“ ohradil se.

Podíval jsem se na jeho chytrý malý obličejík s bystrýma modrýma očima, které si mě měřily, hledaly moji slabou stránku, aby mohl získat výhodu. Pod prsty jsem cítil malé kostnaté rameno.

„Tak fajn, chlapče. Budeme spolu hrát na rovinu. Kolik ti je?“

„Sedmnáct.“

„A jak se ti tady vede?“

„Docela to ujde. Sem čistej, jak sem povídal. Problémem dole v L.A. bylo, že sem měl příliš mnoho přátel. Dostal sem se do gangu, kde by mi říkali Sisi, kdybych to netáh‘ s nima.“

„A co dělali?“

„Věřte mi, pane. Byla to taková parta, že dělali skoro všecko.

Začalo to drobnýma věcma. Když se Butch stal hlavou, řek‘, že jenom ten, kdo má dost odvahy dělat všecko, může zůstat v gangu. Myslím tím, že byl opravdu tvrdej.“

„A proč jsi nešel do kanceláře kurátora a neřekl mu to?“

„Si myslíte, že sem práskač?“

„A proč jsi nezůstal prostě doma a nestaral se jenom o sebe?“

„Nebuďte hlupák.“

„Takže jsi se postavil na zadní a utekl jsi sem?“

„Jo.“

„A tady jsi čistý?“

„Jo.“

„Tak mi dej číslo toho auta a já tě do toho nezatáhnu.“

Vytáhl z kapsy cár papíru, který byl odtržený z okraje novin. Na něm bylo špatně ořezanou tužkou tak načmárané číslo, že to bylo všechno, jenom ne čitelné.

Pečlivě jsem se na něj zadíval.

„To je číslo auta, které srazilo toho chlápka,“ řekl dychtivě. „Řidič se řítil dolů kopcem a málem mě srazil taky. Proto mě tak rozčílil, že sem si zapsal to číslo. Byl to tlustý chlap kolem čtyřicítky, s malou blondýnkou, která byla na něho nalepená. *Začala* se s ním

muckat právě, když dojeli na roh. A on se s ní muckal taky. Nebo se muckali navzájem, co já vím?“

„A co jsi udělal?“

„Uskočil sem z cesty. Myslel sem, že narazí do kandelábru. Přečetl sem si jeho číslo, výtah‘ tužku a zapsal na kraj novin zrovna, když vrazil přímo do toho chlápka.“

„A pak co?“

„No pak na chvíli zpomalil a já sem myslel, že zastaví; pak mu ta buchta něco šeptla a on změnil názor. Šláp‘ na plyn a zmizel.“

„Nikdo za ním?“

„Ale jo. Nějaký chlap ho chtěl pronásledovat, ale zrovna nějaký blbec vyjížděl z garáže. Srazili se a po ulici se rozletěly střepy. Mezitím přiběhli nějaký lidi a snažili se pomoct tomu sraženýmu. No a v tu chvíli mi došlo, že sem v kaši; když povím policii, kdo ten chlapík je, sem vyřízenej.“

„A kdo to byl?“

„Řek‘ sem vám, že nevím. Jedině vím, že řídil tmavý sedan, jel čertovsky rychle a on a ta jeho kočka byli promotaný jak liány, zrovna když dojeli na křižovatku.“

„Opilí?“

„Jak to mám vědět? Měl zrovna spoustu jiné práce, než řízení auta. Tak a teď si, pane, dáme pohov. Nechtě mě jít.“

Podal jsem mu pět dolarů. „Kup si něco, chlapče. A pusť to z hlavy.“

Chvíli se na tu bankovku díval, jako by nevěřil svým očím, pak ji rychle smotal a zastrčil do kapsy. „To je všechno?“ zeptal se.

„Poznal bys toho chlapa, kdybys ho znovu uviděl? Toho, co řídil auto?“

Podíval se na mě zúženýma, tvrdýma očima. „Ne.“

„Nepoznal bys ho, kdybys ho uviděl na předváděčce?“

„Ne.“ Nechal jsem ho být a vydal se hledat majitele auta, jehož číslo mi dal.

Jmenoval se Harvey R. Ludlow a bydlel v domku na pláži. Vlastnil tmavý sedan Cadillac.

KAPITOLA 9

Spal jsem v neděli až do oběda v ušmudlaném hotelu jižně od

Market. Snídaně v blízké restauraci se sestávala ze sklovitých vajíček, smažených na něčem, co se podobalo naftě, slabého kafe a studeného tvrdého toastu.

Koupil jsem si nedělní noviny a vrátil se do ošumělého a zatuchlého pokoje s otrhaným kobercem a tvrdýma židlema.

Centrem pozornosti reportérů byl Gabby Garvanza. Zmizel z nemocnice a jeho odchod potvrdil, že je to ostražitý a chytrý chlapík.

Po pravdě řečeno, rozplynul se. Zdravotní sestry a lékař trvají na tom, že o něm nic neví. Dali ho pečlivě dohromady a už byl schopen sám chodit. Oblečený do pyžama, v trepkách a koupacím plášti oznámil své ochrance, že jde dolů do solária. Když jeho osobní sestra vešla po pár minutách do solária, našla ho prázdné. Ochranka, která byla v nemocnici, nejenom že nenašla Garvanzu, ale ani žádné stopy po jeho odchodu.

Objevily se teorie, že milý gangster utekl z nemocnice, aby se skryl před nepřáteli, kteří se ho snažili zabít.

Garvanza v nemocnici nechal všechny šaty včetně těch, které mu Maurine Auburnová přinesla den po střelbě. Byl to oblek za dobrých tři sta padesát dolarů, hedvábná košile a ručně vyrobená vázanka za pětadvacet dolarů, které měl na sobě tu noc, co ho postřelili, a které byly zaneseny jako předměty doličné. Očekávalo se, že díry po kulkách na zakrváceném oblečení vydají nějaký důkaz na spektografické analýze.

Den po střelbě Maurine přinesla kufřík obsahující další na míru šitý oblek za tři sta padesát dolarů, pár módních bot za sedmdesát dolarů a další ručně vyrobenou vázanku za pětadvacet dolarů. Dále výběr hedvábných košil, ponožek a kapesníků.

To všechno tam nechal. Když zmizel, měl na sobě jen koupací plášť, pyžamo a trepky.

Personál nemocnice trvá na tom, že je velmi nepravděpodobné, aby muž, který byl takto oblečen, nepozorovaně opustil nemocnici hlavním východem. Poukázali na to, že bylo pro něj úplně nemožné, aby v tomto oblečení sehnal taxi.

Policie ale poukazuje na to, že ať je to jakkoliv nemožné, Gabby zmizel a proto tudíž nepotřeboval ani taxi.

V článku byla taky kritika policie, že nepostavila v nemocnici

svůj dozor. Policie tuto výtku odmítá s tím, že Garvanza byl vlastně obětí. On nikoho nezastřelil a vůbec nebyl ozbrojen, když na něho stříleli. Policie má jiné důležitější povinnosti, než poskytovat ochranku známým gangsterům, kteří mají problémy s vnitřní konkurencí.

Navzdory tomu, že policie neprodyšně uzavřela město, nezjistilo se nic, co by stálo za zmínku.

Vytáhl jsem nůž, vyřízl článek z novin a schoval ho do náprsní tašky.

Vzhledem k tomu, že jsem byl v tu chvíli ve slepé uličce a netroufal jsem si příliš se volně pohybovat, strávil jsem celý den čtením a přemýšlením v posteli.

V pondělí jsem vyšel pro ranní noviny.

Případ byl na první stránce, Tělo Maurine Auburnové se našlo pohřbené v mělkém hrobě blízko Laguna Beach, známého přímořského oddychového městečka jižně od Los Angeles.

Mělký hrob byl vykopaný v písku nad linií přílivu, ale vzduch pronikal přes písek a zápach rozkladu se stal znatelný a tělo bylo objeveno. Podle umístění si oficiální představitelé myslí, že hrob byl vykopán v noci a narychlo. Mladá dáma už byla dávno mrtvá, když postranní ulicí přijelo auto, které zastavilo poblíž útesu a tělo bylo přehozeno přes útes dolů na pláž. Vrah v rychlosti vykopal hrob v mělkém písku a zmizel.

Po prozkoumání těla koroner prohlásil, že byla mrtvá něco přes týden. Byla střelena dvakrát do zad. Chladnokrevná, přesná práce. Každá z kulek byla smrtící.

Obě osudné kulky byly z těla vyjmuty.

Losangeleská policie, která měla snahu mýt si ruce nad případem zmizení atraktivní gangsterské milenky po jejím distingovaném odmítnutí poskytnout nějaké informace či jakkoliv jinak spolupracovat při vyšetřování střelby na Gabbyho Garvanzu, nyní nevydala žádné prohlášení. Hodila to na hlavu šerifovi Orange County, který se snažil proniknou k jádru věci.

Na základě tohoto vývoje se zdvojnásobilo pátrání po mladém muži, se kterým Maurine zmizela v úterý v noci. Policie si je jistá, že to byla její poslední noc. Policie měla podrobný popis a zahájila rozsáhlé pátrání.

Sešel jsem do telefonní budky a zavolal na účet volaného Elsie Brandové do kanceláře.

Slyšel jsem operátorku na druhé straně aparátu, jak říká: „Paní Coolová vzkazuje, že nepřijímá žádné telefony na účet volaného od Donalda Lama."

O chvíli později jsem uslyšel Bertin hysterický hlas, jak řve přes půl státu.

„Ty jseš ale zatracený pitomec. Co si myslíš, že děláš? Kdo si myslíš, k čertu, že vede tuto firmu?"

„Co se děje?" zeptal jsem se.

„Co se děje?" zaječela. „Jsme v prdeli. Snažil jsi se vydírat klienta. Chtějí zrušit naši licenci. Billings pozastavil výplatu toho pětisetdolarového šeku. A ty se ptáš, co se děje? Vystrkuješ si růžky někde v San Francisku. Sanfranciská policie tě hledá, s agenturou je to špatný, pětisetdolarový bonus jsi spláchnul do záchodu a teď si ještě dovolíš zavolat na účet volaného. Co si k čertu myslíš, že se děje?"

„Chci jenom pár informací od Elsie," odpověděl jsem na ten její výbuch.

„Tak zaplať za telefon. Na tomto konci linky se už nepřijímají žádné hovory na účet volaného," mrštila sluchátkem tak, že to muselo vytrhnout telefon ze zásuvky.

Položil jsem sluchátko, sedl jsem si v budce a počítal zbytky peněz. Neměl jsem dost, abych mohl utrácet prachy na telefonování s Elsie. Proto jsem šel na poštu a poslal telegram, taky na účet příjemce.

Pošli mi telegrafem informaci na pobočku Western Union 1 AT.

Berta snad nepomyslila na zákaz přijímání telegramů na účet příjemce. Pak jsem šel zpátky do té díry v hotelu, která si říkala pokoj, zkopnul boty a odpočítával čas, než dostanu potřebné informace.

V poledním vydání sanfranciských novin se objevily užitečné informace. Vražda Maurine Auburnové upoutala pozornost redaktorů, protože se do toho zamotala velmi vážená osobnost města. Titulky přes první stránku hlásaly:

SYN ZNÁMÉHO BANKÉŘE DOBROVOLNĚ POSKYTUJE INFORMACE O ZABITÍ GANGSTERSKÉ

MILENKY.

Četl jsem, že John Carver Billings druhý dobrovolně oznámil policii, že on je ten, kdo na odpolední party požádal Maurine Auburnovou o tanec, že to je on, kdo očaroval atraktivní gangsterovu milenku natolik, aby opustila svoji vlastní společnost.

Avšak triumf mladého muže se rychle změnil v pokoření, když si ta holka odešla „přepudrovat nos“ a zopakovala své zmizení.

Mladý Billings oznámil, že se potom seznámil se dvěma děvčaty ze San Franciska a strávil s nimi zbytek noci. Neznal jejich jména, dokud je neobjevil prostřednictvím detektivní agentury z Los Angeles, která identifikovala tyto dvě mladé dámy.

Billings oznámil policii jména těch dvou děvčat. A protože se při prověřování zjistilo, že se jedná o slušné mladé dámy zaměstnané ve známých společnostech v San Francisku, a vzhledem k tomu, že jejich kontakty s Billingsem spočívaly pouze v tom, aby je trochu provedl po L. A., policie tají jejich jména. Přesto je známo, že je policie navštívila a že potvrdily Billingsův příběh v každém detailu.

Noviny přinášely perfektní obrázek Johna Carvera Billingse, dobrou, jasnou fotografii, kterou udělal novinový reportér.

Šel jsem do vydavatelství novin a našel umělecké oddělení. Pár dobrých doutníků mi přineslo pěknou, jasnou kopii obrázku, skutečnou podobu Johna Carvera Billingse druhého.

Zastavil jsem se na poště. Od Elsie zatím žádná zpráva.

Autobusem jsem dojel k bytu Millie Rhodesové.

Zastihl jsem ji doma.

„Ach, ahoj,“ pozdravila. „Pojďte dál.“

Její oči mrkaly vzrušením. Měla na sobě minišaty, které evidentně zrovna vytáhla z krabice nesoucí nálepku jednoho z nejdražších obchodů v San Franciska.

„Žádná práce?“ zeptal jsem se.

„Dnes ne,“ usmála se mile.

„Myslel jsem, že vaše dovolená skončila a že musíte zpátky do práce.“

„Změnila jsem své plány.“

„A práce?“

„Teď mám fůru času.“

„Odkdy?“

„Vždyť to říkám.“

„Jako co?“

„Nehrajte si na hloupého.“

„Pálíte za sebou mosty, Millie.“

„Jen je nechtě hořet.“

„A co když se budete chtít vrátit?“

„Já ne. Dívám se jen dopředu. Já se nevracím. Nikdy.“

„To jsou nové šaty, že ano?“

„Nejsou božský? *Ty* se mnou dělají věci. Zrovna jsem je koupila a padnou mi, jako by mi byly šité na míru. Nepotřebují ani nejmenší úpravy. Mám z nich šílenou radost.“

Stála před obrovským zrcadlem. Teď pomalu zvedla ruce a mírně se pootočila, abych mohl vidět perfektní linie.

„Je to dobrá práce,“ pochválil jsem je. „Opravdu vám skvěle padnou.“

Sedla si, překřížila nohy a elegantním pohybem si přehodila sukni přes kolena.

„Tak,“ usmála se, „a co máte tentokrát?“

„Nechci, abyste za sebou pálila mosty. Bylo v pořádku, když jste lhala o alibi Johna Carvera Billingse mě.“

„Johna Carvera Billingse *druhého“* doplnila.

„Druhého,“ připustil jsem. „Ale lhát o té samé věci policii je něco jiného.“

„Podívejte, Donalde,“ řekla, „jste docela sympatický chlapec. A jste detektiv. Proto máte podezíravé myšlenky. Přišel jste sem a usoudil, že lžu na zakázku Johna Carvera Billingse druhého, abych mu vytvořila alibi. Tak jsem vás nechala mluvit, abych viděla, co řeknete.“

„Zlomíte se pod křížovým výslechem,“ odporoval jsem. „A nebudete schopná zopakovat souvislý příběh.“

Zasmála se, jako by to celé byla jedna velká legrace.

„Já jsem vás jenom zkoušela, Donalde. Všechno to byla jenom legrace.“

Sklouzla z divanu a sedla si vedle mě, položila mi jemně ruku na rameno a řekla: „Donalde, proč jste ještě nedospěl?“

„Já jsem už dávno dospěl.“

„Nemůžete se stavět na odpor penězům a vlivu. Ne v tomto

městě.“

„A kdo jsou ty peníze?“ zeptal jsem se rozzlobeně.

„V tuto chvíli peníze představuje John Carver Billings druhý.“

„Fajn. A co ten vliv?“

„Jednoduchá odpověď - John Carver Billings.“

„Zapomněla jste na druhý,“ dodal jsem ironicky.

„Ne, nezapomněla,“ zavrtěla hlavou.

„Copak myslíte, že...“

Přikývla. „Mám na mysli Johna Carvera Billingse. Toho stařík. On vyvolal ten obrat.“

Přemýšlel jsem o tom, co řekla.

„A vy nasazujete svůj vlastní krk. Děláte věci, které byste neměl dělat. Říkáte věci, které byste neměl říkat. Proč se nepodřídíte, Donalde?“

„Protože na to nejsem stavěný.“

„Ztratil jste pět set dolarů, rozházel jste si to s policií natolik, že vydala zatykač. Jste v pěkné kaši. Pokud byste se měl chovat tak, aby to odpovídalo vašemu věku, měl byste se snažit to všechno vyžehlit. Policie odvolá zatykač, Billings proplatí pět set dolarů a všechno bude O.K.“

„Takže vy jste se vrátila zpátky k původnímu příběhu o alibi.“

„Nikdy jsem se od toho příběhu neodvrátila.“

„Ale ano,“ namítl jsem. „Řekla jste to mě.“

„To tvrdíte vy.“

„Ne. Vy víte, že jste to udělala.“

„John Carver Billings druhý, Sylvie Hickerová a já jsme na policii opakovali stejný příběh,“ řekla téměř zasněně. „Běžte a stěžujte si, že vám jsem řekla něco jiného. Já to popřu. John Carver Billings druhý oznámil, že jste se ho snažil vydírat. Policie je toho názoru,že jste čmuchal kolem, abyste zjistil něco, co by vám umožnilo vydírat vašeho klienta. To vůbec nevypadá dobře, Donalde.“

„Takže vy jste se rozhodla, že mě prodáte.“

„Ne. Já jsem se rozhodla, že mě mohou koupit.“

„S tím se daleko nedostanete, Millie. Nezkoušejte to,“ varoval jsem ji.

„Starejte se o své věci a já se postarám o svoje.“

„Millie, to nemůžete, s tím se opravdu daleko nedostanete. Po

dvou minutách, co vás podrobím křížovému výslechu, budete celá popletená.“

„Tak si to zkusme teď,“ navrhla.

„Co z toho budu mít, když vás znovu nachytám?“ namítl jsem. „Jednoduše budete zase o trochu chytřejší a všechno popřete.“

„Já jsem dost chytrá. Ale proč vy nejste chytřejší.“

„Zapletla jste se s partou amatérů, kteří si myslí, že jim to projde. A vy jste opravdu velice milá dívka, Millie. Nerad vidím, že jste se zapletla do takové věci. Můžete z toho vyjít velmi špatně.“

„Ale vy jste ten, kdo je na tom teď špatně,“ zasmála se.

Zvedl jsem se a přešel ke dveřím. Rozzlobeně jsem řekl: „Tak v tom pokračujte a uvidíme, kdo se bude smát naposled.“

Přeběhla ke mně. „Takhle Donalde neodcházejte.“

Odstrčil jsem ji.

Její ruce se omotaly kolem mého krku. „Poslouchejte, Donalde, jste velmi milý chlap. Nerada vidím, že jste na tom zle. Vzdorujete síle vlivu a peněz. Rozmáčknou vás jako nepotřebný hmyz. Budete diskreditován, odsouzen za vyděračství a ztratíte vaši licenci. Donalde, prosím, mohu to pro vás všechno urovnat. Řekla jsem jim, že pokud vám to vyžehlí, vy už v tom nebudete pokračovat. Slíbila jsem to.“

„Millie, podívejte se na to ze strany chladnokrevné logiky. Johna Carvera Billingse to stálo téměř tisíc dolarů, aby si vytvořil toto alibi. A to neberu v úvahu, co zaplatili vám. Myslí, že Sylvie byla měkká a jí asi moc nedali. Vám zaplatili poprvé dvě stě padesát babek. Pak přišli podruhé a opravdu se vytáhli. *Začala* jste si nakupovat drahé šaty. A vidím tu kufry. Chcete jít svědčit a pak se vydáte na cesty. Předpokládám, že ne blíže než do Evropy.“

„Správně,“ prudce pokývala hlavou. „Poslali si pro mě. Zaplatili mi. Hodně peněz. A poskytli mi ochranu. Mají vliv, velký vliv. Nepojedu do Evropy ale do Jižní Ameriky. Víte, co to znamená?“

„Jistěže vím, co to znamená. Půjdete svědčit k soudu, pak sednete na loď a pojedete tam, kde budete z dosahu pravomoci soudu. Budou vás moci vyslýchat pouze prostřednictvím amerického konzulátu. Vy budete...“

„Ne, tak to není,“ odporovala. „Díváte se na to z pohledu druhé osoby. Ale z mého pohledu to všechno vypadá jinak. Vy nevíte, co to

znamená, když holka přijede do města a dokáže se sama o sebe postarat. Nemusí chodit se spoustou frajírků, kteří chtějí jen jedno – pohrát si. A pak ji třeba napadne, že by třeba mohla být samostatná. A najednou má navrch. Poprvé v životě se cítí jako dospělá – v plném slova smyslu. Je osobnost. Úplně svobodná a nikdo ji neomezuje. Má svůj vlastní byt, je pánem svého času, řídí si svůj vlastní život. Nemusí nikoho o nic žádat. Cítí, že se může usadit, kdykoliv si bude myslet, že je ta pravá chvíle. Má práci a dostává pravidelný plat. Může si kupovat šaty, může dělat co chce a kdy chce. Na chvíli to vypadá jako senzace, ale pak se sladký obal rozpustí a ona ochutná hořkost náplně, která je pod tím. Je pouze malým šroubkem v ekonomické a sociální mašinérii. Může se dostat na určitou úroveň, ale ne výš. Pokud si chce trochu pohrát, musí se seznámit se spoustou lumpů. A pokud chce něco jiného, tak ji srazí. Za nějakou dobu začne myslet na zadní kolečka. Začne přemýšlet o rodině, o dětech, o... tom, aby si jí vážili. Chce mít jednoho muže, kterého chce milovat a respektovat, a který může obohatit její život. Chce mít děti a pozorovat, jak vyrůstají. Prostě chce mít manžela a domov.

Ale nepotká nikoho, kdo by chtěl být manželem a vytvořit domov. Je poznamenaná. Bavila se a už si ji společnost označila. Domácké putičky si berou stydlivé účetní. Ji o ruku nikdo nepožádá. Nedostane upřímnou nabídku. Dostane pouze nemravné návrhy. Číšníci ji dobře znají a taky tak o ní referují... Je prostě poznamenaná.

Ženatí muži v kanceláři si s ní dávají schůzky, když mají volno. Šéf ji poplácá po zadku a řekne jí ze dva nudné vtipy a myslí si, jak je okouzlující. Potká spoustu chlapů, kteří vypadají velice dobře a kteří přísahají, že jsou ještě panici. Po pátém drinku vytáhnou z kapsy náprsní tašku a pochlubí se jí fotkama manželky a houfu dětí.

Tak to je, a proto odjíždím, Donalde. Nikdo tam nebude nic vědět. Nic o tom, jaká jsem, odkud jsem. Budu mít pěkné šaty. Budu elegantní a *zajímavá.* Sednu si na zadní palubu a budu mít celý den na to, abych si prohlížela zajímavé spolucestující. A vyberu si ty, kteří se mi budou líbit.“

„A chytnete na udičku prvního, který vám padne do oka,“ ušklíbl jsem se.

„Nejsem tak dychtivá," odporovala, „tak hluboce jsem zase neklesla. Ale pokud najdu někoho, kdo mě zaujme a zjistím, že on se zajímá o mě, nepropasu příležitost, abych s ním promluvila a zjistila, jaký je to člověk a co chce od života. A pak se třeba nechám sbalit.

Teď to zatím je tak, že mě někdo z přátel představí dobře vypadajícímu chlapovi. Chce mě pozvat na večeři. Přiletím z práce domů, osprchuji se, hodím na sebe koktejlky a válečné barvy. Jdeme na večeři. Během prvních deseti minut se ukáže, co chce a co od toho očekává. A pak už je to ta samá rutina. Provalí se, že je to obchodník z Los Angeles nebo odjinud, že má ženu a dvě či více dětí. Miluje svoji rodinu, ale myslí si, že je neodolatelný, a předpokládá, že ho v tom budu podporovat. Ráda někdy strávím odpoledne s mužem. Ráda se setkávám a seznamuji s novými lidmi. Ráda odpluji do Rio de Janeira a budu se potloukat po obchodech s nějakým zajímavým mužem, který nebude pořád myslet na to, jestli mě stihne sbalit, vyznat mi lásku, dostat mě do postele a opustit mě během dvou hodin."

„Četla jste propagační brožury na zaoceánské plavby; někdo vám dal svazek prospektů s obrázky mladých párů orámovaných stříbrnými měsíčními paprsky honícími se po azurově modré vodě, s obrázky šťastných dvojic tancujících v rytmu romantické hudby. Vy..."

„Ne, Donalde," zasmála se. „Jste úplně vedle."

Její smích obsahoval smutný podtón. Otočil jsem se a podíval jsem se na ni. Oči měla plné slz.

„Přišla jste sem, Millie. Dostala jste se do bezstarostného prostředí. Vaši přátelé jsou ten typ. Dobře. Jste označená. Ale proč teda nejedete na nové místo, nenajdete si tam práci a nové přátele?"

„O čem to mluvíte?" přerušila mě. „To bych se musela vzdát všeho, čeho jsem až doposud dosáhla. Musela bych začít s mizerným nástupním platem a umřela bych nudou. Já potřebuji akci Donalde. Chci se dostat odsud pryč. Chci vidět lidi. Dožaduju se rozmanitosti a pestrosti. Nejsem domácí putička, nejsem z těch, kteří zůstanou bez pohnutí tam, kde je postavíte. Chci vidět dobrá představení, poslouchat dobrou hudbu, tancovat v nejlepších podnicích. Chci luxus."

„Ale to nelze mít, pokud člověk nemá známosti nebo peníze,"

opáčil jsem.

„Ale můžu. Pokud se svezu první třídou.“

„To je stavění vzdušných zámků, Millie. Ale s tím se daleko nedostaneš.“

„Netvrď mi, že se daleko nedostanu.“

„Ten vzdušný zámek rozfouká ostrý vítr vědomí křivé přísahy.“

„Nepotřebuji studenou sprchu, Donalde. Dala jsem si schůzku se štěstím. A nechci ji promeškat. Mnohokrát ve svém životě jsem byla přinucena nedělat věci, které jsem chtěla, kvůli věcem, které by se případně mohly stát. Vždy se toho stalo spousta, ale nic z toho, čeho jsem se obávala, že se stane. Pokud hned neuděláš něco, co chceš, už to neuděláš pak nikdy. Je to jasné a úplně dokonalé a pravděpodobně od toho budeš strádat. Když uděláš to, co chceš, může z toho být zmatek, ale vždycky to nějak dopadne. A dělat si problémy a pak se z nich dostávat je lepší, než se zavřít na záchodě a schovat se před životem, Donalde. A já chci vypadnout z toho kolotoče ven. Odjíždím do Ria.“

„Kdy?“ zeptal jsem se.

Usmála se: „Kdy a jak jsou tajemství, o kterých nemíním diskutovat. Ale jedu a divil by ses, jak brzo.“

„Fajn,“ neodpustil jsem si. „To je tvůj pohřeb.“

„Špatně,“ odporovala, „svatba.“

„Pošleš mi pozvánku?“

„Samozřejmě, Donalde... Donalde?“

„Co?“

„Jsi ženatý?“ Na její rtech se objevil zadumaný úsměv.

„Ne,“ odpověděl jsem a otevřel dveře.

„Já jsem to tušila,“ zaslechl jsem, jak si povzdechla, když jsem pomalu zavíral dveře.

Došel jsem na poštu Western Union a poslal Elsie Brandové další telegram:

Vyluč všechny drobné případy, kromě vražd. V sázce je toho tolik, ze nemá cenu zaměstnávat dráty ničím menším.

KAPITOLA 10

Dal jsem si sklenici mléčného koktejlu a zašel do telegrafní kanceláře. Už tam na mě čekal lístek:

Momentálně nejsou ve vyšetřování žádné vraždy. Ale jedna hrozí v naší kanceláři. Určitě jsi četl o Maurine. Mohla by to být odpověď, nebo je to příliš jednoduché?

S láskou Elsie

Právě jsem si dával blanket do kapsy, když mě operátorka zastavila.

„Počkejte chvíli, pane Lam. Teď právě přichází další a je mnohem delší."

Posadil jsem se a čekal, dokud operátorka nevytáhla pásku z teletypu a nepřepsala ji do formuláře.

Když mi ji podávala, zahlédl jsem, že úředník si mě prohlíží se zvědavostí, kterou průměrní lidé věnují známým zločincům, soukromým detektivům nebo prostitutkám.

„Podepište se tady," požádalo mě děvče za přepážkou.

Podepsal jsem se. Na lístku stálo:

Pro tvoji informaci - G. G., který se tak mistrně vypařil z losangeleské nemocnice, je na palubě letadla United Airlines, let č. 665, odlétající z Los Angeles ve tři odpoledne. Přistává v San Francisku ve 4:30. Dotyčný cestuje pod jménem George Granby a myslí si, že je dokonale utajen. Získala jsem tuto informaci po telefonu od jednoho přítele. Tak to drž, prosím, pod pokličkou a nikde se tím moc nechlub.

Berta vybuchuje každou půlhodinu jako starý spolehlivý gejzír v Yellowstonu. Musíš mít málo peněz, protože zakázala jakékoliv výplaty na tvoje karty. Proto ti posílám půjčku ze svých osobních úspor. Snaž se s tím vydržet co nejdéle, protože už nemám víc. Pozdravuj Sylvii. Tvoje.

A bylo podepsáno Elsie.

„Máte," zeptala se dívka za přepážkou, „něco, čím byste prokázal svoji totožnost? Obchodní kartu, řidičák nebo něco podobného?"

Podal jsem jí svůj řidičák a licenci soukromého detektiva.

„Tady mi to podepište."

Podepsal jsem to.

Začala počítat peníze. Tři sta padesát dolarů v dvaceti a

desetidolarových bankovkách. Byla to jedna z nejpříjemnějších věcí, které jsem kdy viděl.

Letadlo s Gabbym Garvanzou už přistálo. Ale udělal jsem si seznam pár hotelů a začal jsem je obvolávat. Ptal jsem se, jestli se tam náhodou neubytoval George Granby.

Ve třetím hotelu jsem měl štěstí. George Granby se tam ubytoval a byl dokonce na pokoji.

Počkal jsem u telefonu, dokud mrzoutský a trochu podrážděný hlas neřekl: „Haló?“

„Chtěl bych s vámi mluvit o případu Maurine Auburnové. Jsem soukromý detektiv z Los Angeles. Překročil jsem určité hranice a policie na mě vydala zatykač. Nechci, aby mě sbalili a nechci být citován. Chci si jenom promluvit.“

Gabby Garvanza alias George Granby si vybudoval svoji reputaci na tom, že je skoupý na slovo.

„Tak přijďte,“ řekl po chvíli a mrštil sluchátkem, až mi zadunělo v uších.

Vzal jsem si k hotelu taxi. Vyšel jsem nahoru k pokoji Georga Granbyho, aniž bych se nechal ohlásit.

„Vstupte,“ ozvalo se, když jsem zaklepal na dveře.

Zaváhal jsem.

„Vstupte. Není zamčeno.“

Otevřel jsem dveře.

Pokoj byl prázdný.

Udělal jsem krok dovnitř a stále jsem nikoho neviděl.

Najednou se dveře s prásknutím zavřely. Dobře stavěná gorila s rameny jako šatní skříň, která stála za dveřmi, vykročila směrem ke mně.

Otevřely se dveře koupelny a z nich vyšel bledý muž. To byl evidentně Gabby Garvanza.

„Ruce nahoru,“ vyštěkla gorila.

Zvedl jsem ruce.

Byl to obrovský, rozložitý chlapík s roztřepenýma ušima a obličejem, který nesl pozůstatky stovek konfliktů. Podrobil mě kompletní a pečlivé prohlídce.

„Je čistej, šéfe,“ utrousil.

Gabby Garvanza mě pobídl: „Sedni si. Řekni mi, kdo jsi. A co,

k čertu, chceš?“

Posadil jsem se a začal: „Velice rád bych zjistil, co se stalo Maurine Auburnové.“

„A kdo ne?“

„Jsem soukromý detektiv,“ pokračoval jsem, „Pracuji na případu.“

Podal jsem mu vizitku.

Zběžně na ni pohlédl a odstrčil ji na kraj stolu. Pak si to rozmyslel, zvednul ji, znovu se na ni zamyšleně a upřeně zadíval a nakonec si ji spustil do kapsy.

„Máš dobré nervy, Lame.“

Mlčel jsem.

„Jak jsi mě našel?“

„Už jsem říkal, že jsem detektiv.“

„To nic nevysvětluje.“

„Tak se nad tím trochu zamyslete a bude vám to jasné.“

„Nerad myslím. To budeš dělat ty. A nahlas.“

Potřásl jsem pobaveně hlavou.

„Předpokládal jsem, že jsem dokonale krytý,“ pokračoval Gabby. „Pokud je tak lehké odhalit moje přestrojení, chci od tebe vědět všechno.“

„Jsem tady. Proto je to lehké.“

„Jak?“

„Nevím jak. Jenom vím, že mám pár dobrých známých.“

„Na tak malého chlapa moc mluvíš.“

„Aspoň se to vyrovnává,“ odpověděl se.

Chraplavě se zasmál: „Líbí se mi tvoje vtípky.“

„Díky.“

„Takže, co máš za problém,“ zeptal se po chvíli.

Začal jsem vysvětlovat: „Týká se to Johna Carvera Billingse druhého. Toho chlapa, co prohlásil, že byl s Maurine, když se vypařila z té koktejl-party.“

„Pokračuj,“ pobídl mě.

„To je všechno.“

Potřásl hlavou.

„A rád bych zjistil, kde byl John Carver Billings tu noc.“

„A co ti v tom překáží?“

„Vcelku nic.“

„Tak do toho a zjisti to.“

„To je to, co dělám.“

„Tady se moc kupředu nepohneš.“

Ušklíbl jsem se a zapálil jsem si cigaretu.

Gorila se podívala na Gabbyho. Pohledem se ho otázala, zda mě má prohodit oknem nebo vykopnout dveřmi.

Sfoukl jsem zápalku a řekl: „Mladý Billings tvrdí, že sbalil Maurine, pak s ní šel na večeři, kde si odešla přepudrovat nos a už se nevrátila.“

„Zdá se ti to pravděpodobné?“ zeptal se.

„Ne.“

„Tak pokračuj,“ povzbudil mě.

„Já se na to dívám takhle. Maurine Auburnová si vyšla s pár chlapíky, kteří vědí, co dělají. Chránili jí. Mladý Billings vypráví pěknou pohádku o tom, jak ji okouzlil a odvedl ze středu její společnosti jenom tak, jako kdyby to byla nějaká sekretářka, která si vyrazila s párkem účetních z podniku. Já si nemyslím, že se to tak stalo.“

„Pokračuj pěkně v přemýšlení. A nahlas. Líbí se mi to čím dál tím víc.“

„Takže,“ pokračoval jsem, „nerad bych viděl, jak se Billings dostává do problémů kvůli něčemu, co neudělal. Kvůli něčemu, co ani nemohl udělat. A zajímalo by mě, jestli jste sem náhodou nepřijel, abyste si s ním promluvil.“

Gabby se rozesmál.

Zmlknul jsem.

„Pokračuj,“ pobídl mě znovu.

„To je všechno.“

„Támhle jsou dveře.“

Zakroutil jsem hlavou a řekl jsem: „Chci vědět, jestli to máte v úmyslu. Jestli se vydáte za mladým Billingsem a budete ho vyslýchat.“

„Běž opruzovat někam jinam,“ nechala se slyšet gorila.

Stále jsem seděl. Gabby kývl hlavou. Gorila popošla ke mě.

„Možná, že jsem v pozici, kdybych vám mohl prokázat laskavost.“

„Počkej,“ zastavil Garvanza svoji gorilu.

„Ne teď,“ upřesnil jsem to, „ale později.“

„Kdy později?“

„Až zjistím, proč by měl někdo skákat na rozpálenou pánev.“

„Fajn. A proč to ten dotyčný udělal?“

„Je tady jedno možné vysvětlení - aby se dostal z dosahu ohně.“

„Z jakého ohně?“

„To je to, co se snažím zjistit.“

„Než to zjistíš, můžeš si zatraceně škaredě popálit prsty.“

„Ty už jsem si popálil. Proto nosím rukavice.“

„Ale já je nevidím.“

„Musel jsem je sundat, když jsem šel sem. Nebudu přece do takovéto společnosti chodit v rukavicích, ne?“

„No to bych řek‘.“ Garvanza se zamyslel a pak řekl: „Nemáš ani představu, jak mě ten Billingsův kluk vůbec nezajímá.“

„Ale podle toho jeho příběhu byste se o něj měl zajímat.“

„Jeho příběh smrdí.“

„Vy tomu nevěříte?“

„Ty jsi ale naivka,“ rozesmál se Garvanza. „Hollywoodský pásek si přijde a začne ti vykládat, jak si klidně vešel do lvího doupěte, sebral lvovi kus koniny, poplácal ho po mordě a odešel, a ty se přijdeš zeptat lva, jestli tomu věří?“

„Takže vy jste ten lev?“

Gabby se mu podíval do očí a řekl: „Vyptáváš se až moc. Ale tvé nervy jsou obdivuhodné. Řekl jsem ti všechno, co jsem chtěl. Takže je čas vypadnout.“

Gorila s trhnutím otevřela dveře.

Vyšel jsem.

Když jsem šel dolů po schodech, hluboce jsem se zamyslel. John Carver Billings druhý se viditelně chtěl zaplést do vraždy, o které si myslel, že by ji mohl zvládnout, protože se obával, aby nebyl vtažen do jiného zločinu, který by už nemusel zdolat.

Ale v ten den nebyl v San Francisku zaznamenán žádný hrdelní zločin. Ale jistě jsem cítil, že přehlížím slona uprostřed prázdného náměstí. Rozhodl jsem se, že prověřím seznam pohřešovaných osob. Byla tu malá šance, že narazím na někoho, kdo zmizel v úterý v noci.

Zavolal jsem svému kolegovi ve Frisku. Řekl jsem mu, že se

musím skrývat a že potřebuji v něčem píchnout. Požádal jsem ho, aby mi prověřil seznam pohřešovaných osob a zjistil, jestli se tam nenajde někdo, koho viděli naposledy v úterý večer nebo v noci. A vyúčtovat že to může do kanceláře v Los Angeles. Ještě jsem zdůraznil, že mu sám zavolám později, tak ať sebou hodí.

KAPITOLA 11

Večerní noviny mi ušetřily telefonát mému kolegovi. Přečetl jsem si je a získal jsem odpověď. Nebo jsem si to aspoň myslel. Byla to jediná uspokojivá odpověď, kterou jsem za těch okolností mohl získat.

Jistý George Bishop, zámožný majitel dolů a známý prospektor, opustil San Francisko v úterý v noci a odjel do svých dolů v severní Kalifornii.

Nikdy tam ale nedorazil.

Dnes brzo ráno, psalo se v novinách, byl jeho Cadillac nalezen v propasti, kam byl svržen ze silnice nad Petalumou. Na levé straně předního sedadla se našly skvrny od krve a další, pravděpodobně krvavé, skvrny byly na předním skle.

Ze zanechaných stop policie zjistila, že automobil tam ležel minimálně pět dnů, možná i déle. Když si člověk dal dvě a dvě dohromady, vypadalo to, jako kdyby Bishop byl přepaden ze zálohy pozdě v úterý v noci. Pravděpodobně stopaři, které vzal. Ti pak zabili a okradli svého dobrodince.

Bylo všeobecně známo, že Bishop měl ve zvyku během svých obchodních cest s sebou vozit velké sumy v hotovosti. Předpokládal, že bude řídit celou noc, aby dojel do svého dolu v Siskiyou County ve středu brzo ráno.

V zavazadlovém prostoru auta policie našla kufr a kožený kufřík, obojí zakoupeno v nejluxusnějším obchodě a naplněno Bishopovými osobními věcmi a toaletními potřebami. Bishopova manželka je všechny kladně identifikovala.

Policie nyní intenzivně pátrala po Bishopově těle v okolí nalezeného auta. Z krvavých skvrn bylo vyvozeno, že byl zabitý kulkou vystřelenou ze zadního sedadla. To vedlo policii k názoru, že Bishop vzal více než jednoho stopaře. Usoudila, že osamělý stopař by seděl na předním sedadle vedle Bishopa. Ale pokud byli dva nebo tři, tak

by si byli nuceni sednout na zadní sedadlo.

Z polohy krvavých skvrn není zcela jasné, zda náhodou nebyli zabiti dva lidé. Přinejmenším jeden z vyšetřovatelů si myslí, že ten, kdo seděl po řidičově pravici, byl buď zabit nebo vážně zraněn.

Policie, která rekonstruuje Bishopovu poslední cestu předpokládá, že auto ujelo nevelkou vzdálenost poté, co Bishopovo tělo bylo vyhozeno ven. Nejintenzivnější pátrání probíhalo podél nejvíce používané dálnice. Předpokládalo se, že se vrahové zbavili těla, jak nejdříve bylo možné, a až potom, sjeli na méně používanou přípojku, a pak na úzkou silničku vedoucí k místu, kde bylo auto nalezeno. Vrahové ztěží riskovali dlouhou jízdu s mrtvým tělem v autě. Aspoň podle názoru policie.

Noviny publikovaly fotografii Bishopovy ženy při identifikaci obsahu kufru. Obrázek ukazoval, že je to velmi atraktivní dáma. A navzdory předpokladu, že by měla být zmožena zármutkem, viditelně si byla dobře vědoma na ni namířených kamer. Nebo to byl zatraceně dobrý fotograf a věděl, z jakého úhlu ji brát.

Bydlela někde u Berkeley. Rozhodl jsem se, že se tam podívám.

Berta by pochválila mé šetření. Snažil jsem se utrácet peníze, které mi spadly z nebe od Elsie Brandové, jak nejméně to šlo.

Autobus mě vyhodil asi tři bloky od cíle. Když jsem dům našel, stálo před ním několik oficiálně vypadajících vozů. Čekal jsem téměř půl hodiny a mezitím jsem si prohlížel okolí.

Dům vypadal skoro jako malý hrad. Pozemek se táhl do poloviny svahu. Obrovský dům, bazén, napůl dodělané tenisové hřiště, velká zahrada s tunami štěrku a kamenů, které byly umně zasazeny do trávníku mezi vzácné keře a stromy.

Odhadl jsem, že dům a *zařízení* stálo dobrých sedmdesát táců a spousta dalších tisíc byla utracena na pouhou úpravu pozemku.

Po půl hodině odjelo poslední auto a když bylo z dohledu terasy, zahnulo na hlavní ulici. Přeběhl jsem rychle vstupní schody a zazvonil.

Barevná služka otevřela dveře.

Neztrácel jsem čas. Poplácal jsem si bezstarostně levou klopu kabátu a řekl jsem: „Řekněte paní Bishopové, že s ní musím mluvit.“

Bez váhání jsem vrazil dovnitř. Ani jsem si nesundal klobouk.

Služka namítla: „Ale ona je teď dost unavená.“

„Já taky," odpověděl jsem. Klobouk stále na hlavě, kolébavě jsem přešel přes halu k mahagonovému stolu.

Jistě jsem cítil, že by nikdo neřekl, že nejsem úřední osoba. Dokázal jsem si živě představit zmatek na policejní stanici, kdyby se služka dostavila k výslechu a řekla: ‚Jo, věděla jsem, že je to někdo od vás už ze způsobu, jak se choval. Nic mi neřekl, akorát šel dál, klobouk na hlavě, takže jsem si byla jistá, že to je úřední osoba.'

Žena, která vešla do místnosti asi po třech minutách, vypadala tak vyčerpaně, že téměř nedokázala vnímat. Myslet už vůbec ne.

Měla na sobě jednoduché tmavé šaty s velkým výstřihem, který odhaloval čokoládovou hebkost její opálené pleti. Byla to brunetka, tmavé oči, hezká figura, tak kolem pětadvaceti.

„Co se děje?" zeptala se, aniž by se na mě podívala.

„Chtěl bych zjistit něco o vztazích vašeho manžela."

„To jste už zjišťovali aspoň tucetkrát," namítla.

„Znáte někoho jménem Meredith?"

„Nevím, neslyšela jsem ho mluvit o nějaké... Je to muž nebo žena?"

„Muž."

„Neslyšela jsem ho mluvit o žádném Meredithovi."

„Billings?" pokračoval jsem.

Instinktivně jsem vycítil záblesk zájmu v jejích očích. Pak řekla stejně bezvýrazně: „Billings... To jméno odněkud znám. Možná jsem o něm od George slyšela."

„Můžete mi říci něco o jeho poslední cestě?"

„Ale to už jsme si prošli. Pořád dokola a dokola a dokola," namítla unaveně.

„Ale ne se mnou."

„Dobře, tak co vás zajímá?"

„Snažím se vyřešit případ. Chci vás ušetřit zbytečných problémů."

„Ještě se neví, jestli tu vůbec nějaký případ je," poznamenala. „Nenašli... Nenašli nic, co by potvrzovalo jejich vývody. George taky může pracovat na nějaké tajné věci a je schopný udělat cokoliv, aby utajil, na čem právě dělá."

Počkal jsem, až se její pohled zvedne z koberce; pak jsem se zeptal: „A vy tomu vážně věříte, paní Bishopová?"

„Ne,“ odpověděla. Opět spustila oči, pak je znovu zvedla a naše pohledy se konečně setkaly.

„Pokračujte,“ pobídla mě. Viděl jsem, jak se její mozek osvobozuje od závoje mlhy netečnosti, kterým byl omotán.

„Tam nahoře na severu měl důl?“

„V Siskiyou County.“

„Vydělával?“

„Nevím toho moc o jeho obchodních záležitostech.“

„A odjel v úterý?“

„Ano, to je pravda. Kolem sedmé večer.“

„Nebylo to později?“

„Ne, plánoval, že pojede téměř celou noc.“

„Měl ve zvyku brát stopaře?“

„Pořád stále stejné otázky,“ ohradila se. „Neustále dokola. Mimochodem, kdo vlastně jste?“

„Jmenuji se Lam,“ odpověděl jsem a nadhodil jsem rychle další otázku, aby neměla možnost nad tím přemýšlet. „A co vám řekl těsně předtím, než odjel?“

Nezabralo to. Její oči si mě pozorně měřily.

„Jaké je vaše postavení, pane Lame?“

„Zatím nic moc. Výsledky jsou někdy katastrofální. Jak jsem pochopil, váš manžel býval pryč velmi často.“

„Myslím tím, jaké je vaše postavení u policie,“ nedala se.

„Kdybyste odpovídala na mé otázky, paní Bishopová, místo toho, abyste se sama ptala, skončili bychom mnohem dříve.“

„Pokud byste mi odpověděl na moji otázku, místo toho abyste mi házel další a další, mohli bychom výslech dokončit mnohem rychleji,“ namítla zlostně a nedůtklivě.

„Takže kdo jste?“

Viděl jsem, že po tom půjde jako tvrdohlavé děcko, dokud nedostane odpověď. Nechtěl jsem ztrácet čas mlácením prázdné slámy. Proto jsem řekl: „Jmenuji se Donald Lam. Jsem soukromý detektiv z Los Angeles. Pracuji na případu, o kterém si myslím, že by mohl mít souvislost s vaším manželem a že budu potřebovat trochu podpořit.“

„Podpořit koho?“

„Podpořit mě.“

„To jsem si mohla myslet.“

„A,“ pokračoval jsem, „i vás.“

„Jakým způsobem?“

„Jenom proto, že jste hezká, nemusíte být hloupá.“

„Díky za podivný kompliment. Ale mohl byste to vynechat. Pojďte rovnou k věci.“

„Dobře. Váš manžel byl bohatý.“

„No a co?“

„V novinách psali, že mu bylo padesát šest.“

„Správně.“

„A vy jste evidentně jeho druhá žena.“

„Na toto nemusím odpovídat. A taky vás nechám vyhodit.“

„Možná tu bylo pojištění,“ pokračoval jsem. „Pokud jste natolik hloupá, abyste si myslela, že policie si nevyvodí závěr, že byste mohla mít mladšího milence, že byste mohla plánovat zbavit se svého nudného staršího manžela, abyste mohla shrábnout jeho peníze a užívat si s chlapcem, kterého opravdu milujete, tak jste natvrdlá jako pařez.“

„Předpokládám pane Lame, že pod tím vším se skrývá snaha polekat mě natolik, abych vás obdarovala zaokrouhlenou sumičkou.“

„Opět špatně.“

„Tak o co vám jde?“

„Pracuji na jiném případu. Myslím si, že jeho řešení má hodně společného s vaším manželem a s tím, co se mu mohlo stát. Zajímá vás to?“

„Ne,“ odpověděla, ale neudělala žádný pohyb naznačující, že by chtěla odejít.

„Jestliže jste vůbec něčím vinna, nechoďte kolem horké kaše a odpovězte na moje otázky. Nebo - támhle je telefon. Pokud jste něčím vinna, zavolejte dobrého advokáta a řekněte mu svůj příběh. Jenom jemu. Nikomu jinému.“

„Ale já jsem nic neudělala.“

„Pokud jste nevinná, a není tu nic, čeho byste se bála, že policie může vykopat, promluvte si se mnou a možná vám budu schopen pomoci.“

„Když jsem nevinná, nepotřebuji ničí pomoc.“

„To ukazuje, jak jste naivní. Někdy, až nebudete mít co dělat,

půjčte si knihu profesora Borcharda *Usvědčení nevinní a* tam si přečtete šedesát pět případů prokázaného chybného odsouzení. A věřte mi, to je pouze vrcholek ledovce.“

„Nemám na čtení čas.“

„Ale na toto byste si ho měla udělat.“

„Kam tím směřujete?“

„Pokud nebudete alespoň trochu chytrá, mohla byste brzy trávit dlouhé zimní večery v cele.“

„To je laciný a mizerný pokus zastrašit mě.“

„To ano,“ připustil jsem.

„A proč to děláte, když nechcete peníze?“

„Chci informace.“

„No jo, ale doporučil jste mi, že bych neměla nikomu nic říkat kromě svého advokáta.“

„Ovšem, v případě, že jste něco udělala.“

„Tak co byste rád věděl, pane Lame?“

„Garvanza,“ vypálil jsem. „Zmiňoval se někdy manžel o tomto jménu?“

Tentokrát nebylo pochyb podle výrazu, který jí přeletěl přes tvář, že jsem se trefil; ale okamžitě se ovládla a její obličej zase připomínal tvář zkušeného hráče pokru.

„Garvanza?“ pomalu zopakovala. „Myslím, že jsem to někde slyšela.“

„A váš manžel s vámi o tomto jménu mluvil?“

„Ne. To si nemyslím. O obchodech jsme se bavili velmi výjimečně. A nejsem si jistá, zda vůbec pana Garvanzu znal.“

Usmál jsem se. „Když jsem se zmínil o Meredith, chtěla jste vědět, jestli to je muž nebo žena. S otázkou na Garvanzu jste vypadla z role. Ani jste se nezeptala, jestli to je pan Garvanza, nebo slečna nebo paní.“

„A nebo malé Garvanzovic baby,“ dodala uštěpačně.

„Správně.“

„Obávám se, že naše diskuse nesměřuje k nějakému výsledku, pane Lame.“

„Naopak, myslím si, že nám to zatím jde dobře.“

„Ale já ne.“

„Jakmile se přenesete přes vaše oprávněné rozhořčení, kterým

teď zakrýváte vaše uklouznutí ohledně Garvanzova jména, myslím si, že budeme opravdu kamarádi.“

Její pomněnkově modré oči si mě čtyři - pět sekund bedlivě prohlížely. Mě se to zdálo ale nekonečně dlouho.

Pak řekla: „Ano pane Lame, znal Gabbyho Garvanzu. Nevím jak moc dobře. Slyšela jsem ho o panu Garvanzovi mluvit, a když si v novinách přečetl, že se na Gabbyho Garvanzu dole v Los Angeles střílelo, vypadal velmi ustaraně. Vím to. Snažil se přede mnou tvářit normálně, abych to neviděla, ale já vím, že mu to dělalo starosti. Tak, teď jsem vám odpověděla na otázku. Kam se s tím dostaneme?“

„Nyní teprve začínáme,“ usmál jsem se. „Garvanza mu sem nikdy nevolal?“

„Slyšela jsem ho, že se zmiňuje o jménu Garvanza. A vím, že Gabbyho znal. Nevzpomínám si přesně, kdy byl Garvanza postřelen. Počkejte, bylo to v úterý předtím, než můj manžel zmizel. To ráno četl noviny a pak náhle vydal vyděšený a polekaný výkřik, trochu přiškrcený. Bylo to při snídani. Podívala jsem se na něho a myslela jsem si, že mu zaskočilo v krku. Zakašlal, natáhl se pro šálek kávy, jako kdyby to chtěl zapít. Pak se znovu rozkašlal, jako kdyby se dusil něčím, co snědl.“

„A co jste dělala vy?“

„Přistoupila jsem na jeho hru. Vstala jsem a několikrát jsem ho bouchla do zad, pak jsem mu doporučila, aby sklonil hlavu mezi kolena. Po chvíli přestal kašlat, usmál se na mě a řekl, že mu zaskočil kousek topinky.“

„A vy jste věděla, že lže?“

„Samozřejmě.“

„A co jste udělala?“

„Až odešel do kanceláře, vzala jsem si noviny, které zůstaly otevřené na stránce, kterou zrovna četl. Hledala jsem článek, který ho tak znepokojil. Musel to být ten o losangeleském gangsterovi Gabby Garvanzovi, kde se psalo, že byl postřelen. Za boha jsem si nemohla uvědomit, proč by to mělo George tak znepokojit. Ale pamatuji si to. V novinách stálo, že Garvanza se z toho dostane. Poznala jsem, že ho něco opravdu trápí celý týden. Když mi sdělil, že v úterý odjíždí do dolů, cítila jsem, že to má něco společného s tím, co trápilo jeho mysl. Pochopte pane Lame, neměla jsem pro to vůbec žádný důkaz.

Byla to jednoduše jenom ženská intuice. A už vůbec nechápu, proč to povídám vám.“

„Pravděpodobně,“ odpověděl jsem, „proto, že jsem se trefil a vy opravdu máte mladšího milence. Proto se snažíte, aby se případ projasnil dříve, než se v tom začne hrabat policie.“

„Nevím, Lame, co s tím vším máte společného, ale umíte podat věci a dostat se s nimi tak daleko, že mě to přinutí, abych vás začala poplácávat po tváři... Asi je to ten způsob, jakým to říkáte. Někdy... nevím... vypadáte upřímně.“

„Dobrá. Nemusíte mi o tom říkat.“

„Ne, pane Lame. Jste na špatné adrese. Nemám žádného milence a vůbec mě nezajímá, jestli se policie bude kopat v mých věcech.“

„A co vaše minulost?“

Její oči se opět pevně a upřeně podívaly do mých.

„To,“ řekla pomalu, „to by se mi moc nelíbilo.“

„Zranitelná?“

„Tuto otázku vám nezodpovím. Každopádně, poskytuji vám informace, které vím. Myslím si, že jste na správné straně. Policie mě zatím nechává na pokoji a já mám trochu obavy. Můj muž si pořídil pojistku v můj prospěch asi před šesti týdny.“

„A řekla jste o tom policii?“

„Neptali se.“

„A co mi můžete říci o jeho dolu tam nahoře v Siskiyou County?“

„Je to majetek jedné z manželových společností. Má spoustu různých společností.“

„A kde přesně je ten důl?“

„Někde v horách v Seiat Valley. Je to v divočině okresu Siskiyou County.“

„A co tam dělají?“

Usmála se a *začala* vysvětlovat hlasem trpělivého rodiče: „Lidé v tom dole pracují. Ruda se nakládá na běžící pásy a odváží dolů k železnici. Pak se nakládá na auta a vozí se do zpracovatelské společnosti.“

„To je další z firem, které patří vašemu manželovi?“

„Má ji pod kontrolou.“

„A co pak?“

„Dostává od ní šeky podle obsahu minerálů, které jsou v rudě.“

„Na vysoké částky?“

„Myslím si, že ano. Můj manžel vydělává velké peníze.“

„A kdo mu vede účty? Má nějakou kancelář?“

„Ne, manžel nemá žádnou kancelář v obecném slova smyslu. Je to prospektor. Svoji kancelář si nosí pod kloboukem. A účty mu vede nějaký chlapík z poradenské společnosti, který sem občas dochází. Pan Hartley L. Channing. Najdete ho v telefonním seznamu.“

„Víte něco jiného, co by nám mohlo pomoci?“

Usmála se. „Ještě jedna věc. Můj manžel je hodně pověrčivý.“

„Jakým způsobem?“

„Věří v osud a šťastnou hvězdu.“

„To většina lidí.“

„Ale můj manžel má zafixovanou jednu pověru. Nezáleží na tom, kolik dolů otvírá nebo *zavírá*, ale jeden z nich, většinou ten nejlepší se vždy musí jmenovat Green Door. A taky se tak vede v knihách.“

Přemýšlel jsem o tom, co mi teď řekla. V San Francisku je velké hráčské doupě známé jako Green Door. Zajímalo mě, jestli o tom ona ví, stejně jako mě zajímalo, jestli o tom věděl její manžel. Možná, že v té herně kdysi vyhrál spoustu peněz a cítil, že by mu to jméno mohlo přinést štěstí i ve spojení s důlními společnostmi.

„Něco jiného?“ zeptal jsem se

„Víte... způsobem...“ odmlčela se.

„Pokračujte,“ pobídl jsem ji.

„Když můj manžel v úterý večer odjížděl, věděl, že jede do nebezpečí.“

„Jak to víte?“

„Byl vždy plný obav, když mě měl nechat samotnou.“

„Proč?“

„Snažila jsem se to také zjistit. Myslím, že to bylo hlavně proto, že on byl už trochu starší a já jsem o tolik mladší a... Myslím, že za podobných okolností se muži chovají více vlastnicky. A taky jsou více úzkostliví.“

„No a?“

„Pořídil si zbraň, kterou nechával v prádelníku. Pečlivě mi vysvětlil, jak ji mám použít.“

„Pokračujte,“ pobídl jsem ji.

„Když v úterý odjížděl, vzal si ten revolver s sebou. Bylo to poprvé, co něco podobného udělal, když odjížděl na cestu.“

„Ale chtěl přece jet celou noc.“

„Ano, větší část noci.“

„A copak není přirozené vzít si s sebou na takovou cestu zbraň?“

„Jezdíval předtím v noci už mnohokrát. Ale nikdy si zbraň nebral Vždy mi ten revolver nechával doma.“

„A řekl vám, že si bere s sebou zbraň?“

„Ne.“

„A jak tedy víte, že si ji vzal?“

„Protože... Když jsem otevřela prádelník, chvíli potom, co odjel, revolver tam nebyl.“

„A byl tam předtím?“

„Pár dní předtím ano. Pamatuji si, kdy jsem ho tam viděla naposledy.“

„A nevíte, jestli si ho váš manžel vzal k sobě a nebo jestli ho strčil do zavazadel?“

„To nevím.“

„Vy jste identifikovala obsah zavazadel?“

„Ano.“

„Jak, kdy a kde?“

„Zavezli mě do Petalumy. Tam, kde našli auto.“

„Bylo to auto vašeho manžela?“

„Ano.“

„A jak se do toho zamíchala berkeleyská policie?“

„Nebuďte hloupý. Pátrají všude. Kdybych měla mladšího milence, jak jste navrhoval a plánoval Georgeovo zabití, došlo by k tomu tady. V této části země. A milenec by byl taky tady. Proto na tom pracuje berkeleyská policie. Oznámili, že je to případ spolupráce s šerifem Sonoma County. Ale vím své.“

„Řekněte mi něco o jeho zavazadlech.“

„Byla v tom samém stavu, jak jsem je zabalila.“

„Vy jste balila manželovi věci?“

„To byla jedna z manželských povinností, které jsem po svatbě převzala.“

„A jak dlouho jste byli spolu?“

„Něco málo přes osm měsíců.“

„A jak jste se sním setkala?“

Zasmála se a potřásla hlavou.

„Byl vdovec?“

„Ne, byla tu první paní Bishopová.“

„A co se s ní stalo?“

„Utekl od ní.“

„Kdy?“

„Když začala být nesnesitelná.“

„A pak se rozvedli?“

„Ano.“

„Už byl potvrzen rozsudek?“

„Jistě. Řekla jsem vám, že jsme legálně manželé.“

„Jinak byste se nechytila příležitosti, že ano?“

Podívala se mi ledově přímo do očí.

„A co byste udělal vy?“

„Já nevím. Já se ptám.“

„Už nejsem naivka. A do manželství jsem šla s předsevzetím, že budu hrát na rovinu, pokud se se mnou bude stejně zacházet.“

„A dostala jste to, co jste čekala?“

„Myslím, že ano.“

„Žárlila jste někdy?“

„Ne.“

„A proč?“

„Nemyslím, že by tu byl k žárlivosti důvod. A i kdyby... nemá cenu ničit si nervy něčím, čemu se nedá zabránit, něčím, co je nevyhnutelné.“

„O.K.“ dokončil jsem. „Uvidíme se později.“

„Kdy později?“

„Nevím.“

„Jen pro vaši informaci,“ poznamenala. „Myslím si, že policie bude mít tento dům pod dohledem. Zdá se, že si myslí, že v tomto případě je něco podezřelého. *Zatím* mě nechali na pokoji a teď se zřejmě snaží vypátrat, zda se George vrátí domů, nebo jestli tu není ještě někdo jiný.“

„V tom případě,“ připustil jsem, „mě už pravděpodobně zpozorovali.“

„Možná.“

„Takže nemáme kam pospíchat. Vy jste říkala, že manželovy věci byly ve stejné stavu, jako když jste je zabalila?“

„Ano.“

„On si nic nevybalil?“

„Ne.“

„Tím pádem do nich nelezl ani nikdo jiný.“

„Co tím myslíte?“

„No, nikdo neprohledával jeho kufr nebo příruční kufřík.“

„Nemyslím, že by to někdo udělal.“

„Má policie představu, že víte, že vás sledují?“

„To nemůžu říct.“

„Ptali se vás na... na váš manželský život?“

„Ptali se mě na spoustu věcí, ale na toto ne.“

„Kolik peněz měl manžel u sebe tu noc?“

„Vždy s sebou bral několik tisíc dolarů.“

„A nevíte už nic jiného, co by pomohlo?“

„Nic kromě toho, co jsem vám už řekla.“

„Děkuji.“

Zamířil jsem ke dveřím.

„Neřeknete policii nic o tom, co jsem vám teď řekla... o Garvanzovi?“

Potřásl jsem hlavou.

„Stejně je to jenom předtucha, ženské podezření,“ usmála se. „Vypadá to tak.“

„Ale stejně,“ namítla, „myslím si, že mám pravdu.“

„Já taky,“ přitakal jsem a vyšel jsem ven.

KAPITOLA 12

John Carver Billings druhý ztratil dva dny usilovným přemýšlením, aby si vytvořil alibi, které nám předhodil, abychom ho pro něho *odhalili.*

Policii trvalo méně než dvě hodiny a rozbila toto alibi na malé kousky.

Večerní rozhlasové vysílání přineslo zprávu, že losangeleská policie se dívá na alibi mladého Billingse v případu vraždy Maurine Auburnové velmi skepticky a požádala policii v San Francisku, aby

ho prověřila.

Sanfranciská policie alibi prověřila opravdu důkladně.

Předvolali si ty dvě dívky, které byly nalezeny soukromou detektivní agenturou pro Johna Carvera Billingse druhého.

Jedna z těch mladých dam si nakoupila novou garderobu a vydala se na delší dovolenou do Jižní Ameriky. Momentálně nebyla k zastižení.

Ta druhá, Sylvie Ibckerová, třiadvacetiletá manikérka zaměstnaná v známém salonu, při prvním výslechu potvrdila Billingsovo alibi. Ale když ji policie konfrontovala s dalšími svědky, kteří tvrdili, že v úterý byla v San Francisku, sesypal se a připustila, že celé alibi bylo vymyšleno. Ona a její přítelkyně dostaly od bankéřova syna velmi dobře zaplaceno, za to, že budou součástí příběhu, který by mu poskytl alibi na úterní noc.

Prohlásila, že neví, proč.

John Carver Billings druhý její prohlášení označil jako bezostyšnou a drzou lež. Jako pokus dostat ho do problémů. Ale pod tíhou důkazů policie potvrdila její příběh a mladý Billings byl chycen do léčky svých vlastních výmyslů.

John Carver Billings druhý, synek dobře známé sanfranciské osobnosti ve finančním světě, se tímto pádem stal podezřelým číslo jedna v případu vraždy Maurine Auburnové.

Byl jsem v pyžamu a chystal jsem se právě do postele ve svém pokoji v levném hotelu. Poté, co jsem vyslechl tento přenos, oblékl jsem se zavolal si taxi a nechal se odvézt k Billingsově rezidenci.

Jasná světla všechno zalévala. Před domem stála spousta aut. Policejní a novinářská. Když jsem pozoroval to místo, čas od času jsem zahlédl záblesky žlutého světla mezi oslepující bílou září – novinoví fotografové brali obrázky s pomocí synchronizovaných zářivých blesků.

Zaplatil jsem řidiči, našel si místo ve stínu a čekal jsem nekonečně dlouhou dobu, dokud auta neodjela.

Netušil jsem, jestli policie dům hlídá nebo ne. Ale musel jsem využít šance. Proplížil jsem se zpátky alejí, zadem jsem se dostal do garáže a zkusil zadní dveře.

Bylo zamčeno.

Vytáhl jsem kapesní nůž, abych se dostal ke klíči. Někde v domě

se ozvala rána. Hledal jsem místo, kde bych se schoval, a přitom jsem zpozoroval skříňku, která sloužila zřejmě jako špižírna. Otevřel jsem ji a prozkoumal police. Byly obaleny hnědým papírem. Vytáhl jsem sklenice s kompoty z jedné z polic, odtrhl z ní papír, protáhl jsem tento papír pod dveřmi, vytlačil jsem ostřím svého kapesního nože klíč ze zámku.

Klíč spadl dolů na papír. Opatrně jsem vytáhl papír s klíčem zpod dveří a zasunul klíč do zámku.

Odemkl jsem dveře, pomalu jsem vrátil klíč zevnitř do zámku. Znovu jsem polici obalil hnědým papírem, poskládal jsem zpátky sklenice s kompoty a potichu jsem přešel přes ztmavlou, opuštěnou kuchyni směrem k osvětlené části domu. V obrovské jídelně se také nesvítilo, ale za ní v knihovně bylo vidět tlumené světlo, které ozařovalo hluboká pohodlná křesla.

Za knihovnou byly otevřeny dveře do kabinetu. V něm bylo rozeznat postavy dvou mužů. Slyšel jsem tlumené hlasy.

Chvíli jsem tam jen tak stál a naslouchal.

Evidentně John Carver Billings druhý a jeho otec uspořádali soukromé zasedání.

Nemohl jsem rozumět tomu, co říkají. A ani jsem se o to nepokoušel. Náhlý impuls mě přinutil, abych se ze všech sil pokusil o vysoce dramatický vstup.

Zabořil jsem se jednoho z těch hlubokých pohodlných křesel. Bylo napůl odvráceno od dveří kabinetu. Čekal jsem.

Po několika minutách se mladý Billings a jeho otec vrátili zpátky do knihovny.

Slyšel jsem, jak mladý Billings něco otci povídá, ale nepochytil jsem obsah. Otcova odpověď byla velmi strohá. Zachytil jsem poslední slova Billingsovy závěrečné věty: ‚Ten zatracený, na obě strany hrající detektiv.‘

Řekl jsem, aniž bych se pohnul: „Já jsem vás upozornil na to, že jste mi připadal, jako pacient, který si zajde k lékaři a objedná si penicilín.“

Neviděl jsem je, ale podle náhlého ticha jsem odhadoval, že zůstali jako když do nich blesk uhodí; pak jsem zaslechl otce.

„Kdo to je? Co je to za triky?“

„Jste v kaši,“ nechal jsem se znovu slyšet. „Tak se na to podí-

váme, jestli s tím můžeme něco udělat.“

Lokalizovali můj hlas. Syn obešel stůl, takže se mi díval do tváře.

„Ty slídile!“ vykřikl.

Zapálil jsem si cigaretu.

Mladý Billings výhružně vykročil směrem ke mě.

„Zmizte, Lame! Větší potěšení, než se dostat z této situace, budu mít z toho, že...“

„Počkej, Johne,“ *zarazil* ho tichým autoritativním hlasem otec.

„Kdybyste vy blbouni vyložili karty na stůl hned ze začátku a požádali jste naši agenturu, aby vám pomohla v Bishopově případu, ušetřili bychom spoustu času.“

Mladý Billings, který předtím dělal ramena, splaskl jako pichlá pneumatika.

„Co k čertu myslíte tím Bishopovým případem?“ zeptal se otec.

„Bishop zmizel,“ pustil jsem se do vysvětlování. „Váš syn se snažil získat alibi. Jak se na to tak dívám, odpověď musíme hledat u Bishopa. Takže co mi teď o tom můžete říci?“

„Nic,“ odsekl mladý Billings, který získal část své rozvahy zpět.

„Jak jste se sem dostal?“ zeptal se otec.

„Prostě jsem sem vešel.“

„Kudy?“

„Zadními dveřmi.“

„To je lež. *Zadní* dveře byly zamčeny.“

„Ne, když jsem jimi procházel,“ usmál jsem se.

„Johne, běž to zkontrolovat,“ řekl otec opět autoritativním hlasem. „A jestli je odemčeno, tak proboha zamkni. Nechceme přece, aby sem vpadli další otravové.“

Syn na chvíli zaváhal a řekl: „Já vím, že jsou zamčené, tati.“

„Ujisti se,“ přikázal starší muž suše.

Mladší Billings odešel přes jídelnu a místnost pro služebné do kuchyně,

„Má velké problémy,“ začal jsem. „Možná bych mu mohl pomoci. Pokud je ještě čas.“

Chystal se mi něco říci, ale pak si to rozmyslel a mlčky čekal na syna.

Po chvíli se syn vrátil.

„Tak co?“

„Klíč je ve dveřích otče. Hádám, že jsem musel nevědomky odemknout. Ale jsem si jistý, že jsem ty dveře zamykal poté, co odešlo služebnictvo.“

„Myslím, že bychom si raději měli promluvit, Johne,“ navrhl otec.

„Pokud by tento bastard nekecal na policii, všechno by bylo v pořádku,“ namítl John. „My...“

„Johne!“ okřikl ho starší muž.

John zmlkl, jako kdyby hlas jeho otce byl šlehnutí bičem.

Chvíli bylo ticho. Potáhl jsem z cigarety. Aby nebylo vidět, jak se mi třesou ruce. Doufal jsem, že si toho nevšimli. Nyní se rozhodovalo. Buď a nebo...

Jestliže zavolají policii, jsem nahraný. Tentokrát bych se z vydírání nevyvlékl. Asi by mě odsoudili.

„Myslím si, že bychom si měli raději trochu popovídat, Johne,“ zopakoval starší Billings a zamířil zpátky do malého kabinetu. Mě nechali sedět v knihovně.

Potlačil jsem nutkání utéci. Teď když byla partie rozehraná, začalo mě zajímat, jestli mám v rukou ty správné karty. Jestli se rozhodnou zavolat policii, jsem v kaši. Pokud ne, začnu pracovat na případu, který je tak složitý a na první pohled beznadějně zamotaný, že bude velmi těžké najít začátek Ariadniny nitě.

V té obrovské pohodlné lenošce jsem se cítil, jako kdybych byl připoutaný na elektrické křeslo. Na čele a zápěstí mi vyrazily krůpěje potu. Zlobil jsem se sám na sebe, že nedokážu kontrolovat své nervy. Ale pot se mi z čela řinul dál.

John Carver Billings první se vrátil, sedl si do křesla naproti mě a řekl: „Lame, myslím, že jsme připraveni vám svěřit tajemství. Ale je tu jedna záležitost, která by měla být nejdříve vyjasněna.“

„Co je to?“

„Chceme ujištění, že aktivita policie v otázce alibi mého syna nebyla vyvolána žádnou akcí vaší agentury.“

„Podívejte se,“ namítnul jsem hořce, „váš syn věnoval nemalé náklady, aby si vytvořil toto alibi. Toto alibi bylo tak křehké, jako stvol cukrové třtiny. Nevydrželo. Já jsem věděl, že neobstojí. A on to měl vědět taky. Snažil jsem se zjistit, proč chtěl zařídit si toto alibi a

pak mu dát určitou míru decentní ochrany, raději než spoléhat na průhledné lži. A jako důsledek jsme přišli o pět set dolarů, které měly být odměnou za naši práci. Policie mě *začala* hledat za vydírání. Moje licence detektiva se dostala na pranýř. Moje partnerka se tak polekala, že zrušila partnerství a dala příkaz bance, aby z partnerského konta neproplácela žádné další šeky, které by nesly můj podpis. A to jsem dostal za to, že jsem se snažil poskytnout vašemu chlapci něco lepšího místo toho, abych si prostě vzal peníze a zmizel. Je toto odpověď na vaši otázku?“

John Carver Billings tiše pokýval hlavou.

„Děkuji pane Lame. To je opravdu odpověď na moji otázku.“

„A vy, pitomci, jste promarnili skoro týden a pravděpodobně několik tisíc dolarů, které se nedají odepsat z daní. Snažili jste se vymotat se z toho metodami, které se v konečném důsledku obrátily proti vám. Teď předpokládám - budeme mluvit na rovinu.“

„Co víte o Bishopovi?“ zeptal se Billings starší.

„Ne zas tak moc. Většinu z toho jsem se dověděl z novin.“

„Ale ve zprávách o nás nebyla ani zmínka.“

„Ne, ve zprávách ne. Ale dostali jste se do velkých problémů, tím, že si syn vymyslel alibi na úterní noc. Policie to ví. Já to vím. Otázkou zůstává proč. Nejdříve jsem si myslel, že odpovědí bude dopravní nehoda, kde pachatel ujel z místa činu. Teď vím, že to je něco vážnějšího.

Za úterní noc nebyly nahlášeny žádné vraždy, o kterých by policie věděla, takže jsem se začal poohlížet, jestli nedokážu objevit nějaké souvislosti, o kterých policie zatím netuší.“

„A našel jste?“

„Našel jsem George T. Bishopa.“

„To znamená, že jste ho našel?“ vykřikl zděšeně syn. „Vy jste našel...“

„Ne,“ přerušil jsem ho, „nechápejte mě špatně. Objevil jsem Bishopův případ a navštívil paní Bishopovou.“

„Co vám řekla.“

„Zeptal jsem se jí, zda má mladšího milence a jestli náhodou nenaplánovala vraždu svého staršího a bohatého manžela. Myslel jsem si, že toto je místo, kde by váš syn mohl vstoupit do děje. Nemohl si dovolit skandál, ale chtěl tu ženu.“

„Co vám na to řekla?“ zeptal se starší Billings.

„To, co byste čekal.“

„Možná to, co bych čekal já, se neshoduje s tím, co jste očekával vy.“

„Dobrá, vezmeme to jinak. Řekla mi to, co jsem očekával já.“

„No, ale to pro nás nic neznamená.“

„Pro mě taky ne.“

Odmlčel se na chvíli a zkoumavě se na mě zadíval. Pak se nechal slyšet: „Tak, a teď budete tajnůstkář, co?“

„Snažte si představit, že jste na mém místě,“ navrhl jsem mu.

Viditelně o tom přemýšlel.

„Nechtě mě,“ pokračoval jsem, „abych se zeptal vašeho syna na pana Bishopa a uvidíme, co z toho bude.“

„Jste zase vedle, pane Lame,“ usmál se.

V tu chvíli bylo mojí nejlepší zbraní mlčení a tak jsem zůstal tiše sedět.

Billings si odkašlal: „To, co vám teď sdělím, Lame, se musí udržet v přísné tajnosti.“

Automaticky jsem popotáhl z cigarety.

„Tato situace se pro mě stává nesmírně ponižující,“ řekl John Carver Billings.

„To je otázka důvěry,“ namítl jsem. „A teď, co se v úterý v noci stalo. Ale podle pravdy.“

„Nemám o tom žádnou přímou zprávu. Bohužel veškeré moje informace jsou zprostředkované. Dostal jsem je od mého syna.“

„Jaké informace?“

„Máme jachtu,“ začal. „Docela slušnou pětašedesáti stopou kabinovou jachtu. Jmenuje se *Billingboy* a je zakotvena v jednom z exkluzivních soukromých jachtových klubů tady v zálivu.“

„Pokračujte,“ pobídl jsem ho.

„V úterý můj syn přesvědčil Sylvii Hickerovou, mladou dámu, ke které cítil určitou náklonnost, atraktivní manikérku, aby zavolala do práce a omluvila se, že nemůže přijít do práce, protože ji bolí hlava. A pak si vyjeli na lodi s mým synem. Byli spolu celé úterý až do čtyř odpoledne. Pak se vrátili z projížďky a můj syn ji doprovodil k ní do bytu. Tam si můj chlapec dal pár drinků a odešel. Ví, že neschvaluji ani Sylvii ani myšlenku podobných výletů a myslím, že

se obával setkání se mnou. Takže se zastavil v několika barech, dal si dalších pár drinků na povzbuzení a pak sám sebe přesvědčil, že bude schopný uspořádat věci tak, abych se nikdy nedozvěděl, jak jachtu použil.

S tímto nápadem v hlavě se vrátil na jachtu s úmyslem převléci se do pracovního, dotankovat palivo a udělat běžnou údržbu, aby to vypadalo, že strávil větší část dne prací.

A teď, proto abyste správně porozuměl tomu, co následovalo, pane Lame, je nezbytné, abych vám vysvětlil něco o pravidlech našeho jachtového klubu.“

„Tak se nebojte a jen do toho.“

„Klub je umístěn v části zálivu, která přitahuje velké množství turistů. Samozřejmě, že by se nám nelíbilo, aby nám lezli po lodích. Nedokáží ocenit péči, která se lodím věnuje. Jehlové podpatky dámských lodiček jsou schopny napáchat neopravitelné díry do vyhlazené paluby drahé jachty.“

„Snažíte se mi tím vysvětlit, že váš klub je pečlivě střežen? A proto je vyloučen vstup veřejnosti?“

„Přesně.“

„Co ještě?“

„Je tam vysoký plechový plot bránící přístupu z pevniny. Nahoře je omotán ostnatým drátem, tak upraveným, že je téměř nemožné, aby kdokoliv přes plot přelezl. Horní část ostnatého drátuje upevněna na speciální konstrukci, která je směrem k městu nakloněna tak, že nikdo na plot nemůže vyšplhat a dostat se přes vrcholek.“

Přikývl jsem: „Pokračujte.“

„Máme tam jednu vstupní bránu. V ní je vždycky ostraha, která má za povinnost kontrolovat všechny, kteří přicházejí nebo odcházejí. Vykonává vlastně službu strážného a správce, který vždy ví, kdo je momentálně v klubu přítomen. To pro případ, že by někdo volal.“

„Jedním slovem, kdykoliv někdo jde do klubu, ostraha si ho zapíše?“

„Čas příchodu a odchodu se zaznamenává v knize, která byla pro tento účel zřízena. Stejně jako píchačky v továrně.“

„A není to pro členy klubu ponižující?“

„Možná pro klub, který by měl méně konzervativní členy. Tohle

je velmi prestižní klub. Členové, kteří rádi inklinují k pořádání si divokých večírků na svých jachtách, raději vstoupí do jiného klubu, ve kterém jsou stanovena volnější pravidla.“

„Dobře. A co se stalo?“

„Takže teď se vrátíme zpátky k úternímu večeru. Můj syn šel do klubu a plánoval naaranžovat vše tak, abych si myslel, že na jachtě pracoval celý den. Když zjistil, že strážný v kabině je k němu otočený zády a telefonuje, zdálo se mu to jako dar seslaný z nebe a proto nepozorovaně proklouzl přes bránu. Ještě tam je poplašné zařízení, které spustí elektrický zvonek, kdykoliv někdo stoupne na rampu vedoucí ke kotvícímu pontonu. Z nějakého důvodu ale tenkrát zařízení nefungovalo. Můj syn došel dolů na jachtu a nikdo ho nezpozoroval. Nikdo nevěděl, že je tam. A nikdo taky nemůže potvrdit, že tam byl. Toto si musíte, pane Lame zapamatovat.“

„Dobrá. A co pak?“

„Když se můj syn dostal k jachtě, odemkl dveře a vešel do hlavní kajuty. Tam zjistil... No, ocitl se ve velmi nepříjemné situaci.“

„V jaké situaci?“

„Tělo George Tustina Bishopa leželo na podlaze. Byl zastřelen a k té vraždě evidentně došlo během těch několika hodin, kdy můj syn byl u Sylvie.“

Strávil jsem tu informaci. Opět jsem se začal potit. Znovu mi zvlhly dlaně. Teď jsem v tom byl až po uši. Perfektní vražda a já jsem byl svázán s tím Billingsovic klukem, protože jsem mu pomohl potvrdit falešné alibi, nemluvě o ostatním.

„Můj syn chvíli přemýšlel a nakonec dospěl k určitému rozhodnutí. Nebylo to chvályhodné rozhodnutí, ale už se stalo. Musíme to brát, jako hotovou věc.“

Moje mlčení mu ukázalo, co si o tom myslím.

„Abyste porozuměl okolnostem,“ pokračoval spěšně a omluvně Billings, „musíte si uvědomit, že můj syn nechtěl, abych byl vtažen do nepříjemné aféry.“

„A proč?“

„Měli jsme s Bishopem nějaké problémy.“

„Jaké problémy?“

„Byly to finanční záležitosti.“

„Vy jste mu dlužil peníze?“

„Proboha ne, Lame!“ křečovitě se usmál. „Já nedlužím nikomu.“

„Tak co to bylo za problémy?“

„Bishop byl spekulant. A prospektor.“

„On vám dlužil peníze?“

„Ano. Dá se to tak říci. Vlastně dlužil peníze mé bance, ne osobně, ale jako většinový akcionář Skyhook Mining and Development.“

„Pokračujte.“

„Obávám se, že všechny detaily zaberou spoustu času.“

„Jen pokračujte. Řekněte mi o tom všechno. Teď máme dost času. Později už ho nemusíme mít.“

„Dobrá, ale je to dlouhý příběh.“

„Tak se držte jenom důležitých bodů.“

„Bishop byl zvláštní člověk. Byl to velmi významný klient banky, které jsem prezidentem. Mimo to měl obrovské zájmy ve spoustě firem zabývajících se těžbou nerostů, podstatu kterých jasně nechápeme. Ve skutečnosti, jak jsme začali investovat do jeho důlních aktivit, stávali se více a více tajuplnými. Navenek to vypadalo, že je majoritní akcionář několika holdingových společností, které obhospodařovaly určitý počet menších dceřiných firem. Každá z těchto menších firem se zabývala určitou oblastí důlního a hutního průmyslu. Byly to projektantské firmy, samotné doly, zpracovatelské společnosti a spousta dalších.“

„A co ty peníze, které vám dlužil?“

„Jak už jsem se zmínil, vlastnil kolem tuctu různých holdingů, ve kterých očividně držel kontrolní balík. Menší procento akcií bylo nabídnuto veřejnosti.“

„S povolením Výboru státního dozoru?“

„Ach, samozřejmě. Dostával povolení prodávat akcie, které byly označeny jako vysoce spekulativní a prodej byl rozsáhle zabezpečen. Tak, aby se vidělo, že zakladatelé nevydělávají na veřejnosti velké prachy. Banka teď začala vyšetřování a zjistili jsme, že jsou určité společné znaky v tom, jak jeho společnosti vznikaly, pracovaly a zanikaly.“

„Jaké?“

„*Založí* se holding; banka půjčí peníze na geologický průzkum. Část průzkumu se provede. Pak najednou doly začnou snižovat

aktivitu až nakonec zůstanou ležet ladem. A ostatní...“

„A co půjčky?“

„Půjčky jsou splaceny v plné výši přesně na hodinu.“

„A co akcionáři?“

„To je na tom podezřelé, pane Lame. Je to něco, čemu nerozumím.“

„Pokračujte,“ pobídl jsem ho.

„Určitá část akcií je prodána veřejnosti. Ne velký podíl. Na většinu těchto akcií se uzavírá opční smlouva. Tyto smlouvy jsou na půl roku nebo na rok. Během této doby může akcionář od koupě odstoupit. Pak očividně... A abyste pochopil, toto jsem se dověděl až přede dvěma dny, kdy nám náš vyšetřovatel předal zprávu. Pak akcie skoupí někdo, kdo vyplatí akcionářům právě tolik, co zaplatili.“

„A co když to akcionáři nechtějí prodat?“

„Akcie které nejsou skoupeny zpátky...“

„Moment. Vy jste řekl zpátky? Co tím myslíte?“

„Máme pádné důvody věřit, že osoba, která skupuje akcie je zástupce George Ibstina Bishopa.“

„Dobře. A co tedy lidé, kteří je nechtějí prodat?“

„Počká se dalšího půl roku nebo rok a pak se jim nabídka zopakuje. To už důl většinou není v provozu vůbec. Buď prodají své akcie, nebo riskují celé své investice. S nějakým dalším rozvojem holdingu se už nepočítá. Experti vydají zprávu, že ruda neobsahuje dostatek kovu, aby stálo za to ji těžit a zpracovávat.“

„A co,“ zeptal jsem se, „je důvodem pro tak podivnou transakci? Musí tam být přece značně vysoké režijní náklady.“

„Taky že jsou. A nejenom s provozem, ale i při prodeji akcií. Koná se určitá kampaň na podporu prodeje, i když ne velká. Vytisknout se a rozešlou letáky, dají se inzeráty do tisku. Akcie jsou prodávány jen na základě písemných objednávek a distribuovány výhradně poštou. Poté co je prodáno určité malé procento akcií, prodejní aktivity se přeruší. Pak společnost prochází klidným obdobím, které je u každé jinak dlouhé a nakonec se akcie skupují zpátky.“

„To nedává smysl,“ namítl jsem.

„Správně.“

„Dobrá, řekněte mi něco víc o tom Skyhook Mining and

Development.“

„Teď tu máme velmi zvláštní situaci. Organizace tohoto holdingu se zpočátku očividně držela ve vyjetých kolejích. Povolení prodávat akcie za nominální hodnotu bylo uděleno. Připouštělo se patnáctiprocentní emisní ážio. Byla tu ale podmínka, že zpočátku veškeré finance půjdou na základní jmění společnosti a že nebudou žádné výplaty, dokud nebudou dokončeny jisté průzkumné práce.“

„Jak byly na tyto práce zajištěny peníze?“

„Výbor státního dozoru souhlasil, že prodej akcií bude zařizovat holding a těch patnáct procent emisního ážia spolu s výpomocí ve formě půjčky, za kterou se zaručí zakladatelé, bude věnováno na počáteční rozvoj.“

„Takže zakladatelé měli volnou ruku.“

„Pokud to chcete brát takto ...“

„A stalo se?“

„Ano. Holdingu bylo povoleno indusovat směnku, která byla podepsána Georgem Tustinem Bishopem, s podmínkou, že každý cent výtěžku se vrátí do jmění holdingu.“

„Na kolik byla ta směnka?“

„Dvacet pět tisíc dolarů.“

„A co se stalo?“

„Pak se stala zvláštní věc. Zřejmě něco v názvu holdingu upoutalo investující veřejnost. Stejně jako v jiných případech se nábor prováděl poštou. Ale veřejnost reagovala velmi příznivě. Zápisy ukazují, že bylo prodáno kolem padesáti procent základních akcií za podmínek, které vydal Výbor státního dozoru.“

„To byl odklon od obvyklého postupu Bishopových holdingů?“

„Ano, pane. Vypadalo to tak.“

„A co se pak stalo?“

„Pak,“ povzdechl si Billings, „Bishop rázně odmítl zaplatit směnku, vyčistil do posledního centu všechny účty v naší bance a prohlásil, že nemá dost prostředků, aby směnku zaplatil. Takže jsme byli nuceni vyzvat holding jako dlužníka, aby tu směnku uhradila.“

„Co se stalo s majetkem společnosti?“

„Byl utracen na vývojové a průzkumné práce. Ale pane Lame, moc se mi nechce o tom více mluvit. Je to totiž něco, co by nám mohlo hodně pošramotit pověst, pokud se to dostane na veřejnost.“

„Jak?“

„Banka si nechala zjistit pár informací, přes spolehlivé kanály, které jsou bance otevřeny, ale veřejnosti nejsou přístupné, a o kterých nechci vydávat žádné prohlášení.“

„V pořádku. A jaké jsou výsledky vašeho pátrání?“

„Z dolu Skyhook bylo vytěženo velké množství rudy. Ta byla odvezena do Smelting Corporation, kterou také vlastní George Tustin Bishop - je dceřinou společností jiného jeho holdingu a zpracovává vytěženou rudu.“

„A co se stalo?“

„Teď přichází ta neuvěřitelná část celého příběhu,“ pokračoval Billings. „Ruda byla rozdrcena, roztříděna podle velikosti a pak se použila jako štěrk na silnice nebo do betonu, jako balast do lodí a podobně.“

„Ruda byla vytěžena z dolů, rozdrcena a pak jen využita jako obyčejný štěrk?“ namítl jsem udiveně.

„Přesně tak,“ přitakal Billings.

„Tam musel váš vyšetřovatel udělat chybu,“ nedal jsem se.

„Žádnou chybu. Zjistili jsme, že ta samá procedura byla použita u úplně všech holdingů pana Bishopa při všech výzkumných pracích. Ruda se vytěžila, přepravila se do Smelting Corporation a v této společnosti z ní udělali štěrk.“

„Jedním slovem - Bishop byl podvodník.“

„Nevydávám to jako přímou obžalobu. Určitě tam probíhalo něco, co bylo velmi vzdáleno od obvyklého postupu v obchodním podnikání.“

„A co ta Smelting Corporation? Co platila za rudu, kterou konvertovala na štěrk?“

„Různé sumy,“ odpověděl Billings. „Dokud holding nedostal dost, aby vyplatila půjčku, kterou si vzala. Pak se práce na dole zastavily. *Žádná* další těžba. Půjčka byla splacena a holding byl obdivuhodně dovedně rozpuštěn. Téměř všichni akcionáři z řad veřejnosti využili roční opci, kterou schválil Výbor státního dozoru a která jim umožňovala stáhnout si zpět peníze, které vložili do svých akcií. Toto bylo zakotveno v opčních prodejních smlouvách.“

„A vy jste samozřejmě šel za členy Výboru státního dozoru.“

„Ne, nešel.“

„Proč?“

„Protože banka je zainteresovaná v transakcích do určité míry. Možná že jsme měli uplatnit bližší dohled nad záležitostmi tohoto holdingu. Ale pan Bishop měl obvykle obrovské částky na mnoha různých účtech v naší bance a jeho účty byly dost aktivní. Brali jsme ho jako důvěryhodného partnera.“

„No a když jste to zjistili? Co se pak stalo?“

„Žádali jsme od pana Bishopa vysvětlení.“

„Dali jste mu vědět, co jste zjistili?“

„Víte... Spoustu z toho jsme zjistili příliš pozdě. Ale Bishop věděl, že jsme zahájili pátrání.“

„Věděli jste něco z toho už před tím nešťastným úterkem?“

„Ano. Do minulého úterý jsme věděli dost, aby to v nás vyvolalo podezření.“

„A vy jste nepožádal Bishopa o schůzku a o vysvětlení těch záhadných transakcí?“

„Ale ano.“

„A kdy jste ho požádal o schůzku?“

Billings zakašlal.

„Kdy?“ nedal jsem se.

„Už si nepamatuji kdy, ale měli jsme se sejít v úterý v noci.“

„Kde?“

„U mě doma.“

„Aha. Ale teď se vraťme zpátky na loď. Skončili jsme tam, kdy váš syn našel Bishopovo tělo. Co udělal?“

„Uvědomil si, že naštěstí nikdo neví, že je na palubě jachty. A...“

„A v kolik to bylo?“ přerušil jsem ho.

„Bylo to dost dlouho po setmění.“

„A co tedy udělal?“

„Převlékl se. Víte, každý z nás má na jachtě svou soukromou kajutu a v ní spoustu náhradního oblečení do každého počasí. Proto se můj syn mohl zbavit svého veškerého oblečení, aniž by to pak někomu připadalo podezřelé.“

„A pak co?“

„Pak si oblékl plavky, klíč od auta si strčil do kapsy, zamknul jachtu, po straně jachty potichu vklouzl do vody a začal plavat směrem k průlivu. Pak opatrně opustil vody jachtového klubu a

dosáhl jedné s pláží, kde vystoupil na břeh. Vypadalo to, jako by si prostě šel zaplavat při měsíčku. Přešel drze kolem několika dvojic, které seděly v autě a pozorovaly vodu. Pak doběhl k místu, kde měl zaparkované auto. To nastartoval, odjel domů, kde si dal sprchu, usušil plavky a oblékl se do domácího.“

„A pak co?“

„Já jsem byl venku na obchodním jednání a tak na mě bohužel musel čekat.“

„Pokračujte.“

„Bylo skoro jedenáct, když jsem se vrátil.“

„A co potom?“

„Můj syn mi pověděl, co se stalo. Vynadal jsem mu, že to nebylo zrovna moc chytré rozhodnutí a že policii bude zajímat v první řadě, co jsme dělali ten večer.“

„Předpokládám, že jste pak zavolali policii.“

„Ne.“

„Ne?“

„Rozhodl jsem se, že nechám ostrahu v jachtovém klubu, aby to tělo našla.“

„A co jste udělal?“

„Zavolal jsem do klubu a požádal jsem chlapce, který měl ten večer službu, aby šel na palubu naší jachty, vyzvedl tam kufřík, který jsem zapomněl v hlavní kajutě a poslal mi ho domů taxíkem.“

„Co se stalo?“

„Předpokládal jsem, že když vejde do hlavní kajuty, tak tam najde tělo a zavolá policii.“

„A neudělal to?“

„To tělo tam nebylo.“

„Jak to víte?“

„Chlapec mi poslal kufřík přesně podle instrukcí, které jsem mu dal. To mě překvapilo. Znovu jsem velmi pečlivě vyslechl svého syna, abych zjistil, zda náhodou nemohl vlézt na palubu jiné jachty a nebo jestli si celý příběh nevymyslel na svoji obhajobu. Druhý den ráno jsem osobně šel na jachtu a všechno tam prohlédl.“

„Co jste našel?“

„Nebyla tam ani stopa po tom, že by v kajutě někdy bylo nějaké mrtvé tělo. Všechno bylo právě tak, jak jsem to tam naposledy

nechal.“

„Jak se ostraha dostala na jachtu?“

„Má klíče. Není to povinnost, aby vlastníci jachet nechávali náhradní klíč v sejfu a vrátnici, ale vedení tomu dává přednost. A pak. V případě požáru nebo jiném nebezpečí se může ostraha dostat lehce na jachty a uklidit je do bezpečí.“

„A co se stalo pak?“

„Můj syn měl strach, protože jsme nevěděli, co se vlastně stalo. Rozhodl se, že by nebylo k zahození mít na úterní noc alibi.“

„Vy jste ho měl?“

„Ale ano. Já jsem byl na obchodní poradě s jedním z ředitelů naší banky.“

„Jeho jméno a adresu.“

„Víte, pane Lame. Nepochybujte o...“

„Nepochybuji, ale tady se jedná o vraždu. Jméno a adresa.“

„Waldo W. Jefferson. Je jedním z ředitelů banky. Má kanceláře v hlavní budově.“

„A co hosté, kteří chodí na jachty. Jsou nějak registrováni?“

„Ne... Ano...“

„Jak to tedy je?“

„No, ostraha zapíše majitele a počet hostů, kteří ho doprovázejí. Ano, tak to je. V registrační knize uvidíte, že tehdy a tehdy přišel ten a ten a měl sebou tolik a tolik hostů.“

„Dobrá,“ řekl jsem. „Pojedeme na jachtu. Můžete mě zaregistrovat jako hosta.“

„Ale já už jsem jachtu velice pečlivě prohlédl, pane Lame. Není tam žádný důkaz, že ... „

„Možná tam není žádný důkaz, který byste viděl vy. Ale jestliže na palubě bylo jednou tělo mrtvého muže a policie by měla důvod to tam prohledat, divil byste se, kolik by se tam našlo důkazů, o kterých jste ani neměl tušení, že by tam mohly být.“

Výraz nafoukaného uspokojení přelétl přes jeho obličej.

„Není tam nic, pane Lame.“

„Ale možná...“

„Co předpokládáte, že najdete, pane Lame? Co tam vlastně chcete hledat?“

„Kdysi jsem navštívil jeden ze seminářů Frances G. Lee o pát-

rání po lidských tělech.“

„Jsem dalek tomu, pane Lame, abych popíral vaši profesionální kvalifikaci. Nerad bych to zrovna teď probíral.“

Pokračoval jsem, jako kdyby neřekl ani slovo.

„Zavolali dobrovolníka a požádali ho, aby si vysvlekl sako a vyhrnul rukávy. Měli tam zkumavku plnou lidské krve. Polili mu dlaně a paže touto krví.“

„Na mých dlaních a pažích nejsou žádné krvavé skvrny,“ opět mě přerušil Billings.

„A pak ho poslali smýt si tu krev. Doporučili mu, aby použil mýdlo a vodu, aby si je pořádně vydrhl. Aby prostě udělal všechno, aby odstranil jakékoliv stopy po té krvi.“

„No a on se umyl, ne?“

„Ano.“

„A co pak?“

„Nic,“ usmál jsem se.

„Nic! Co tím myslíte?“

„Pokračovali v přednášce.“

„Tím myslíte, že ho jednoduše polili krví, pak ho poslali, aby se umyl a pak ho nechali být?“

„Ano.“

„To nechápu, Lame.“

„Druhý den se ho zeptali, jestli se koupal. A on odpověděl, že ano. Pak se ho zeptali, jestli věnoval zvláštní pozornost svým rukám. A on připustil, že ano, že si myslel, že si z něj dělají nějakou legraci a proto očistě rukou věnoval hodně úsilí.“

„A co pak?“

„Nic.“

„Lame, kam tím míříte?“

„Další den udělali to samé.“

„Znovu se vykoupal?“

„Ano.“

„Znovu si vydrhl dlaně a paže?“

„Ano.“

„Dobrá, Lame. Vůbec nevím proč o tom mluvíte. Snažíte se někam odbočit a...“

„A pak,“ pokračoval jsem, „mu vyhrnuli rukávy, polili mu ruce

reagentem a na každém místě, kde krev přišla do styku s pokožkou, se objevila tmavě modrá skvrna.“

John Carver Billings ztuhnul s ústy doširoka otevřenými. Cítil jsem, jak zpracovává tuto informaci, a že se mu to vůbec nelíbí.

Náhle se zvedl z křesla a řekl přiškrceným, rádoby chladným hlasem: „Dobrá Lame. Tak jdeme na tu jachtu.“

KAPITOLA 13

Plovoucí honosné paláce z týkového dřeva a mahagonu, lesknoucí se čerstvým nátěrem, doplněným vyleštěnou mosazí se tiše kolébaly na svých kotvištích. Trpělivě čekaly na víkendy, kdy je jejich majitelé vezmou na několikahodinovou rekreační projížďku vodami zálivu, nebo v případě odvážnějších majitelů, na výlet do dlouhých zpěněných vln vzdouvajícího se oceánu, rozzlobeně bušících do každé překážky, kterou na své dlouhé cestě potkají.

Některé z nich byly tak velké, že na jejich řízení bylo potřeba početné posádky. Jiné byly modernější konstrukce, která zajistila tak důmyslné rozložení ovládacího *zařízení*, že v případě potřeby mohl loď ukormidlovat pouze jeden člověk.

Bylo to, jak mi Billings řekl. Jachtový klub byl absolutně nepřístupný komukoliv jinému kromě jeho členů. Vysoký plechový plot byl ukončen několika vrstvami ostnatého drátu a u vstupní brány byla rovnovážná plošina. Když jsme na ni šlápli, ozval se pronikavý bzukot elektrického zvonku. Z budky vyšel noční hlídač, který Billingse uctivě pozdravil a podal mu knihu. Billings do ní zapsal své jméno a čas, do vedlejší kolonky doplnil *Jeden host a* vrátil ji. Hlídač zkontroloval zapsaný čas.

Chtěl něco říci, ale Billings ho úsečně přerušil: „Někdy jindy Bobe.“

Nasměroval mě dolů k dlouhé svažující se rampě vedoucí k pontonu, kde bylo slyšet jemné plácání vody a na vlnkách se třpytivě odrážela světla přístavu.

Voda pod pontony nám vrátila dunivou ozvěnu našich kroků. Místo ovládala ponurá atmosféra. Ani jeden z nás nic neříkal.

Přišli jsme k mohutnému bílému trupu obloženému dřevem a mosazí. Horní kabinu tvořila čtvercová okna z tlustého plochého skla. V nich se odrážela linie kruhového přístavu.

„Tady to je," pronesl Billings. A vzápětí mě nabádal: „Zůstaňte na rohoži. Nestoupejte v těchto botách na palubu. Otevřu kajutu."

Vyšplhali jsme na palubu. Billings zastrčil klíč do visacího zámku a odemknul. Odsunul horní panel a před námi se objevily dřevěné schůdky olemované mosazí vedoucí dolů do hlavní kajuty. Světlo ozářilo kabinu do briliantová.

„A jsme tady," poznamenal Billings.

Nasál jsem luxusní atmosféru kajuty. Ve vzduchu byly cítit velké peníze.

Vstoupil jsem na koberec. Bylo to, jako bych kráčel po husté trávě v panenském lese. Barevný design kajuty byl vypracován s neobvyklou pečlivostí do posledního vlákénka. Drahé a husté drapérie oddělovaly vnitřek kajuty od zvědavých očí venkovního světa. Křesla, stůl, knihy, rádio, všechno neslo stopy maximálního komfortu, který mohl být vtěsnám do malého prostoru lodní kajuty.

„Kde bylo tělo?" zeptal jsem se.

„Pokud mohu soudit ze synova vyprávění, leželo tady. Jak můžete vidět, na koberci po něm není ani nejmenší známka."

Spustil jsem se na kolena.

„Nemusíte to dělat," namítl Billings. „Opravdu tam není ani nejmenší stopa."

Pokračoval jsem v pečlivé prohlídce. Cítil jsem, že Billings co nevidět vybuchne.

„Ani nejmenší stopa," souhlasil jsem s ním.

„Měl byste věřit mému slovu," ohradil se Billings.

„Na koberci není nic vidět, protože tam ani nemůže být nic vidět. Je totiž úplně nový a byl sem položen pouze nedávno."

„K čertu, o čem to mluvíte?" vykřikl. „Ten koberec je tu od té doby..."

Potřásl jsem hlavou a posunul jedno z křesel asi o palec. Místo, kde byly nohy křesla zabořeny do vysokého koberce, bylo jasně viditelné.

„Koberec," řekl jsem pomalu, „tu je od té doby, co na něj bylo postaveno toto křeslo."

„To je velmi kvalitní koberec. Rychle se vrací do původního stavu. Zjistíte to, když ..."

„Já vím," přerušil jsem ho. „Ale je nemožné úplně odstranit

protlačeniny od křesel nebo židlí. Kdybyste odsunul každé z těchto křesel, zpozorujete úplně stejný důlek pod každým z nich. A co více? měl byste si všimnout, že tady máte fotografii, na které sedíte v kajutě a čtete si.“

Ukázal jsem na zarámovaný obrázek.

„Sice podle ní nemůžete odhadnout barvu koberce, ale docela jasně je vidět vzorek. A ten se liší.“

Na jeho obličeji se objevil vyděšený výraz a začal si prohlížet obrázek.

Prošel jsem kolem kajuty, prohlédl tmavé kouty, strčil prsty do všech zdánlivě nepřístupných míst.

„Měl byste si všimnout tady toho, pane Billingsi.Tady je sotva patrná mastná skvrna. Tady,“ ukázal jsem mu to. „Jako by to tu bylo otřeno vlhkým hadrem. A počkejte chvíli, co je tohle?“

„Co?“

„Támhle v rohu, asi dvě stopy od země.“

„Toho jsem si nevšiml,“ připustil a ohnul se.

„Těší mě, že jste to nezpozoroval dřív, ale teď byste tomu měl věnovat trochu pozornosti.“

„Co to je?“

„Je to malá, okrouhlá díra s velmi zvláštním tmavým prstencem kolem vnějšího obvodu. Takovou udělá třeba kulka ráže třicet osm. Taky tu je vidět velmi nepatrný, *nazrzlý* kousek něčeho, co vypadá jako kousek živočišné tkáně, který byl asi přilepen na kulce a pravděpodobně se od ní odlepil, když narazila do dřeva.

John Carver Billings na mě tiše zíral.

„A teď,“ pokračoval jsem lhostejně dál, „mi vysvětlete, jak se stalo, že přestože jste měl v úterý v noci schůzku s panem Bishopem ve vašem domě, jste strávil večer s panem Waldo W. Jeffersonem. *Jak* jste věděl, že pan Bishop nebude schopný na tu vaši schůzku přijít?“

Billings vypadal, jako kdybych mu do obličeje vylil vědro studené, slané vody. Vyšlo z něj zachrčení, jako kdyby se dusil. Jen tam stál a brada se mu třásla jako sulc.

A za této situace jsem si začal uvědomovat nový zvuk.

Bylo to zvláštní tlumené dunění, jako kdyby ho vydávalo spousta pochodujících nohou. K němu se pomalu připojit tlumený hukot

hlasů, které zněly, jako kdyby jejich majitelé stáli přímo před jachtou. Hlasy byly ale rozptýleny stěnou kabiny a tak jsme mohli slyšet pouze spodní tóny živého rozhovoru velmi hlubokých hlasů, ale nedalo se rozeznat, o čem mluví.

John Carver Billings vyšel nahoru po schůdcích a odsunul horní panel.

„Kdo jste?“ zeptal se jeden hluboký hlas.

Než měl Billings možnost odpovědět, slyšel jsem, jak hlas, pravděpodobně patřící nočnímu hlídači, říká: „To je pan Billings, pane. John Carver Billings. Přišel na svou jachtu chvíli předtím, než jste přijeli.“

„Někam se chystáte, kamaráde?“ zeptal se posměšně první hlas.

„To je přece pan John Carver Billings. Ten bankéř,“ upozornil noční hlídač.

Hluboký hlas řekl o něco uctivěji: „Och, promiňte.“

Ozvaly se kroky, které odcházely. Hlídač zůstal u jachty a vysvětloval: „Asi budeme mít problémy, pane. Chtěl jsem vám to, pane, říci, ale vy jste neměl čas poslouchat. Na palubě *Effie A.* bylo nalezeno tělo. Ten druhý hlídač byl přilákán pronikavým nepříjemným zápachem. Majitel lodě odjel, jak asi víte, na dovolenou do Evropy. Vypadá to, že někdo vypáčil zámek a já se obávám, že to přivolá nemilou publicitu. Ale klub nemohl udělat nic jiného, než zavolat policii.“

„Chápu,“ zabručel Billings. „Majitel lodě tu není?“

„Ne pane, je ještě v Evropě. Loď byla zavřena ...“

„A nikdo si ji během té doby nepůjčoval?“

„Ne pane.“

John Carver Billings nedočkavě řekl: „Tak běžte za nimi. Už vás nebudu zdržovat. Myslím, že policie bude potřebovat každou pomocnou ruku.“

Zabouchl panel a vrátil se zpátky dolů do kajuty.

Jeho pleť měla barvu čerstvě umíchaného betonu. Vyhýbal se mému pohledu.

„Mám před sebou spoustu práce a musím ji udělat velice rychle,“ začal jsem. „Potřeboval bych nějaké peníze.“

Vytáhl z kapsy náprsní tašku otevřel ji a začal odpočítávat stodolarové bankovky.

„Váš syn zastavil výplatu šeku," pokračoval jsem, „který dal naší společnosti v Los Angeles a ..."

„Je mi to opravdu velmi líto," přerušil mě Billings. „Tuto záležitost dám okamžitě do pořádku, pane Lame. Dám příkaz bance, aby..."

„Nebudete dávat bance žádné příkazy," nenechal jsem ho domluvit. „Platba šeku byla pozastavena. *Zatím* to necháme tak. Ale můžete přidat pět set dolarů k tomu, co mi dáváte jako zálohu na výdaje."

„Zálohu na výdaje?"

„Ano, budu mít dost vysoké výdaje. Můžete klidně přidat pět set dolarů k těm ostatním."

Automaticky přikývl a pokračoval v odpočítávání bankovek. Soudíce podle velikosti náprsní tašky jsem odhadoval, že je dost dobře připraven na podobné případy. Měl tam určitě pěknejch pár tisíc ve stodolarovkách.

Díra po kulce v obložení kajuty a nový koberec mi řekly právě dost o tom, co jsem pro tuto chvíli potřeboval vědět.

KAPITOLA 14

Kdysi jsem poskytl laskavost jednomu makléři, laskavost, na kterou nemohl jen tak zapomenout. Když jsem mu v osm hodit ráno zavolal, mohl se přerazit, aby mi dokázal, že můj zájem staví na první místo.

„Mám v hotovosti třináctset padesát dolarů."

„Ano, Lame?"

„A chci tři sta padesát dolarů investovat do akcií Skyhook Mining and Development."

„O tom jsem, Lame, nikdy neslyšel."

„Tak se poptej a uslyšíš. Zjisti, kde se dají akcie sehnat. Chci je. A chci je rychle ."

„Dobrá. A těch dalších tisíc dolarů?"

„Těchto tři sta padesát půjde na jméno Elsie Brandové. Tu zbylou tisícovku chci investovat do stejných akcií na jméno Coolová a Lam, partnerská detektivní agentura. Chci, abys našel ty akcie a koupil je. Chci, aby to byla první věc, co dnes uděláš."

„Počkej chvíli," přerušil mě. „Právě se dívám do indexu... Počkej

chvíli. Tady to mám. Jsou to jedny z těch akcií, které se objednávaly poštou, Lame. Může to chvíli trvat, než zjistím, kdo jsou akcionáři, a...“

„Nemáme tolik času. Prodávalo se to se svolením Výboru státního dozoru. Akcie jsou *vázány* na rok v opční smlouvě. Základními podmínkami je, že během této doby mohou kupující chtít své peníze zpátky a že se musí dokončit určitá fáze průzkumných prací. Jinak by prodej byl neplatný.“

„*A?*“

„Kontaktuj vlastníky těch opčních smluv. Řekni, že jim můžeš nabídnout slušný zisk a že sháníš informace. Neříkej jim, kdo a proč to chce vědět. Řekni, že ty informace můžeš získat jednoduše nebo složitě. Na dálkových telefonech nemusíš šetřit. Prostě se snaž ty akcionáře sehnat za každou cenu.“

„Jak vysoko můžu jít?“

„Na dvojnásobek nominální hodnoty. Pokud je nebudeš schopen získat za tuto cenu, tak se na to vykašli. A pamatuj. Je tu směnka, kterou holding ještě nevyrovnal. Banka v tom nemůže nic dělat, protože ji podepsal nějaký Bishop. Teď je mrtvý a než s tím něco udělají, bude to chvíli trvat. Ten, kdo má ty smlouvy, by o tom měl vědět. Pokud o tom nevědí, tak to můžeš využít, ale opatrně pozoruj reakce.“

„Dobře, budu se snažit,“ slíbil. „Budu s tím mít dost práce.“

„Tak se do toho hned pusť.“

Vrátil jsem se zpátky k ranním novinám. Ve všech denících Bishopův případ zabral první strany:

TĚLO DŮLNÍHO MAGNÁTA NALEZENO NA MILIONÁŘOVĚ JACHTĚ

Začínaly téměř všechny články.

Reportáž měla spád a novináři věděli, jak zaujmout čtenáře.

Erickson B. Payne, nešťastný majitel dotyčné jachty byl na dovolené v Evropě. Nikdo nepochybuje, že by se vyskytoval ve státech během uplynulých čtyř týdnů. Kromě duplikátu klíče, který visel v sejfu v jachtovém klubu, neexistovaly žádné náhradní klíče. Policejní pátrání odhalilo, že zámek na jeho lodi byl vypáčen a pak

vyměněn za nový, takže ostraha na svých pravidelných obhlídkách nemohla zpozorovat nic neobvyklého.

Policie se netají teorií, že bohatý prospektor byl zavražděn na jiném místě a tělo bylo přeneseno do jachtového klubu až po vraždě. Ale jak se s ním vrah dostal dovnitř byla nepochopitelná záhada.

Četl jsem si tento článek už po třetí, zatímco jsem čekal v sekretariátu Hartleye L. Channinga.

Byla to pěkná místnůstka. Když jsem vcházel, všiml jsem si zlatého nápisu na kouřových dveřích: *Hartley L. Channing – daňové poradenství.*

Za stolem seděla hezká dívčina, oblečená v drahých minišatech, které odhalovaly její broskvovou pleť. Opálený obličejík byl orámován záplavou tmavě hnědých kudrn a zíraly z něj na mě velké pomněnkové oči.

Když jsem vešel, tak si četla časopis. Rychle ho schovala do horní zásuvky svého stolu. Když jsem ji přesvědčil, že na pana Channinga rád počkám, znuděně otevřela jinou zásuvku, vytáhla z ní papíry, jeden zasunula do psacího stroje a začala přepisovat nějakou zprávu. Do klapek ťukala s mechanickou zručností, ale bez jakéhokoliv nadšení.

Bylo pět minut po deváté, když jsem se objevil, a dívka usilovně psala už čtvrt hodiny. Hartley L. Channing uspěchaně vešel v devět dvacet.

„Dobrý den. Co pro vás mohu udělat?“

„Jmenuji se Lam. Potřeboval bych radu ohledně daní.“

„Dobře. Pojďte dál.“ Otevřel dveře do své soukromé kanceláře.

Ťukání psacího stroje ustalo dříve, než jsem stačil překročit práh.

„Posaďte se pane Lame. Tak, jaký máte problém?“ řekl s žoviální lhostejností.

Byl velmi úpravně oblečený. Prohlédl jsem si drahou ručně vyrobenou kravatu, na míru šitý oblek ze zahraniční látky, který mu perfektně padl a boty, které vypadaly, že byly vyrobeny také na zakázku. Podle nehtů se dalo soudit, že je častým návštěvníkem luxusního salonu.

„Vy spravujete záležitosti pana Bishopa, že ano?“ začal jsem.

Jeho oči mezi nás spustily průsvitné záclonky ostražitosti.

„Ano,“ řekl, aniž by projevil ochotu pustit dobrovolně nějaké

další informace.

„Není to příjemná zpráva, že?“

„Myslím, že je v tom nějaká záhada,“ přitakal.

„Četl jste ranní noviny?“

„Ne,“ odpověděl a přímo z toho čišelo, že lže. „Pracoval jsem na jiném případě a...“

„Už to není žádná záhada.“

„Co tím myslíte?“

„Jeho tělo bylo nalezeno na palubě jachty v jednom z luxusních jachtových klubů tady v zálivu.“

„Copak je mrtvý?“

„Ano.“

„A byla jeho smrt potvrzena?“

„Ano.“

„A na co zemřel?“

„Na dvě kulky. Jedna v těle a druhá prošla čistě hlavou.“

„To je mi opravdu líto ... Ale vy jste chtěl se mnou konzultovat něco jiného, ne?“

„Ano, daně.“

„A co je podstatou vašeho problému, pane Lame?“

„Chci zjistit, kolik toho víte o Bishopových podvodech.“

„Co tím myslíte pane?“

„Pokud jste vedl jeho účetnictví a daňové záležitosti, tak přesně víte, co tím myslím.“

„Nelíbí se mi váš přístup, pane Lame. Jste tu úředně?“

„Ne, nejsem tu úředně. Jsem tu osobně.“

„Kdo jste?“

„Jsem detektiv z Los Angeles. Soukromý detektiv.“

„Nemyslím si, že bych věděl něco, co bych s vámi chtěl prodiskutovat, Lame.“

„Podívejte, kamaráde. Kostky jsou vrženy. Teď se na Bishopa soustředí veškerá pozornost. A chtěl bych vědět, jak hluboko jste v tom vy.“

„Stále nevím o čem mluvíte, Lame. A nelíbí se mi způsob, jak mluvíte. Jsem nucen vás požádat, abyste opustil tuto kancelář.“

„Bishop měl hodně aktivit. Byl šikovný. Rozhodl se, že bude přiznávat svůj příjem, ale že nevyzradí *zdroj* svých příjmů. Takže se

angažoval ve spoustě holdingů, které ale byly jeden jediný švindl.“

„Bishop nikdy nikoho ve svém životě nepodvedl.“

„Samozřejmě, že o tom nikdo nevěděl. Byl chytrý a opatrný. Kdyby se to vyneslo, dostalo by se to k Výboru státního dozoru a byl by v obchodním světě odstrčen na druhou kolej. Opravdu nikoho nepodvedl. Jednoduše se dělil o své příjmy sám se sebou. Vlastnil spoustu společností a z nich taky přiznával příjem. Pak prováděl různé triky s fondy a akciemi, takže nikdo nemohl říci, co za tím všechno je. A v každém případě byl velmi pečlivý při přiznávání svého skutečného příjmu. To, co nechtěl přiznávat, byl skutečný *zdroj* jeho příjmu. Teď, když se na to podíváte z mého hlediska, je tu pouze jedno vysvětlení, proč to dělal.“

Channing si začal pohrávat s tužkou.

„Jsem si docela jistý, že nemám pramalý zájem prodiskutovávat záležitosti pana Bishopa s někým, kdo není přímo zainteresovaný a nebo zplnomocněný někým odpovědným.“

„Budete je prodiskutovávat se mnou, a pak si je prodiskutujete s policií. Kamaráde, možná si to ještě neuvědomujete, ale jste v kaši.“

„To jste Lame naznačil už několikrát. A já jsem vám řekl, že se mi to nelíbí. Po pravdě se mi to líbí čím dál tím míň.“

Odstrčil židli a vstal.

Byl to velký chlapík s atletickou postavou a širokými rameny.

„Vypadněte. A už se tu neukazujte.“

„Bishop plánoval,“ nedal jsem se, „zvláštní transakce. Neplánoval by je, aniž by to neprokonzultoval s vámi, a jak vás tak odhaduji, vy byste nepřistoupil na podobné obchody pouze na základě fixního platu. Myslím si, že jste si ukousl pořádný kus koláče.“

„Dobře!“ vykřikl. „To by už stačilo! Teď si to s vámi vyřídím.“

Obešel stůl.

Dál jsem tiše seděl.

„Tak do toho!“ poručil a levou rukou mě chytil za límec a táhl mě nahoru. Palec pravé ruky mi vrazil do krku.

Vyznal se chlapec. Přesně věděl, které nervy při tak neopatrném *zacházení* přinutí člověka vstát ze židle.

Rychle jsem vyskočil. Otočil mě směrem ke dveřím.

„Řekl jste si o to,“ poznamenal. „Dostanete to, co vám patří.“

Odstrčil mě na délku paží, natáhl se ke stolu a zmáčkl tlačítko, kterým se pravděpodobně otvíraly dveře. Ty trochu zabzučely a okamžitě se zpoza druhé strany ozvalo rychlé klepání klapek psacího stroje.

„Možná, že máte alibi na vraždu Bishopa. Možná ne. Ale to neznamená, že byste měl alibi na vraždu Maurine Auburnové. A Gabby Garvanza to nenechá jen tak být. Když mu řeknu...“

Stáhl ruku zpět z tlačítka ovládajícího dveře, jako kdyby bylo do běla rozpálené.

Dlouhou chvíli tam stál absolutně bez pohybu, až jsem se začal strachovat, jestli nezapomněl dýchat. Pozoroval mě chladnýma modrýma očima bez jakýchkoliv emocí. Pak mě pustil, znovu obešel stůl, posadil se, začal si opět hrát s tužkou a řekl: „Posaďte *se, pane* Lame.“

„Pokud se chcete uchránit spousty nepříjemností,“ pobídl jsem ho, „začněte mluvit.“

„Můžete vyřídit Gabbymu, že o Maurine nevím vůbec nic a že je to svatá pravda.“

„To neprospívá zdraví, připlést se Gabbymu do cesty,“ podotkl jsem ironicky.

„Já jsem se mu do cesty nepřipletl,“ namítl. Tužka se mu v ruce s praskotem rozletěla na kusy.

Natáhl se pro kapesník, otřel si s ním čelo, zastrčil ho zpátky do kapsy a odkašlal si.

„Začněte mluvit,“ zopakoval jsem.

„O Maurine nic nevím.“

„Dokážete přesvědčit soudce, aby tomu věřili?“

„Do pekla se soudci! Co s tím mají společného?“

Věnoval jsem mu široký úsměv. „Když se připletete Gabbymu do cesty a dáte mu příležitost, aby vás obvinil z vraždy, tak to taky udělá a nechá stát, aby se o vás postaral. Vy to víte stejně dobře jako já.“

Sako toho chlapíka udrželo svoji dobře vypracovanou fazónu, ale tělo uvnitř se nějak scvrklo. Vypadalo to, jako kdyby mu bylo o dvě čísla větší.

„Vy pracujete pro Gabbyho Garvanzu a...“

„Neřekl jsem vám, pro koho pracuji,“ přerušil jsem ho.

V jeho široce otevřených očích jsem zahlédl výraz narůstající úlevy.

„Ale řekl jsem, že mám nějaké informace, které by Gabby rád slyšel. A já chci slyšet o Bishopovi. Takže začni mluvit.“

To byla poslední kapka. Poznámka o Garvanzovi odsuzujícím vraha mu vzala veškerou energii. Byl příliš zasažený hrůzou, aby jasně myslel a třeba se snažil zjistit mého skutečného klienta. Připadal jsem si jako kobra hypnotizující svůj oběd.

„Všechno, co o tom vím, je účetnictví. Uspořádali jsme ho tak, aby každý Bishopův příjem měl zdroj v holdingu.“

„A ty holdingy?“

„Mezi svými aktivitami,“ odpověděl pomalu, „spravovali i Green Door. V jejich stanovách, nebylo nic, co by jim to zakazovalo. Nebyl žádný důvod, proč by tyto společnosti nemohli řídit cokoliv jiného.

A teď vám řeknu toto. Když se Gabby Garvanza chtěl přestěhovat do San Franciska, někteří z místních se rozhodli, že mu to znemožní. Ale nebyl to ani Bishopův ani můj nápad. Oba dva jsme měli i nadále zájem o spolupráci s Gabbym. Pokud byl schopný zařídit ochranu, rádi bychom za ni zaplatili. Nezajímalo nás, kam nebo komu ty peníze jdou. Jediné, na čem nám záleželo, bylo zboží. A byli jsme ochotni platit tomu, kdo nám nabídl lepší služby.

Toto je pravda, pane Lame. Nikdy jsem se Gabbymu nevzepřel a Bishop taky ne.“

„A jak dobře jste znal Maurine?“ zeptal jsem se.

„Sám přece dobře víte, jak jsem ji znal – aspoň Gabby to ví. Představil jsem mu jí. Znal jsem ji opravdu dobře. A Bishop ji znal zatraceně dobře.“

„A co paní Bishopová?“

„Irene o tom nic neví.“

„Chci vědět, odkud přišla.“

„A vy to nevíte?“

„Ne.“

Snažil se získat nad sebou kontrolu a téměř se mu to podařilo.

„Pokud pracujete s Gabbym Garvanzou, je spousta věcí, které ještě nevíte.“

„A spoustu toho znám. Mám pro Gabbyho velmi, velmi zajímavé informace,“ udeřil jsem znovu. „Takže teď chci vědět všechno o

Irene.“

Z nějakého, mě nepochopitelného důvodu, ten chlapík málem dostal infarkt, když jsem se znovu zmínil o Garvanzovi. Moje vyptávání se na Maurine mu viditelně také nedělalo dobře.

„Irene pochází ze spodiny. Pracovala jako striptérka. Bishop s ní jednou šel na večeři a zabouchl se do ní. Spadl do toho až po uši a ona... No dokázala toho dobře využít.“

„Byla to legální svatba?“

„Legální? To bych řek‘ že legální. Irene na to dohlédla. Měla nejlepšího právníka ve městě, který se o to postaral. Bishop svoji manželku musel vyplatit. Irene sice vypadá, že na ní není nic, než pěkný ohoz, ale je čertovsky chytrá.“

„A kdo zabil Maurine Auburnovou?“

„Přísahám, Lame, že nevím. Na mou čest – nevím. Byl jsem tím taky šokovaný. Víte... Já jsem ji měl rád.“

„A kdo zabil Bishopa?“

„Nevím. Přeji si, abych to byl já. Představte si, že byste byl na mém místě. Nevím teď, kam mě to postavili a navíc ještě někdo na mě ukazuje prstem a křičí: ‚To je on.‘ Není to vůbec dobrý pocit.

Můžete vyřídit Gabbymu, že s ním chci mluvit. Snažil jsem se ho sehnat. On mi může pomoci.“

Ušklíbl jsem se na něho.

Znovu si otřel čelo.

„A co se teď stane s Green Door,“ zeptal jsem se.

„Co se mě týká, nevystoupím proti ničemu, co zamýšlí Gabby. Samozřejmě, že se může dát dohromady s ostatními. Ano... Myslím, že může.“

„A co víte o Johnu Carverovi Billingsovi?“

„Billings je v pořádku, je to bankéř. Používali jsme ho jenom příležitostně. Na nic se neptal, protože jsme v jeho bance měli slušné peníze.“

„A věděl něco, po čem by se mohl začít pídit?“

„Nemyslím. Bishop ho držel pod krkem kvůli tomu jeho klukovi.“

„A proč ten požadavek, ohledně Skyhook Mining and Development?“

„Tady,“ povzdechl si Channing, „jste mě dostal. Říkal jsem

Georgeovi snad stokrát, že to byla ta nejhloupější věc, kterou kdy udělal. Byl to dobrý důvod k vyšetřování. Mohlo to dokonce zlikvidovat zaběhnutý systém obchodu.“

„On vás neposlech?“

„Ne, chtěl nechat tu směnku propadnou. Řekl, že ho vůbec nezajímá, co se stane. Chtěl jenom, aby společnost zabavili kvůli hypotéce. Vyřiďte Gabbymu, že s ním potřebuji mluvit. Kdykoliv.“

„A co vdova?“

Rozchechtal se: „A co s tím má společného ona?“

„Mohla by v tom mít velký podíl.“

„To jste na špatné adrese, pane Lame. Řekněte Gabbymu, že přebírám Green Door.“

„Co z toho dostane Irene?“

„Bude mít podíl na dědictví. Byla zatraceně dobrá striptérka a dostane, co si zaslouží. Ale je příliš malá ryba. Jenom vyřiďte Gabbymu, že dnes večer přebírám řízení.“

Něco z jeho jistoty se začalo navracet.

„A co holdingy?“

„S nimi se naprosto skoncuje. Rozplynou se jako nepříjemný dým.“

„Zůstaňte tady do dvou hodin odpoledne. Za žádných okolností nechoďte ven a nikomu neposkytujte žádné informace. Jestli vás Gabby bude chtít vidět, vzkáže vám, jak ho máte kontaktovat.“

Znovu jsem ho vystrašil. Myšlenka, že by šel do Gabbyho doupěte se mu vůbec nezamlouvala.

„Řekněte mu, aby mi zavolal.“

„Myslel jsem, že se s ním chcete nutně setkat?“

„Ano, ale vypadá to, že budu mít spoustu práce. Teď, když je potvrzeno, že George je skutečně mrtvý, přijde sem policie a...“

„Myslel jsem, že se s ním chcete vidět?“

„Ale ano, já chci. Ale musím zařídit spoustu věcí.“

„Mám tedy Gabbymu vyřídit, že jste příliš zaměstnán na to, abyste si na něj udělal čas?“

„Ne! To ne! Já jsem to tak nemyslel.“

„Ale vyznělo to tak.“

„Pane Lame, představte si, že jste na mém místě.“

„Jsem si jistý, že bych nechtěl být ve vaší kůži,“ ukončil jsem

naši rozmluvu. Vstal jsem a odešel, zatímco si otíral čelo.

Dívčina v přední kanceláři se opět pustila do týrání klapek psacího stroje. Dokonce se na mě ani nepodívala.

KAPITOLA 15

Paní George Tustin Bishopová si mě prohlédla unaveným pohledem.

„To jste zase vy?“ povzdechla.

„Správně.“

Na jejích rtech se objevil zmožený úsměv.

„Neodbytná štěnice?“

Pokýval jsem hlavou: „Jako skaut. Včera jsme si pěkně popovídali. Chci si to dnes zopakovat.“

„Se mnou?“

„Ano.“

„Čistě nezávazně,“ předpokládám. V jejím hlase se ozval podtón sarkasmu.

„Špatně.“

„Podívejte se pane Lame, nespala jsem celou noc. Vyslýchají mě stále dokola. Musela jsem se podívat na tělo mého manžela. Můj psycholog mi chtěl dát uspávači injekci a na chvíli mě dostat z tohoto kolotoče ven. Odmítla jsem s tím, že to vydržím. Jeden nemůže vědět, co udělají, když bude spát... Ale jsem unavená. Strašně unavená.“

„Myslím si, že vám mohu prokázat službu. Nebude na škodu se o to pokusit. Váš manžel vůbec nebyl prospektor.“

„Nebuďte hloupý. Vždyť přece měl přes tucet důlních a podobných holdingů, různého zaměření, na různých místech a...“

„A,“ přerušil jsem ji, „používal je, aby zamaskoval odkud pochází jeho příjem“

„A odkud tedy pocházel, když ne z nich?“

„Z místa v San Francisku, které se nazývá Green Door.“

„Co je to?“

„Herna.“

„Posaďte se,“ pobídla mě.

Sedl jsem si.

Přitáhla si židli naproti mě.

„Hartley L. Channing plánuje, že to všechno převezme.“

„Vždycky vypadal velmi příjemně,“ pousmála se.

„Podívejte se, Irene,“ spustil jsem. „Nedělejte, že nevíte, o čem mluvím. Byla jste striptérka a královna spodiny. Měla byste vědět, jaké je teď skóre.“

„Děláte si úplně zbytečné starosti, jak vidím.“

„Kdepak, dostávám se do obrazu.“

„Kdo naházel na mě to bláto?“

„To byste se divila.“

„A možná, že ne.“

„Každopádně,“ pokračoval jsem. „Mám tu jiné věci, které musíme prodiskutovat. Jak jste na tom finančně?“

„Tak a jsme u toho, co?“

„Ano.“

„A proč bych vám měla říkat, jak na tom jsem?“

„Protože jsem pravděpodobně jediný, kdo s vámi chce hrát na rovinu... jestliže z toho můžu taky něco získat. Ale chci vás ujistit v jedné věci. Nebudu hrát na obě strany.“

„Ne,“ řekla pomalu, „myslím, že nebudete. Jaké je vaše křestní jméno?“

„Donald.“

„Dobrá, Donalde. Když se postavíte před hromadu pitomců a sundáváte si šaty čtyřikrát, pětkrát za noc, tak vás to čertovsky unaví. George tam jednou přišel a viditelně jsem mu padla do oka. Zpočátku jsem si nemyslela, že to bere nějak vážně. Ale po nějaké době jsem zjistila, že v tom chce pokračovat. A tak jsem se přidala k jeho hře. Jeho žena se ho pokusila svléknout při rozvodu do naha. Já jsem viděla, jak se bál, aby mu vůbec něco zůstalo. Řekla jsem mu, že mu chci dát nějakou opravdovou jistotu. Navrhla jsem manželskou smlouvu. Ta myšlenka se mu líbila.“

„A pak co?“

„Pak jeho právní zástupce vypracoval tu smlouvu.“

„Co je jejím obsahem?“

„Kompletní výčet majetku. Věnoval mi určitou částku, jako pozornost, abych mohla...“

„Kolik?“ přerušil jsem jí.

„Deset tisíc dolarů jako výhradný a oddělený majetek.“

„A co jste mu na to navrhla vy?“

„Že to mám jako kapesné v manželství a v případě rozvodu z toho částečně zaplatím právníka a zbytek půjde na alimenty. Prostě, že to pokryje všechno. Bylo to kompletní majetkové vypořádání.“

„A co v případě jeho smrti?“

„Nevím,“ pokývala hlavou. „Z tohoto hlediska jsem se tím nezaobírala. Ale pokud si pamatuji, měl právo v závěti rozdělit svůj majetek, jak uzná za vhodné.“

„Zanechal závěť?“

„Nevím.“

„Kde by byla, pokud ji napsal?“

„V rukou jeho právníka.“

„Měl někoho jiného, komu by zanechal majetek?“

Pokrčila rameny.

„A stále vás miloval? I když jste byli manželé a bylo to legální?“

„Ano, o to jsem se postarala.“

„Musíte být chytrá.“

„Abyste se ve mě, Donalde, nezmýlil. Jsem. Možná ne tak, jak si myslíte vy, ale umím se otáčet. Dokážu si sundat šaty tak, že to muže zvedá ze židlí a... A věřte mi. Je v tom kus umění. Pokud mi nevěříte, běžte se podívat na nějakou začátečnici a pak navštivte podnik, ve kterém vystupují skutečně dobré umělecké striptérky. Rozdíl je nebetyčný.“

„A teď,“ přerušil jsem ji, „se vrátíme k první otázce. Jak jste finančně zabezpečena?“

„Je tu ta jeho pojistka a zbytek z těch deseti tisíc.“

„Kolik to dělá?“

„Skoro všechno.“

„A vaše oblečení a ostatní věci?“

„George je koupil. Chtěl, abych si těch deset tisíc ušetřila. Chtěl, abych je nechala nedotčené do poslední chvíle.“

„Až se počáteční kouř rozplyne, pravděpodobně zjistíte, že obchodní záležitosti vašeho manžela byly pořádně zamotány. A že jediná věc, kterou opravdu měl, je Green Door. A ten taky poskytoval všechny peníze. Slyšela jste vůbec někdy, že se herny dědí prostřednictvím závěti?“

„Ne.“

„A pravděpodobně ani nikdy neuslyšíte.“

„Takže co?“

„Váš manžel všechno velmi pečlivě uspořádal, takže jeho osobní spojení s Green Door nemůže být dokázáno. Dal své záležitosti do rukou účetního, který myslí pouze v první osobě.

Váš manžel má pravděpodobně někde v tajné bezpečností schránce ukryto spoustu peněz. Možná Hartley Channing ví, kde jsou. Možná tu schránku najdete, ale možná ne. Ale s představou, že budete muset odpovídat na spoustu nepříjemných otázek, bude tato tajná pojistka velkou přítěží.“

„Já vím,“ řekla unaveně. „Kvůli tomu také nechci jít spát. Chci získat odpovědi na některé z těchto otázek.“

„Máte pěknou zahradu,“ začal jsem z jiného soudku.

Přikývla.

„A museli jste něčím zaplnit mokřiny?“

„Ano, George tam chtěl vybudovat tenisový kurt a použil spoustu štěrku kvůli melioraci.“

„Pojďme si prohlédnou věci vašeho manžela v garáži.“

„Proč?“

„Myslím si, že bychom tam mohli najít rýžovací pánev.“

„Ale jistě. George tam má pár spacáků, jednu nebo dvě rýžovací pánve, speciální třecí misky a paličky, které používal na roztloukání rudy. Pak ještě opalovací lampu na testy a podobné věci. Schovává je ve skříňce v garáži, něco jako malý sejf.“

„Tak se tam půjdeme podívat.“

„Proč?“

„Jsem zvědavý.“

„Já ne.“

„Snažím se vás trochu rozptýlit, Irene.“

„A co za to budete chtít?“

„Možná nic.“

„Nebuďte hloupý. *Znám* muže už dost dlouho. Vždycky něco chtějí. Takže co chcete vy?“

„Možná, že bych si mohl odkrojit kousek koláče.“

„A co z toho budu mít já?“

„Zbytek toho koláče.“

Asi minutu mě pozorovala a pak řekla: „Vidím, že být dobrým

detektivem potřebuje stejnou dávku talentu, jako být uměleckou striptérkou, a pravděpodobně to vyžaduje více nervů. Tak pojďte, Donalde.“

Odvedla mě dolů ke garáži a otevřela dveře.

Vevnitř byl hrozný binec.

Objevil jsem třecí misku, paličku a rýžovací pánev.

„Asi by to připoutalo nežádoucí pozornost, pokud by mě někdo viděl venku s vámi. Vezměte si toto vědro, a nasbírejte pár vzorků rozsypaného štěrku. Snažte se nasbírat vzorky všech typů skály, kterou tam najdete. Vezměte každou odlišnou barvu, která tam leží. Jestli jsou v kamínčích nějaké žilky, chci tu mít odstín každé barvy.“

Na chvíli se na mě nechápavě dívala, pak uchopila vědro a vyšla na dvorek. Obešla bazén, přešla přes konec pozemku, až k místu, kde byl nasypaný štěrk a začala sbírat vzorky.

Než přišla, zařídil jsem si malou dílničku.

Pak jsem si do misky nasypal trochu štěrku a rozemlel ho na jemný prach.

„Můžete mi říci, co je to za bláznovinu?“

„Rýžuju,“ usmál jsem se.

„Vy předpokládáte,“ zeptala se, „že štěrk, který byl dodám přímo z lomu je naplněný diamanty?“

„Ne tak přesně,“ odpověděl jsem. „Myslím, že narazíme na zlato. Aspoň v to doufám. Pokud ne, tak mi vybouchla jedna teorie.“

V rohu garáže stály kovové necky. Naplnil jsem je vodou, usadil jsem se na krabici na jednom konci necek, rozkroužil pánev a pustil se do rýžování.

Naklonila se mi přes rameno a soustředěně mě pozorovala.

Povrchový materiál se rychle odplavil a na dně rýžovací pánve zůstala vrstva černého písku.

Chtělo to velmi opatrnou manipulaci. Pracoval jsem s malými šupinkami, a sebemenší rozdíl v barvě znamenal velký rozdíl v hodnotě nerostu.

Pak tu ale byla i možnost, že ruda není bohatá. V každém případě jsem myslel, že bych mohl něco odhadnout už z toho, co jsme měli jenom od pohledu. Podle toho jak se ta hornina rýžovala.

Zlato je krásný kov. Ale žádný klenotník nikdy nedokáže zlatu vdechnout to kouzlo, které má, když ho poprvé spatříte v hnízdě

rýžovací pánve na polštáři černého písku.

Ještě jednou jsem pánev propláchl ve vodě a když se černý písek smyl, zůstal na ní dlouhý jasně žlutý proužek zlata.

Očekával jsem zlato, ale ne tolik. Vypadalo to, že hornina obsahuje třetinu černého písku a třetinu zlata. Za sebou jsem slyšel, jak Irene překvapeně vydechla.

„Je to vždycky zvláštní pocit, když poprvé na rýžovací pánvi spatříte zlato. Najdete třeba kousek, který má hodnotu deseti centů, ale vám se zdá, že stojí za deset milionů."

„Donalde!" vykřikla a pak téměř zašeptala. „Donalde!"

Znovu jsem roztočil pánev a vylil celý její obsah do necek. Umyl jsem pánev a odložil ji na stranu.

„Donalde? Vy to zlato neschováte?"

„Jenom by to teď dělalo problémy."

Vylil jsem vodu, nasypal kousky horniny zpátky do vědra a řekl jsem: „Vyhoďte to zpátky na zahradu, Irene."

Vzala vědro a šla ho ven vysypat. Když se vrátila, prohlížela si mě s tázavým úsměvem.

„Vezměte vašich deset tisíc dolarů a kupte si akcie Skyhook Mining and Development."

„Ale to je společnost mého manžela?"

„Jistě. Ta poslední. Odtamtud pochází tato hornina,"

„Jak to víte, Donalde? Vždyť má pět nebo šest dalších společností."

„Musí pocházet odtamtud. Snažil se, aby ji banka žalovala za nedodržení splatnosti směnky."

„Ale proč by to všechno dělal?"

„Aby mohl akcionářům milý dopis, v kterém by jim vysvětlil, že společnost sice má dočasné finanční problémy, protože banka trvá na proplacení směnky. Ale ať je tento neúspěch neodradí, protože v dole je kvalitní hornina, a akcie ať si zatím ponechají."

„*A?*"

„Účelem tohoto dopisu bylo, že část akcionářů zpanikaří. Každý z nich bude chtít své peníze zpátky. Téměř všichni, kdo akcie koupili, je hodí na trh a budou se je snažit urychleně prodat."

„Můžete mi vysvětlit, o čem to vlastně mluvíte?"

„Jistě. V chování lidí se dají nalézt určité společné prvky. Pokud

důlní společnost vydělává peníze, lidé si myslí, že příjem pochází z dolů. Pokud peníze vydělává zpracovatelská společnost, veřejnost si myslí, že pochází ze zpracovávání horniny.

Váš manžel vlastní takové společnosti. Ty mu platí v pěkně zbarvených šecích. Vlastnil důlní společnosti, které dodávaly rudu do zpracovatelské společnosti.

Nikdy nikoho nenapadlo, že jeho zpracovatelská společnost rudu prostě rozemlela na štěrk. Že tato společnost vlastní ziskovou hernu."

Zamyslela se. „To bych si pak měla koupit akcie té zpracovatelské společnosti, ne?"

„Ne. Důlní společnosti, Irene. Aktivity rafinerie zpracovatelské společnosti převezme velmi prohnaný a svalnatý chlap. Herny se přece nedědí na základě závěti."

„Jak ale získám ty akcie? Tedy... Jak se dozvím, kde je mohu koupit?"

„Myslím si, že váš manžel v tomto směru už odvedl určitou práci."

Nemuseli jsme hledat dlouho.

Na stole George Bishopa jsme objevili kopii dopisu akcionářům, ve kterém je žádal, aby neztratili důvěru ve společnost. A jestliže vydrží období finanční tísně, které právě probíhá, dostanou se na vrcholek ledovce. Banka sice společnost žaluje za neproplacení směnky, kapitál ze které byl použit na rozjezd společnosti, ale s těžbou to vypadá stále lépe a lépe, a akcionáři, kteří vydrží, by mohli téměř zcela určitě získat nemalý příjem. Snad tak stopadesát procent původních investic nebo i více.

Byl to velice chytře sestavený dopis. Našli jsme i seznam adres, na které už dopis odešel, spolu se soupisem počtu akcií, které jednotliví akcionáři vlastnili.

„Chcete získat šanci?" zeptal jsem se. „Tady to vypadá, že na trhu bude akcií za dobrejch třicet tisíc dolarů. A možná je budete moci koupit tak za patnáct nebo dvacet. Ale zjistíte, že váš manžel držel kontrolní balík společnosti. Pokud zdědíte jeho majetek, nemusíte kupovat nic. Ale pokud nebudete univerzálním dědicem, raději byste měla investovat svůj vlastní kapitál."

„Myslím si, že budu dědit," odpověděla.

Znovu jsem si pečlivě prohlédl Bishopův stůl. Našel jsem půl

tuctu tmavě zelených plastikových karet potištěných pečlivě vypracovaným vzorem.

Byly to propustky do Green Door. Zatím nevyplněné, pouze podepsané Hartleyem L. Channingem. Podívala se na ně zvědavě.

Strčil jsem je všechny do kapsy.

„Mohli by se hodit," vysvětlil jsem jí.

Nic neřekla.

„Máte alibi na úterní noc?" zeptal jsem se jí náhle.

„Ne... Nic, co bych mohla použít."

„Máte přítele?"

Zaváhala.

„No, tak máte?"

„Ne tak, jak si myslíte. Už jsem jednou řekla, že jsem šla do manželství s myšlenkou, že budu Georgeovi věrná."

„Necítila jste se sama, když byl stále na cestách?"

Podívala se mi přímo do očí.

„Donalde," řekla, „jsem striptérka; jsem exhibicionistka. Když to jednou dostanete do krve je těžké se toho zbavit.

Veřejnost mě zahrnovala opovržením. Ale právě jedinci z této veřejnosti tvoří publikum. Miluji, když slyším potlesk, vycházející z potemnělého divadla, dupot nohou a obrovský aplaus.

Věděla jsem, kvůli čemu tleskali. Nebyl to můj talent, bylo to moje tělo. Chtěli ode mě více, než povoloval zákon. Dupali, tloukli do židlí, tleskali."

„Nevěděli, že jim nemůžete dát nic víc, než co jste jim poskytovala aniž byste šla do vězení?"

„To je právě to, Donalde. Věděli, ale můj výstup byl tak dobrý, že je přinutil na to zapomenout. A dobrá striptérka brzy zjistí, že se nedá předpovědět, kdy se dostaví chvíle, kdy chce tančit jenom pro jednoho konkrétního diváka z publika. Stojí tam jako bezesmyslu, hlavou se jí honí myšlenky a přivádí publikum do vytržení.

Řeknu vám, je to umění dostat je do extáze."

„A vy to postrádáte?"

„Ach, Donalde. Strašně."

„Co s tím má společného úterní noc?"

„Hodně."

„Tak do toho."

„Věděla jsem, že George odjíždí. Mám tady pár starých přátel. Poté, co George odešel, odjela jsem do divadla, nasadila jsem si masku a vystupovala jako *Masked Mystery*. Miluji to. A vedení se to taky líbilo. Publikum bláznilo. Mám perfektní alibi, kdybych se ho rozhodla použít - několik set svědků.“

„Ale měla jste masku. Neviděli váš obličej.“

„To je pravda, neviděli. Ale tucet vystupující ví, že já jsem *Masked Mystery* a publikum zase ví, že jsem vystupovala dvakrát za tu noc.“

„Už jste to někdy předtím udělala?“

„Myslíte od svatby?“

„Ano.“

„Ne. Bylo to poprvé.“

„To, Irene, není moc dobré. Spíš to připomíná, že jste si vyráběla alibi, zatím co váš přítel dělal špinavou práci. Jako alibi to u policie neobstojí.“

„Já vím,“ připustila. „Přemýšlela jsem o tom. Zajímalo mě, jak se na to budete dívat vy.“

„Policie se na to bude dívat jinak. A to je teď to nejdůležitější. Co jste jim vlastně řekla?“

„Řekla jsem, že jsem byla doma v posteli.“

„Byla jste venku celou noc?“

„Ano.“

„A během posledních pár dnů jste toho moc nenaspala, co?“

„Ne.“

„Zavolejte svého lékaře,“ doporučil jsem jí. „Řekněte mu, že jste nervově otřesena a fyzicky vyčerpaná. Řekněte mu, že potřebujete spát aspoň dvacetčtyři hodin. Pokud vás budou vyslýchat a vy jim neposkytnete ty správné odpovědi, budete uvězněna.“

„Já vím.“

„Ale když budete spát, nebudou vás moci vyslýchat. Když se pak vzbudíte a něco přehlédnete, vždycky se můžete vymluvit na pozdní reakci na uspávací prostředky, na základě kterých jste měla halucinace. A s vaší postavou není na světě soudce, který by vám neuvěřil.

Ale pokud vás nenadopují a vy neusnete, bude velmi jednoduché zamotat se do výpovědi a potom mnohem těžší to vysvětlit.

Takže mi dejte ten seznam akcionářů a tolik hotovosti, kolik chcete vložit do akcií té společnosti. Uvidíme, jestli můžu přispět vašemu osobnímu štěstí.“

„A co za to budete chtít?“

Podíval jsem se jí přímo do očí.

„Padesát procent čistého zisku.“

„Teď,“ řekla s úsměvem, „vám věřím.“

„Proč?“

„Předtím jsem nevěděla, co chcete,“ vysvětlila. „A nemám k mužům důvěru, dokud nevím, co chtějí.“

KAPITOLA 16

Všechny sanfranciské noviny vydaly zvláštní výtisk, když byli John Carver Billings se svým synem uvězněni.

Jedny z novin šly dokonce tak daleko, že kolem nadpisu:

BANKÉŘ UVĚZNĚN ZA BISHOPOVU VRAŽDU

nadělaly skvrny z červeného inkoustu.

Důkazy, které policie vydolovala, byly jednoznačně usvědčující.

Policie od první chvíle věděla, že Bishop nebyl zabit na jachtě, na které bylo objeveno jeho tělo.

Experti na otisky prstů našli na měděném zábradlí dotyčné jachty otisky zkrvavených prstů, které se bohužel shodovaly s otisky prstů Johna Carvera Billingse.

Visací zámek na jachtě byl vypáčen a vyměněn za nový. Policie provedla rutinní průzkum v každém železářství v okolí a našla prodavače, který si pamatoval, že prodával visací zámek ve středu odpoledne. Prodavač svého zákazníka popsal a poté, co mu policie ukázala fotografii Johna Carvera Billingse prodavač ho beze vší pochyby poznal.

Policejní potápěči objevili na dně zálivu osmatřicítku, přímo před přídí bankéřovy jachty. Podle čísla zbraně zjistili, že byla prodána Johnu Carveru Billingsovi na základě policejního povolení. Balističtí experti potvrdili, že kulka, která se našla v těle George Tustina Bishopa, byla vystřelena z této zbraně. Jenda kulka čistě prošla skrz tělo. Tato kulka byla po soustředěném policejním pátrání nalezena v rohu hlavní kajuty na Billingsově jachtě nazvané *Billingboy*. Policie z hlavní kajuty odstranila koberec a na podlaze

našla stopy lidské krve, přestože se ji někdo usilovně snažil odstranit. Chemikálie, které policie použila bez výhrad potvrdily, že to je krev oběti.

Koberec, který pokrýval podlahu kajuty byl nový. Byl to koberec, který John Carver Billings koupil ve čtvrtek ráno. Nakonec, po bedlivém průzkumu bankéřovi garáže, policie objevila původní koberec z lodě. Byl plný krvavých skvrn a také se na něm našly vlasy. Laboratorní rozbor odhalil, že to jsou vlasy stejné barvy, průměru a chemického složení, jako vlasy George Tustina Bishopa. Policejní experti přísahali, že to jsou Bishopovy vlasy.

Policie zatím není schopna nalézt motiv pro vraždu. Ale je všeobecně známo, že tu byly určité ostré střety mezi oběma muži týkající se finančních záležitostí ve spojení s aktivitami holdingu, který si půjčil peníze z Billingsovy banky.

Při výslechu oba Billingsové, otec i syn, nabídli alibi, ale policie obě dvě rozbila. Alibi mladého Billingse, na jehož vytvoření utratil spoustu peněz, bylo rozbito už předtím. Starší Billings prohlásil, že v úterý večer měl poradu s jedním z ředitelů banky, panem Waldo W. Jeffersonem. Ale Jefferson se při výslechu zlomil a připustil, že John Carver Billings ho požádal o malou laskavost: aby přísahal, že v úterý večer měli spolu poradu, aby mu to tak poskytlo alibi v případě, kdyby to potřeboval.

Billings Jeffersonovi vysvětlil, že má osobní důvody, proč chce mít připraveno alibi na úterní noc. Jefferson ze solidarity s prezidentem banky slíbil, že mu alibi poskytne, protože si myslel, že je to rodinná záležitost. Vražda je ale něco jiného. Dobrý úmysl pomoci představenému Jeffersona rychle přešel, když byl konfrontován s důkazy, které policie objevila.

Zajel jsem k jachtovému klubu.

Kolem se potloukal houf senzacechtivých zvědavců. Snažili se přehlédnout přes ploty, bezúčelně se potloukali kolem a prohlíželi si klub z různých úhlů.

Přijížděla a odjížděla policejní auta.

Technici prozkoumávali jachty, hledali otisky prstů a všude rozprašovali stříbrošedý prášek.

Pokaždé, když se nějaký amatérský fotograf pokusil projít branou, důležitě vypadající hlídač ho požádal o propustku. Pokud

žádnou neměl, hlídač na to upozornil strážníka, který vyšel z kabiny a rychle zvědavce odkázal do patřičných mezí.

Potloukal jsem se kolem něco přes dvě hodiny. Zjistil jsem, že se tak nic nedozvím.

Nakonec ale strážník povolil vrátnému pauzu a ten si šel dát kávu. Připojil jsem se k němu.

„Potřeboval bych nějaké informace," začal jsem. „A nic nechci zadarmo."

Věnoval mi pátravý postranní pohled.

„Policie mi *zakázala* vynášet jakékoliv informace."

„Ale to není o vraždě," rozesmál jsem se. „Na to se vás určitě nebudu ptát. Rád bych zjistil něco jiného."

„Co?"

„Snažím se zjistit něco o jedné z lodí."

„Jak se jmenuje?"

„To je ten důvod, proč přicházím za vámi. Nevím o ní nic, kromě toho, že na přídi má značku tohoto klubu. A byla na vodě minulé úterý odpoledne. Před týdnem. Předpokládám, že ne zrovna moc lodí vyjíždí uprostřed týdne."

„Tak to byste se divil. Ve středu odpoledne jich je venku spousta."

„A co v pondělí?"

„Sotva nějaká?"

„A úterý?"

„No, pár."

„Vedete nějaké záznamy o jachtách, které vyjíždějí?"

„Ne, to ne."

„Ale snad si vedete knihu návštěv."

„To ano."

„Takže byste se do ní mohl podívat a říci mi něco o jachtách, které ten den vyjely."

„Policie si všechny *záznamy vzala.* Sbalili celou knihu jako důkaz. Musel jsem založit novou."

„To je špatné," povzdechl jsem.

„Není v tom žádný rozdíl, kromě toho, že nemám žádné starší *záznamy,* do kterých bych se mohl podívat."

„Úterý odpoledne," zopakoval jsem a vytáhl dvacetidolarovou

bankovku.

„Ta dvacka se mi líbí, ale nemůžu vám pomoci.“

„Proč?“

„Jednoduše už ty *záznamy* nemám. Právo je zabavilo. Jsou na policejní stanici.“

„Jak se jmenujete?“

„Danby.“

„Stejně si myslím, že byste si mohl přivydělat nějaké drobné.“

„Jak?“

„Kdy dneska končíte?“

„V šest večer.“

„Mohl bych se tady pro vás zastavit, trochu bychom se projeli a vy byste mi někoho ukázal.“

„Koho?“

„Muže, kterého znáte. Já jeho jméno neznám. Ale chci zjistit, kdo to je. Teď vám dám tu dvacku. A večer dostane kamarády.“

Na Danbyho obličeji se objevil výraz soustředěného přemýšlení.

„A mezitím,“ kul jsem železo, dokud bylo žhavé, „rád bych věděl něco o vašich povinnostech.“

„Co?“

„Přece nemůžete být ve službě celých dvanáct hodin. Určitě jsou chvíle, kdy se musíte otočit k bráně zády, určitě jsou chvíle, kdy nejste na místě, určitě...“

„Podívejte,“ přerušil mě. „Mluvíte stejně jako policajti. Nikdo se nemůže dostat do klubu, aby o tom nevěděla ostraha. Pokud opouštíme naši kabinku, spouštíme za hlavní branou bariéru a zapínáme poplašné *zařízení*, které rozezvoní zvonky na každé lodi, kdykoliv někdo stoupne na plošinu. Členové trvají na tom, že nikdo kromě nich a jimi pozvaných hostů nemá právo vstoupit do klubu. Klub měl předtím problémy s jedním rozvodem. Manželka chtěla získat nějaké důkazy o nevěře. Bylo to před pár lety. Kolem slídilo několik soukromých detektivů a šťourali se v jachtách. Byl z toho skandál. Od té doby členové klubu zavedli to zabezpečení, takže nikdo kromě nich se do klubu nemůže dostat. Nikdo a nikdy.“

„A není to nepohodlné, když někdo přijde zrovna v tu chvíli, co nejste v kabině...“

„Jsem tady skoro pořád. Je to moje práce. Pokud náhodou musím

odejít, spouštím a zamykám bariéru. Kdykoliv některý ze členů přijde a vidí, že bariéra je spuštěná, ví, že jsem někde v přístavišti. A taky ví, že ve chvíli, kdy stoupne na plošinu, zvonky mě upozorní na to, že tam někdo je. Ví, že ho nenechám čekat moc dlouho. Může si klidně sednout do mé kabiny. Nemyslím, že někdo kdy čekal déle, než dvě minuty. Jsem tady nahoře ihned. Je to moje práce a za to jsem placený.“

Podal jsem mu těch dvacet dolarů.

„V šest jsem tady, Danby. Jenom si sednete ke mně do auta.“

Prohlédl si obě strany bankovky, jako by se obával, že je falešná, a pak se otočil a vešel do restaurace beze slova díků.

Odjel jsem do města a navštívil svého makléře.

„Tak jak si stojíme s nákupen těch akcií?“

„Zkupuji je, mám jich už pěknou hromádku. A levně Lame. Přál bych si, abys to nedělal. Není to dobrý odchod. Za prvé se mi nelíbí, že se musí objednávat písemně. Za druhé doly ztrácejí hodnotu každým naloženým autem rudy. Za třetí holding je dlužen bance za velkou směnkou. Za čtvrté – hlavní hnací silou celé té věci byl ten mrtvý, Bishop. A ten je teď z kola ven.

Pokud by ses snažil na světě najít horší investici, bylo by to jako hledání jehly v kupce sena.“

„To mi úplně stačí,“ odpověděl jsem na jeho výlev.

„Nebude ti vadit, když si převedu pár akcií na svůj osobní účet?“

„Jen abys tím nezvedl cenu,“ varoval jsem ho.

„K sakru, Lame. *Žádné* peníze nedokáží zvednout cenu těchto akcií. Ty jdou stále dolů a dolů.“

„Tak pokračuj,“ ukončil jsem náš rozhovor a odešel jsem.

V domluvenou dobu jsem odjel vyzvednout Danbyho. Nebyl zrovna moc šťastný, že mě vidí.

„Policajtům by se to asi nelíbilo,“ snažil se namítnout.

„Ale policajti vám nic nezaplatí.“

„Ale policajti mají způsoby, jak člověku zavařit, když se jim něco nelíbí.“

„Tady je padesát dolarů. To už za pár nepříjemností stojí, ne?“

Upřel na mě své nenasytné, mazané oči.

„No, když přidáte ještě pětku...“ taktizoval.

Vytáhl jsem další desítku a on si peníze pomalu uložil do kapsy.

„Co chcete dělat?“ zeptal se

„Půjdeme si prohlédnout různá místa.“

„Jaká místa?“

„Tam, kde můžeme zůstat sedět v autě.“

„A co tam budeme dělat?“

„Dívat se. A když někoho poznáte, řeknete mi o tom.“

„To je všechno?“

„Ano, to je všechno.“

Rychle jsem vyjel z Van Ness Avenue, přejel jsem Markét Street, zabočil na Daly City a zpomalil až, když jsme blížili k adrese Green Door.

Bylo to zajímavé místo, umně zamaskované, všechny kulisy byly umístěny s rozvahou.

Před rokem San Francisko začalo stavět určitý typ domů. V přízemí několik skladů a kanceláří pro malé obchodníky, nad tím dvě patra bytů, všechny se známými obloukovými okny. Architektura, která je typická pro San Francisko a lehce se rozezná.

Green Door byla jedna z těchto budov.

V přízemí byl po jedné straně malý koloniál se smíšeným zbožím a k němu připojené malé skladišťátko. Místo, které nikdy nemohlo konkurovat s velkým *Cash and Carry* obchodním domem v blízkosti. Majitel ale platil nízký nájem a viditelně v obchodě zaměstnával svoji rodinu. Protože měl otevřeno spíš ve večerních hodinách než přes den, usoudil jsem, že obchod mu přináší vedlejší příjem. Zřejmě se mu věnoval pouze po pracovní době. Koloniál ale výborně posloužil k vytvoření dojmu, že se jedná o obyčejný obytný dům.

Na druhé straně byla prádelna a čistírna. Mezi nimi – vchod do Green Door, upravené dveře natřené lahvově zelenou barvou.

Několikrát jsem projel kolem a prohlédl si okolí.

Majitelé a personál očividně zaparkovali svá auta asi půl bloku od herny. Taxi mohla přijíždět přede dveře. Při prohlídce sousedství jsem zpozoroval tři výkonné automobily, které byly zaparkovány na nenápadných místech – zřejmě patřily stálým zákazníkům herny. Ulice před Green Door a blízké okolí byly zaplněny několika levnými automobily, které evidentně patřily nájemníkům, kteří žili ve čtvrti. Dvě patra nad zeleně natřenými dveřmi vypadala úplně stejně, jako ve vedlejších domech. Na jednom okně bylo napsáno

K pronajmutí. Ale název realitní kanceláře na tabuli byl tak deset let starý. Jiná okna halily různé druhy záclon nebo žaluzií, v některých byly květiny. Všechno to působilo dojmem bytů, které jsou obývány lidmi různých charakterů, kteří mají společný nízký příjem a nemohou si dovolit dražší pronájem.

Tento vzhled byl pouhým *divadlem* pro veřejnost. Byla to opravdu umělecká práce.

Podobná místa, která fungují pod policejní *ochranou*, obvykle nemusí vynakládat tolik úsilí na tvorbu tak složité kamufláže. Zapracují do svého vzhledu pouze pár mimikrů, aby náhodný kolemjdoucí hned na první pohled nepoznal, že tu něco nehraje, a dál si s tím nelámou hlavu.

Pokud majitelé Green Door věnovali tolik pozornosti zamaskování pravého účelu zařízení, znamenalo to, že tento podnik pravděpodobně neužívá výhod policejní *ochrany.*

Zaparkoval jsem u chodníku, odkud jsme mohli pozorovat vchod do Green Door. A čekali jsme.

Bylo to dlouhé čekání. Danby to nevydržel první a na něco se zeptal. Neměl jsem náladu na povídání, tak jsem ho nechal, aby si myslel, že ta osoba, kterou chci identifikovat přijde do koloniálu.

Z hor se začala spouštět mlha. Jemná mořská bríza si lehce pohrávala s mléčněbílými pruhy. Ucítil jsem osobitou příchuť svěžesti, která je tak charakteristická pro vzduch v San Franciska, když se spouští mlha.

Před Green Door zastavilo taxi; vystoupili z něj dva muži, otevřeli dveře a vešli dovnitř.

Vypadalo to, že dveře nejsou nijak zvlášť zabezpečené.

„Znáte někoho z nich?“ zeptal jsem se Danbyho.

„Nikoho z nich jsem nikdy ještě neviděl. Ale oni nešli do obchodu. Šli nahoru do bytů.“

„Aha,“ pokýval jsem hlavou.

Čekali jsme dál. Zpoza rohu vyjel luxusní automobil, zastavil před Green Door. Vystoupili z něho muž a žena a automobil zase odjel.

Nechal jsem Danbyho sedět v autě, vyšel jsem ke stánku s občerstvením a koupil jsem pár sendvičů a kávu.

Danby začal být netrpělivý.

„Jak dlouho, si myslíte, to bude trvat?“ vyptával se.

„Do půlnoci.“

„No tak počkat, na tomhle jsme se nedomluvili.“

„Dostal jsi celkem osmdesát dolarů.“

„Já vím, ale nemyslel jsem si, že to bude něco takového.“

„A co sis myslel?“

„No, myslel jsem si, že budu mít možnost procházet se kolem a...“

„Tak si vystup a procházej se,“ přivítal jsem jeho nápad.

Tato myšlenka se mu zřejmě taky nelíbila.

„To myslíte, abych chodil ulicí nahoru a dolů až do půlnoci?“

„Pokud chceš?“

„Raději zůstanu sedět tady.“

Chvíli vydržel mlčet.

Přijelo další taxi. Na rohu ulice se objevila skupinka čtyř mužů, kteří evidentně nechali svoje auto zaparkované na druhé straně bloku. Dávali si záležet na tom, aby vypadali jako náhodní chodci. Jeden z nich se ostře zadíval do auta, pečlivě si nás dva prohlédl. Pak přešli ulici a vešli do Green Door.

To se mi moc nelíbilo. Ten, kdo řídil Green Door nás zřejmě zpozoroval a poslal své chlapce, aby si nás prohlédli.

Podíval jsem se na Danbyho. Zajímalo by mě, co by řekl, kdyby zjistil, že jeho odměna může taky obsahovat kompenzaci za ne zrovna příjemnou práci přes čas.

Byl to nabručený chlapík, který si vzal peníze a pak si přál, aby nepřijal žádné povinnosti.

„Začíná to vypadat špatně,“ poznamenal. „Pokud to zjistí v klubu, budu to asi těžko vysvětlovat. A třeba mě vyhodí.“

„A kde asi tak klub sežene někoho jiného vašich zkušeností, někoho, kdo zná všechny ty lidi a všechna lana. A pokud ho najdou – až zjistí, co chce za plat, budou se hodně divit. Vsadím se, že neví, jak platy poslední dobou hrozně vzrostly. Tobě pravděpodobně platí pořád stejně.“

„Ne. Už mi ho několikrát zvýšili.“

„Kolik?“

„Jednou patnáct a podruhé deset procent.“

„A za jak dlouho?“

„Pracuji tam pět let.“

Sarkasticky jsem se zasmál.

Danby začal přemýšlet o tom, jestli není náhodou nedoceněný a zneužitý. Viděl jsem, že se mu ta myšlenka zalíbila. To mě potěšilo. Aspoň něčím zaměstná mysl.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo čtvrt na deset.

Přijelo další auto a zaparkovalo nedaleko Green Door. Bylo to Club Coupé, tak tři roky staré, ale pečlivě udržované. Muž, který nepochyboval o tom, zda může zaparkovat auto přímo před Green Door nebo ne, vyskočil ven, rozhlédl se na obě strany ulice, a pak prošel zelenými dveřmi.

Danby se vmáčkl do sedadla řekl: „To je Horace B. Catlin. Pokud mě tady uvidí...“

„Umíte řídit?“ přerušil jsem ho.

„Ano.“

„Tento chlap je členem jachtového klubu?“

„Ano.“

„Počkejte tady asi hodinu. Pokud se během té doby nevrátím, zavezte auto na tuto adresu a vyžádejte si chlapíka, který to tam řídí. Tomu pak po pravdě řekněte, co jsme dnes večer dělali.“

Podíval se na vizitku, přečetl si adresu a chvíli na ni zvědavě koukal.

„Podívejme se,“ poznamenal. „To je tady kousek. Nechcete tam se mnou raději nejdříve zajet? Aby...“

„Nemějte starost,“ uklidnil jsem ho, „jen si tu vizitku pečlivě schovejte. Až tam budete, ujistěte se, že s vámi mluví ten pravý člověk. Teď je čtvrt na deset. Pokud se neobjevím do čtvrt na jedenáct, musíte odjet a sdělit tomu člověku, co se tu stalo.“

Vyklouzl jsem z auta, klobouk jsem hodil na sedadlo, bezstarostně jsem přešel ulici a když jsem byl přímo před Green Door, ohlédl jsem se přes rameno.

Danby seděl v autě a studoval vizitku. Doufal jsem, že dřív než tam dojede, nezjistí, že je to adresa policejní stanice.

Zmáčkl jsem kliku a zatlačil do dveří.

Zhouply se na dobře promazaných pantech a já jsem vstoupil do malé chodby. Krátké dřevěné schůdky bez koberce vedly k masivním dveřím. Když jsem vstoupil na schody, chodbou se rozlehla ozvěna

mých kroků.

Začal jsem zvedat ruku, abych zaklepal, ale rychle jsem zjistil, že to není nutné.

Prošel jsem zřejmě přes fotobuňku a na dveřích se se skřípotem odhrnula roleta. Pár ostrých očí mě pozoroval přes malé skleněné okénko, které muselo být tak palec tlusté.

„Máte propustku?“ ozval se mikrofonem zkreslený hlas.

Vytáhl jsem jednu z propustek, které jsem sebral v Bishopově domě. Už předtím jsem na prázdnou linku doplnil své jméno.

Oči na druhé straně okénka si prohlédly propustku a znovu se ozvalo: „Dobrá, prostrčte ji pod okénkem.“

Až teď jsem si všiml velmi úzké štěrbiny v masivních dveřích

Zastrčil jsem do ní propustku.

Chvíli bylo nepříjemné ticho a pak jsem uslyšel nějaký mechanismus. Dveře se odsunuly na stranu po kovové kolejnici. Hluboké brčení a vibrace schodů, odůvodnily, proč se musel použít mikrofon. Dveře byly asi šest palců tlusté a musely být tak těžké, jako dveře do bankovního sejfu.

Zvědavě jsem se rozhlédl a zjistil jsem, že schody, které jsem viděl v chodbě byly pouze začátek. Prošel jsem dveřmi a vešel jsem. do ocelové místnosti. Policejní šťára vybavená krumpáči a perlíky by tu nenadělala větší škody, než odřela trochu laku a nadělal pár promáčklin do oceli.

„No tak,“ ozvalo se nedočkavě. „Běžte dovnitř.“

Všiml jsem si, že hlas řekl běžte dovnitř místo pojďte dovnitř. Nebyl jsem příliš překvapený, že hlídač nestál u dveří. Přešel do neprůstřelné kabinky po jedné straně dveří. Tedy aspoň jsem viděl tu kabinku, jeho ne. Pravděpodobně na mě mířil revolverem.

Překročil jsem kovovou kolejnici, po které klouzaly ocelové dveře, přešel místnost a otevřel dveře na druhé straně. Vešel jsem do úplně jiného světa. Boty se zabořily do měkkého vysokého koberce, který vypadal jako svěží hustá tráva v pralese. Hala byla ozářena jemným tlumeným světlem.

Dýchla na mě atmosféra nevyčíslitelného bohatství, která je nezbytná pro podobné podniky vysoké úrovně. Vše bylo navrženo tak, aby to hned u vchodu zahnalo *zákazníka* do defenzívy. Aby se cítil, že je doprovázen nesmírným přepychem.

Asi hodně jejich návštěvníků pod dojmem takového vybavení, považovalo za privilegium, že jim bylo dovoleno vstoupit na tak honosné místo. Zaplaveni přepychem si neuvědomují, že tento podnik se specializuje na vysávání peněz. Pokračují dál s uctivými zábranami. Dostávají se do atmosféry, která absolutně vylučuje podezření, že by karty mohly být označené a rulety ovládány tajným mechanismem.

Vytvoření podobné atmosféry nestálo ani polovic, co by si člověk myslel. Je potřeba pouze pár rekvizit. Jednou z nich jsou obrazy v masivních rámech umně osvětlené tlumeným světlem. Pokud zákazník neocení nenápadný obsah, je to kvůli jeho vlastní umělecké ignoranci. Ve skutečnosti jsou obrázky dvacetidolarové kopie zasazené do padesátidolarových rámů a osvětlené desetidolarovými světly.

Zákazník, který dokáže ocenit hodnotu rámu lépe než obrazu, si bude myslet, že jsou to originály. Proč by se jinak věnovalo tolik pozornosti rámu a osvětlení?

Další rekvizity jsou ještě prostší. Koberce sytých barev položené na houbovitém podkladu, umělecké použití barev na drapériích. V měkkém nepřímém osvětlení vypadají, jako kdyby stály nejméně milion. V denním světle ale vyjde najevo, že je to šunt.

Vešel jsem do místností, které byly zařízeny přesně tak, jak jsem očekával.

První pokoj vypadal jako obyčejný bar. Stálo tam pár stolů, polstrované židle u baru, několik křesel. Atmosféru doplňovala tlumená záře pocházející ze světelných panelů a nevtíravá varhanní hudba.

U stolů seděly dva páry. U vzdálenějšího konce baru seděla menší pánská společnost. Před sebou rozhozeny žetony, dvě láhve šampaňského. Působilo to dojmem, že oslavují velký finanční úspěch.

Zajímalo by mě, jestli také tvořili součást dekorací.

Chladný ale galantní muž mi podal propustku, kterou jsem dole odevzdal strážci dveří.

„Co tady přesně hledáte, pane Lame?“

„Všechno, co tu máte,“ odpověděl jsem.

Jeho chladné oči trochu zjemněly.

„Můžu se vás zeptat, kdo vám dal tu propustku. Kdo za ni ručí, a kdy jste ji dostal?“

„Je snad v pořádku, ne?“

„Ano, ale občas se podepsané propustky distribuují různým způsobem.“

„Tuto mi dal sám majitel.“

Podíval se na mě trochu překvapeně, protočil propustku mezi prsty a zeptal se: „Vy znáte pana Channinga osobně?“

„Ano.“

„To úplně mění situaci. Můžete jít dál pane Lame.“

Dřív, než jsem se stačil pohnout, jako kdyby ho udeřila pozdní myšlenka omluvně se na mě podíval a řekl: „Obávám se, že ale stejně musím dodržet pravidla. Máte u sebe řidičský průkaz? Potřebuji ověřit, zda jste opravdu ta osoba, která jejíž jméno je napsáno na propustce.“

„Ale ovšem,“ usmál jsem se. Vytáhl jsem náprsní tašku a ukázal jsem mu řidičský průkaz.

„Z L.A.,co?“

„Ano.“

„Tak proto jsem si vás nemohl zařadit. Zůstanete tady dlouho, pane Lame?“

„Moc ne. Ale během doby, co tady budu, si chci užít. Velmi dobře znám Alovy podniky u nás dole.“

„Ach,“ podivil se. „A jak se má Al?“

„Jeho osobně neznám. Jenom jeho podniky. Ale znám vedoucího...“ náhle jsem se *zarazil*, jako kdybych si včas uvědomil, že bych neměl vyslovit jméno.

„Ano?“

Usmál jsem se: „Pokud znáte toho muže, o kterém mluvím, musíte znát jeho jméno. Pokud ale nevíte, o kom mluvím, nevidím žádný důvod, abych vám jeho jméno říkal.“

Zasmál se.

„Chcete zařídit něco ohledně, hm, hotovosti. Vyplatit šeky nebo něco podobného, pane Lame?“

„Myslím, že mám v hotovosti dostatek peněz.“

„Pokud byste chtěl otevřít úvěr nebo potřeboval cokoliv jiného...“

„Až mi dojde hotovost, osobně se poradím s Channingem," přerušil jsem ho. „Nedělejte si starosti."

„Tak běžte dál, pane Lame."

Ukázal na dveře na vzdálenějším konci místnosti.

Obešel jsem bar, zatlačil do dveří a znovu jsem se ocitl v hale. Na druhém konci haly byly dvoje dveře. Jedny označené *Páni,* druhé *Dámy.*

V hale stál vysoký černoch.

Ozvalo se zazvonění, trojí rychlé tiché cinknutí.

Černoch oblečený v bílém fraku beze slova otočil pákou a otevřely se tajné dveře.

Vešel jsem do hráčských místností. Zatím tam nebylo plno. Pravděpodobně největší nával nastane, až se smetánka bude vracet z divadel nebo společenských večeří.

Opět tu byla vytvořena atmosféra umělého luxusu. Stály tam obvyklé rulety, karetní stolky, pár hracích automatů a stůl na poker.

Několik osob, které byly oblečeny ve večerním, sedělo u stolů. S dokonalou povýšeností sázeli docela velké částky. Bylo mi jasné, že to jsou statisté, kteří během časného večera mají za úkol zaplnit prázdné herny a v pozdějších hodinách dodávat klientům odvahu ke hře

Horace B. Catlin mezi přítomnými nebyl.

Přestože už museli dostat zprávu ohledně smrti George Tustina Bishopa, nedávali najevo žádné rozrušení. Hra pokračovala v zajetých kolejích. Všechno působilo dojmem exkluzivního klubu, kde jsou všichni gentlemani a ztráta několika tisíc dolarů je pouze politováníhodným životním incidentem, který člověk pocházející z vyšší společnosti přejde pokrčením ramen.

Později, když se hra více rozjede, někteří z těchto statistů s omluvným úsměvem prohrají vysoké sumy, pak začnou jako by zamyšleně sázet velké sloupky žetonů, občas jemně pozvednou obočí, aby dokázali, že úplně kontrolují své emoce.

Kavka, která nedostane šanci vyhrát ani cent se chytne na noblesní chování svých sousedů u stolu, a také přejde svoje ztráty omluvným úsměvem a marně bude čekat, až si na ni štěstěna vzpomene. Nakonec ale odtud vyjde jako oškubaná slepice.

Ve Státech je samozřejmě pár čestných heren. Ale měl jsem

dojem, že Green Door mezi ně nepatří.

Chvíli jsem se rozhlížel po herně, pak jsem si nechal vyměnit dvacet dolarů na jednodolarové žetony. Muž, který seděl v kase, mi zkušenými prsty ozdobenými diamanty lhostejně odpočítal žetony. Jeho přístup říkal: „Když si někdo chce vyměnit žetony za dvacet dolarů, tak proč ne? Jsme přece liberální podnik."

Vsadil jsem pět dolarů na červenou a padla černá.

Zdvojnásobil jsem svoji sázku na červenou. Tentokrát se kulička zastavila na červené a krupiér mě vyplatil.

Položil jsem dva dolary na číslo tři a padlo číslo třicet. Přidal jsem další dva dolary na trojku a padla sedmička.

Znovu jsem posunul dva dolary na trojku a kulička se konečně zastavila na ní. Krupiér mě vyplatil a věnoval mi pochvalný pohled. Někteří z ostatních hráčů si mě začali po straně měřit.

Nechal jsem dva žetony na trojce a další dva položil na dvacítku. Padla dvacítka a krupiér ke mě opět přesunul sloupeček žetonů.

Upravil si vázanku.

Položil jsem dva žetony na pětku.

Za mnou se ozval nervózní ženský smích. Zahlédl jsem čokoládově hnědou kůži ruky, která se přeze mě natáhla a položila pár žetonů na stůl. Mladý hlas řekl: „Doufám, že si nebudete myslet, že jsem drzá. Ale s vaším štěstím... Nemůžu projít kolem a nevyužít šance, abych se přidala."

„To mi nevadí," odpověděl jsem zdvořile a prohlédl si ji.

Byla to blondýnka s červeně namalovanými rty, nad nimi pršáček, hnědé oči a figura, se kterou by mohla vyhrát jakoukoliv soutěž, kde se předvádí v plavkách.

Usmála se na mě s určitou dávkou srdečnosti, pak její úsměv vystřídal chladný, povznesený výraz, jako by si náhle uvědomila, že se koneckonců vůbec neznáme a k našemu seznámení pouze došlo díky náhodě, že jsme se sešli u jednoho stolku s ruletou.

Kolo se roztočilo, kulička zaťukala po obvodu a padla sedmička.

Položil jsem dva žetony na desítku. Blondýnka tam taky dva přidala.

Kolo se znovu roztočilo a my jsme své sázky ztratili.

Posunul jsem dva žetony na číslo třicet sedm. Blondýnka na chvíli zaváhala a pak obětovala dolar.

Kolo se opět roztočilo, kulička zaťukala a zastavila se na dvacítce. Slyšel jsem jak dívka vedle mě hluboce povzdechla.

Položil jsem dva žetony na sedmičku a dva na trojku.

Blondýnka zaváhala, pak, jakoby se chytře snažila skrýt fakt, že jí zůstal poslední dolar, položila žeton na číslo tři, přímo na moje.

Kulička se rozeběhla a po chvíli se zastavila. Blondýnka zahlédla číslo dříve než já. Nadšeně vykřikla, uchopila mě za ruku a začala s ní pumpovat nahoru a dolů, jako kdyby se radostí nemohla kontrolovat.

„Dokázali jsme to, dokázali," vykřikovala. „Vyhráli jsme."

Muž u rulety jí věnoval pobavený jakoby otcovský pohled a vyplatil nás.

Vsadili jsme spolu třikrát nebo čtyřikrát a opět jsme vyhráli.

Začínala se přede mnou kupit pěkná hromádka žetonů.

Blondýnka ze své černé tašky nervózně vytáhla pouzdro na cigarety, jednu si vzala a poklepala s ní na stříbrný okraj stolu. Vsunula si ji mezi rty a já jsem rozškrtl zápalku.

Naklonila se směrem ke mě.

Viděl jsem dlouhé, zatočené rasy a čtveráckýpohled oříškově hnědých očí, když si mě prohlížela s upejpavým zájmem.

„Děkuji vám," řekla a po chvíli dodala. „Za všechno."

„Mně nemusíte děkovat," odporoval jsem.

„Spousta lidí nemá rádo, když... Když někdo sdílí jejich štěstí." Pohledem přímo vybízela, aby člověk opáčil, že pro něj bude potěšením sdílet s ní všechno, co v současné době má.

Nesměle se usmála. Její ruka zůstala v mé, jako by chtěla, abych jí pomohl shrábnout hromádku žetonů k její straně stolu.

Náhle řekla: „Víte, znamená to pro mě hodně. Opravdu velice moc. Měla jsem posledních pár žetonů."

Ztratili jsme další tři nebo čtyři sázky. Pak jsem položil pětidolarový žeton na nulu. Náhle se cítila šťastná a položila tam svých deset žetonů.

Padla nula.

Vykřikla nadšením, pak ztichla, jako kdyby se bála, aby ji nevyvedli. Podívala se na mě a její oči tancovaly. Chytila mě za rameno a dlouhé nalakované nehty mi zaryla do saka.

„Och," vzdychla a po chvíli znovu. „Och."

Krupiér vyplatil moji sázku., když vyplácel blondýnku, rozmrzele se mračil. Přisouval k ní pěknou hromádku žetonů.

Naklonila se ke mě. Ucítil jsem její parfém.

„Ráda bych si šla na chvíli sednout a odpočinout. Prosím, co mám dělat se svými žetony?“

„Můžete si je vyměnit na hotovost, pokud chcete,“ poradil jí lhostejně krupiér. „A pak si je můžete zpátky koupit, pokud se rozhodnete znovu hrát.“

„Och, já. Dobrá.“

Na rameni jsem ucítil obrovskou tíhu, jako by se jí podlamovala kolena.

„Prosím, můžete mi pomoci k židli.“

Věnoval jsem rychlý pohled napřed mé hromádce žetonů a pak její. Krupiér zachytil můj pohled a přikývl.

„Postarám se o ně,“ slíbil. V jeho hlase bylo cítit opovržení, že někdo může považovat peníze za něco důležitého.

Nabídl jsem dívce rámě a pomohl jsem jí ke stolku u baru.

Číšník se u nás objevil ještě dříve, než jsme se usadili.

„Při této příležitosti,“ navrhl jsem, „by to chtělo pořádnou oslavu. Co takhle šampaňské?“

„Och. Miluji ho. Musím... Och... Znamená to mnoho... Chtěl byste... Mohl byste...?“

„Ale jistě,“ řekl jsem. „Postarám se, aby vaše peníze zůstaly nedotčené. Víte, kolik jste vyhrála?“

Potřásla hlavou.

„Za těchto okolností by bylo možná lepší, kdybyste se raději věnovala finančním transakcím.“

„Och. To je v pořádku. Já vím, že jdete nahoru. Já... Víte, neměla bych nic, kdyby nebylo vás, pane...?“

„Lam.“

„A já jsem Miss Marvin,“ představila se s roztomilým úsměvem. „Moji přátelé mi říkají Diana.“

„A mě Donald.“

„Donalde. Já jsem absolutně vyvedená z míry. Zdá se mi, jako bych měla nohy z vosku. Já... Měl byste vidět moje kolena.“

„To je dobrý nápad,“ usmál jsem se.

„Ale ne,“ řekla a poplácala mě po ruce. „Já jsem to *tak* ne-

myslela.“

Jeden z asistentů se naklonil přes stůl.

„Lidičky, chcete vyměnit vaše žetony na hotovost?“ zeptal se. „Nebo dáte přednost tomu, abychom vám je přinesli sem ke stolu. Můžete s nimi zaplatit všechno v tomto domě.“

„Zatím je nechte,“ odpověděla okamžitě. „Můžete... Můžete nám je sem přinést?“

„Ale samozřejmě.“

Otočil se, tiše zmizel a o chvíli později se znovu objevil s plastikovou krabičkou, ve které byly moje žetony a leštěnou dřevěnou šperkovnicí, do které uložili Dianiny.

„Doporučil bych vám, abyste si je vyměnili na hotovost, aby nezabíraly tolik místa. Ty modré jsou po dvaceti dolarech kus.“

„Ty modré jsou za dvacet dolarů? Za každý?“

„Ano.“

Její prsty zadumaně přejely zlatě lemované žetony.

„Každý,“ pronesla uctivým šepotem. „Dvacet dolarů.“

Číšník přinesl šampaňské, vytáhl zátku, rozdělil led do sklenic a naplnil je.

Přiťukli jsme si.

„Na štěstí,“ navrhl jsem.

„Ne. Na vás. Vy jste dnes moje štěstí.“

Napili jsme se. Její oči mě pečlivě studovaly. Náhle řekla: „Nejsem ani ryba ani rak.“

„Co tím myslíte?“

„Potřebovala jsem peníze,“ začala vysvětlovat. „Kvůli tomu jsem tady. Budu k vám upřímná. Ztratila jsem téměř všechno. Přišla jsem sem a investovala každý cent, který jsem byla schopná ještě vyhrabat, abych si koupila pár žetonů. Bylo mi to jedno. Buď bych dostala, tolik, co jsem chtěla, nebo bych ztratila úplně všechno a...“ její hlas se postupně vytratil.

„A co byste pak dělala drahá?“

„Já nevím. Až tak daleko jsem to nedomýšlela. Buď bych se prodávala nebo bych se zabila, myslím.“

Mlčel jsem.

Pozorně studovala výraz mého obličeje.

„Poraďte, co mám dělat. Mám to teď vyměnit za hotovost a

snažit se získat zbytek peněz jinou cestou, nebo mám pokračovat ve hře?“

„V takových záležitostech,“ odpověděl jsem pomalu, „rady neuděluji.“

„Ale vy jste moje inspirace. Moje štěstí. Přinesl jste mi úspěch, všechno se mnou bylo špatné. Pak jste se objevil vy.“

Zase jsem mlčel.

Náhle se u stolu objevil nějaký muž.

„Nevadilo by vám, kdybyste zašla do kanceláře?“ zeptal se Diany.

„Och,“ vzdychla, klouby náhle bílé, jak prudce sevřela ruce v pěst. „Copak jsem udělala?“

Mužovu tvář zdobil nic neříkající úsměv.

„Nevím, jenom mě požádali, abych vás pozval do kanceláře, Miss Marvin. A šéf by také rád viděl pana Lama.“

Mrknul jsem na hodinky. Byl jsem uvnitř už třicet pět minut. A stále jsem ještě neviděl Horace B. Catlina.

Diana náhle odstrčila židli. „Tak jdeme, ať to máme za sebou.“

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Pravděpodobně něco ohledně mé důvěryhodnosti... Já nevím.“

Muž nás doprovodil k velkým dveřím označeným PRIVATE.

Otevřely se, aniž by se jich dotknul. Patrně před nimi byla umístěna rovnovážná plošina reagující na váhu.

„Tudy prosím.“

Ukázal rukou a odstoupil.

Následoval jsem Dianu do kanceláře. Muž tam s námi nešel. Dveře se s cvaknutím za námi zavřely. Otočil jsem se a prohlédl jsem si je. Nespatřil jsem žádnou kliku.

Byla tam pohodlná křesla umístěná do polokruhu kolem stolku, na kterém stály sklenice, karafa s vodou, led a sodovka.

Na vzdálenějším konci kanceláře se otevřely jednoduché dveře a Hartley L. Channing nás pobídl: „Pojďte dál.“

Popošli jsme.

Channing si s námi oběma potřásl rukama.

„Jak se máte, pane Lame?“

„Děkuji, dobře.“

Diany si zatím nevšímal.

Mlčky vešla do zadní kanceláře a já jsem ji následoval.

Místnost byla *zařízena* jako kuřácký kabinet a kancelář dohromady. Byl tam televizor, rádio, fonograf, sejf, skříň se šanony, kreslicí tabule s tlumeným světlem a další. Klimatizační jednotka vháněla do místnosti čerstvý vzduch. Okno tam nebylo.

Channing se otočil k Dianě: „Seš mimo. On není kavka.“

Rozhořčeně se ohradila: „Ale proč jsem potom, k čertu, dostala signál? Já...“

„Drž hubu,“ okřikl ji. „Je to nedorozumění.“

„To bych řekla! Člověk se snaží, seč může... Tak dobře mi to šlo...“

„Je konec,“ přerušil ji. „Zapomeň, že jsi tu kdy byla, že jsi tohoto muže kdy viděla. Zapomeň na všechno.“

Beze slova vstala, proplula kolem mě a odešla.

Neviděl jsem, jestli znala kombinaci, jak otevřít ty dveře bez kliky, nebo zda v Channingově stole bylo skryté tlačítko, kterými se otvíraly.

Channing a já jsme se pozorovali, každý na jedné straně stolu.

„Rád bych viděl vaši propustku, pane Lame.“

Usmál jsem se na něj.

„No tak,“ natáhl ruku. „Čekám.“

„Propustka byla dost dobrá pro vaše gorily dole. Copak není dost dobrá pro vás?“

„Ne.“

Ani jsem se nepohnul.

Channing se zamračil: „Doufám, že nejste tak naivní, abyste si myslel, že to tu nemám pod kontrolou.“

„A já doufám, že vy nejste tak naivní, abyste předpokládal, že vám řeknu, co si myslím.“

„S tím se nikam nedostaneme.“

„Já jsem se dostal dost daleko.“

„Ale to neznamená, že z toho budete mít prospěch.“

Opět jsem mrknul na hodinky. Zbývalo devatenáct minut, než Danby zburcuje policii.

„Možná, že vy a já bychom si mohli promluvit,“ navrhl jsem, „aniž bychom se snažili jeden druhého nachytat na švestkách. Tak bychom se mohli dobrat něčeho konkrétního.“

„Chci vidět tu propustku.“

Neodpověděl jsem.

Neviděl jsem, že by Channing dal nějaký signál. Pravděpodobně měl někde pod stolem ukryté tlačítko. Náhle se otevřely dveře od přední kanceláře a na prahu tiše stanul obrovský muž ve smokingu.

„Pan Lam,“ začal Channing, „měl propustku, když sem přišel.“

Nový příchozí stál mlčky u dveří.

„Nechce se jí prokázat,“ pokračoval Channing. „A já bych ji velice rád viděl.“

Muž se s klidným úsměvem pohnul.

„Tu propustku, pane Lame,“ přikázal.

Zůstal jsem sedět bez pohybu.

Muž trpělivě čekal u mé židle.

Channing přikývl.

Muž se naklonil dopředu a chytil mě za zápěstí. Snažil jsem se mu vykroutit. Bylo to, jako bych se snažil vzdorovat ocelovému řetězu.

Rychlé, pevné prsty mi obepnuly předloktí. Zkroutil mi ruce dozadu rychlým zápasnickým chvatem a s trhnutím mě zvedl ze židle. Nemohl jsem potlačit bolestivé zaúpění.

„Propustku,“ zopakoval Channing chladně.

Trochu jsem se pohnul. Snažil jsem se ulehčit bolesti, která mi vystřelovala ze zápěstí.

„Vy pitomče,“ vykřikl Channing a obešel stůl, aby mě mohl prohledat.

Byl jsem bezmocný. Nemohl jsem udělat jediný pohyb. Channing mi vytáhl z vnitřní kapsy saka náprsní tašku. Hbitě našel propustku, kterou jsem použil při vchodu a začal mi strkat náprsní tašku zpátky do kapsy. Pak si to ale rozmyslel a usoudil, že bude lepší, když si vezme tašku spolu s propustkou.

Přešel zpátky ke své židli.

„To je všechno Bille.“

Muž ve fraku uvolnil stisk na mých zápěstích.

Upadl jsem zpátky na židli. Moje ruce se cítily, jako kdyby každá šlacha byla přesunuta na místo té vedlejší.

Channing, pokynul Billovi, aby odešel. Pak si to rozmyslel a řekl: „Zatím zůstaň tady Bille.“

Obrátil se ke mě. „Lame, to se mi nelíbí. Seděl jste s nějakým chlapem venku před budovou několik hodin. Ten muž tam na vás stále čeká. Hádám, že jestliže se neobjevíte během určité doby, má sem přijít a dostat vás odsud, nebo zavolat policii. Je to tak?“

„To říkáte vy. Já poslouchám.“

„Předpokládám, že pro vás znamená něco jako životní pojistka?“

„Já se starám o své věci,“ odpověděl jsem na to, „a vy se starejte o své.“

Podrobil propustku pečlivé prohlídce.

„Je to pravá propustka. Nejenom, že je na ní můj podpis, ale i tajné značky, o kterých ani nevíte, že tam jsou. Je pravá. Kde jste k ní přišel?“

„Dostal jsem si.“

Potřásl hlavou. „Tento druh se tak nedá získat.“

Mlčel jsem.

Znovu prostudoval kartu, pak se na mě podíval. Vůbec se mi nelíbilo, co jsem zahlédl v jeho očích.

„Lame, neprozradím vám jak, ale vím, že je to jedna z propustek, které jsme dali Georgeovi Bishopovi pro pečlivě vybrané osobnosti.

George obvykle udržoval svoje spojení s tímto místem v absolutním utajení. Ale pro těch pár lidí, které znal a mohl jim věřit, měl speciální propustky. A toto je jedna z nich. Jak se k vám dostala?“

„Byl to dárek.“

„Víte Lame, z toho vyplývá, že jste mluvil s Irene Bishopovou. A to se mi vůbec nelíbí.“

Nic jsem neříkal.

Vzal si moji náprsní tašku a začal si ji prohlížet. Najednou ztuhnul.

„K čertu,“ řekl napůl pro sebe. „Máte tady další čtyři propustky. Také z těch, co jsme dali Georgeovi!“

Uvědomil jsem si, jak jsem byl hloupý, že jsem si je všechny nechal u sebe. Bezpochyby na každé z nich byly tajné značky.

Tak deset, patnáct sekund tam jen tak seděl.

Věnoval jsem další, rychlý pohled hodinkám. Měl jsem jedenáct minut na to, abych odsud vypadl, jinak Danby zavolá policii. Pokud poslechne, co jsem mu přikázal. Doufal jsem, že mě nezklame.

V tomto stádiu případu mi nezáleželo na tom, že mě policie taky dostane do rukou. Vypadalo to, že se mi situace vymyká z rukou.

Channing, náhle řekl: „Bille, dole v autě sedí muž a čeká na tohohle chlapa. Myslím, že pro něho znamená něco jako životní pojistku. Ale rád bych si tím byl jistý.“

„Ano?“ zeptal se Bill.

„Běž dolů a přiveď ho sem!“ poručil.

„A co když nebude chtít?“

„Řekl jsem, abys ho sem přivedl.“

Bill se otočil ke dveřím.

Věděl jsem, že musím získat deset a půl minuty.

„Možná bychom si měli napřed promluvit,“ navrhl jsem.

„Můžeme si promluvit potom.“

Vstal jsem ze židle a rozhořčeně jsem vykřikl: „Už mě unavuje způsob, jakým se mnou zacházíte.“

Doufal jsem, že to Billa přivolá zpátky, aby mě zase nějakým dalším chvatem usadil, a tím ho tu na chvíli zdržím.

Bill se tázavě podíval na Channinga.

„Klidně běž, Bille,“ pobídl ho Channing a z horní zásuvky stolu vytáhl osmatřicítku.

„Myslím si, že v nejbližších pár minutách přehodnotím některé ze svých názorů. A na pár se chystám právě teď.

Takže vy jste skutečně soukromý detektiv. Na čem děláte a pro koho děláte?“

Za Billem se zavřely dveře. Začínalo jít do tuhého. Měl jsem zkrátit časový limit na třicet minut.

Ale proto, že jsem po policii netoužil o nic víc než Channing, stanovil jsem tak nesmyslně dlouhou dobu. Počítal jsem s tím, že získám potřebné informace a dostanu se ven během půl hodiny. Taky by se mi to podařilo, kdybych se nesetkal s Dianou. Skutečnost, že krupiér jí dal signál, aby se do mě pustila jako do každého jiného, mi dodala pocit falešného bezpečí.

Channing chvíli přemýšlel, pak hodil náprsní tašku přes stůl tak, že mi přistála na klíně.

„Vemte si ji. Nechci, abyste si myslel, že tady získáváme něco silou. Zjistíte, že nic nechybí. Jenom jsem se chtěl do ní podívat. A byl to sakra dobrý nápad.“

„Dobrá,“ snažil jsem se, „co budeme dělat dál?“

„Budeme čekat.“

„Právě jsem si objednal láhev šampaňského, než jste si mě zavolal. Předpokládám, že ta láhev stále čeká. Já...“

„Nemluvte o tom, Lame. Nemusíte ho platit. Ve skutečnosti jsem ho nechal přinést sem. Možná ho použiji ke křtu.“

„Prosím?“

„Myslím, že vám ho vyleju na hlavu a pokřtím vás největším mizerou týdne.“

„Tím nic nezískáte.“

„Ticho! Chci přemýšlet.“

Chvíli jsme mlčky seděli a pak se ozvalo z vnitřního telefonu: „Je tady Bill. Vzkazuje vám, že má toho chlapa.“

„Řekni Billovi, aby ho vzal do dvojky a zůstal na hlasovém spojení. Ať se pokusí trochu se vyptat. Můžeš mu s výslechem pomoci. Chci zjistit, kdo to je a proč se tady potlouká.“

„Předpokládám,“ pokračoval Channing a obrátil se ke mě, „že máte s sebou spolupracovníka z agentury.

Mlčel jsem.

„Mnohomluvný zrovna nejste,“ zašklebil se Channing.

„Mí klienti mi platí za získávání informací, ne za jejich poskytování.“

„A jen tak mimochodem, kdo jsou vaši klienti?“

Usmál jsem se na něj.

„Zajímalo by mě,“ řekl si pro sebe, „jestli je Irene trochu chytřejší než jsme si o ní všichni mysleli.“

Opět jsem to přešel mlčky.

„Jestli bude Irene dělat nějaké potíže,“ pokračoval a jeho oči se zúžily, „bude to pro ni velice nepříjemné. Nedostane ani cent. Nemyslete si, Lame. Přebírám to tady a je to konečné. Není tu ani čárka písemně, která by spojovala George Bishopa s tímto místem. A není tu nikdo, kdo by mohl dokázat, že jsem to tu nevybudoval já ze svých peněz. A neexistuje způsob, jak by toto místo mohla dostat Georgeova žena. Nemá šanci ani jedna k milionu.“

Počkal pár minut a pak řekl: „Chtěl bych vědět, jestli pro ni pracujete, nebo ne?“

Na stole se rozsvítila červená žárovka. Channing se natáhl a

zmáčknul tlačítko.

„Můžeme poslouchat, co se vedle děje," vysvětloval, „ale oni nás neuslyší."

Téměř současně se ozvalo z reproduktoru: „Tak kamaráde, dáme se do toho. Jak se jmenuješ?"

„Jmenuji se Danby a vůbec jsem sem nechtěl jít. Budu si na vás ztěžovat. Nemůžete si mě sem jen tak přitáhnout. To je... To je únos."

„Danby, hm. A co děláte?"

„To není vaše věc."

„Tak se podíváme."

Ozval se zvuk, jako když někoho šacují a jiný hlas řekl: „O.K. Tady je to. Frank Danby. Je tu číslo jeho sociálního pojištění a..."

„Jaká je adresa?" zeptal se první hlas.

„Jachtový klub."

„Můj bože!" vykřikl Channing. „Už to mám!"

Vyskočil ze židle, jako když ho píchne. Přeběhl přes místnost, s trhnutím otevřel dveře a vystřelil ven.

Vstal jsem a přešel jsem na druhou stranu stolu.

Revolver si vzal s sebou.

Rychle jsem prohlédl všechny zásuvky stolu. Bohužel tam nebyla žádná další zbraň. Našel jsem krabici nábojů do osmatřicítky, dýmku, rozdělaný paklík a plnou krabici tabáku, dva balíčky cigaret, krabičku doutníků, nějaké žvýkačky a láhev inkoustu.

Kromě té osmatřicítky to byl stůl, který by policie mohla prohledávat každý den a nic by nenašla. Náhle jsem zaslech Channingův hlas z vedlejší místnosti.

„V čem je problém?"

Danbyho žalující hlas pronesl: „Byl jsem unesen. Kdo jste?"

„Unesen!" vykřikl Channing.

„Ano. Tento chlap mě přinutil, abych s ním šel sem. Měl v kapse bouchačku."

„Co to má znamenat Bille?"

„Žádnou zbraň. Jenom tužku. Z legrace jsem ji namířil přes látku na tohoto chlapíka."

„Tak, kde je problém?" zeptal se Channing.

„Žádný problém, kromě toho, že tento chlap seděl před dveřmi a

pozoroval každého, kdo vcházel. Myslel jsem, že čeká až se objeví nějaký bohatý zákazník, aby se na něj přilepil.“

„To je vážné,“ zadumaně pronesl Channing. „Raději si ho necháme tady.“

„Vy jste pitomci,“ vykřikl zlostně Danby, ale v jeho hlase bylo znatelné chvění strachu. „Na mě nic nemáte. Najali, abych sem přijel a poznal nějakého chlapa.“

„Koho?“

„Nevím. Ale když jsem poznal pana Catlina, ten chlap, co si mě najal šel dovnitř.“

Channingův ohlušující smích nesl stopy upřímného pobavení.

„No ne, to musel být Donald Lam.“

„Ano, to je on,“ vykřikl Danby. „Jmenoval se Lam. Řekl mi, jestliže se nevrátí do hodiny, abych zavolal jeho přítele.“

Channing stále se smějíce řekl: „Tak takhle je to. Lam vám nechal vzkaz a já jsem vám ho měl vyřídit. Ale já jsem... Proč vlastně řekl, že jste jeho šofér.“

„Cože řekl?“

„Lam našel muže, kterého hledal a pak spolu odešli zadním východem. Nejdříve si myslel, že ten chlapík by mohl dělat problémy a zřejmě proto vás požádal, abyste zavolal jeho přítele. Ale nebyly žádné problémy a Lam odešel. Je to soukromý detektiv. Nechci vědět, zdali vám o tom řekl. Já znám Lama už deset let a ten by žádnou levárnu neudělal.“

„A co má za problémy pan Catlin,“ zeptal se Danby.

„Pan Catlin nemá žádné problémy. Catlin Lamovi pouze pomáhal. Catlin, měl poznat chlapa, kterého Lam hledal. Měl jsem vás upozornit už dříve, ale měl jsem tolik práce... Lam mě poprosil, abych vám vyřídil, že máte buď zavézt auto zpátky do jachtového klubu, nebo si zavolat taxi. Nechal vám tu pět dolarů na taxi. Odešel asi před dvaceti minutami.“

„Dostanu těch pět dolarů i v případě, že auto zavezu ke klubu? Nebo jenom, když si zavolám taxi?“

Věděl jsem, že je konec. Neměl jsem už žádný důvod, abych poslouchal dál. Začal jsem s prohlídkou stolu, abych našel cestu ven.

Snažil jsem se připomenout si, co dělal Channing, než vystřelil z kanceláře. Náhle se dveře otevřely. Byl jsem si jistý, že jsem

zmáčknul to správné tlačítko.

Byl jsem v půli kanceláře, když jsem zjistil, že dveře se otevřely z vnější strany.

Bill se vracel zpátky. Zřejmě ho Channing poslal, aby mě hlídal.

Jenom se na mě zašklebil a řekl: „Posaďte se, pane Lame."

Snažil jsem se proklouznou kolem něho a dostat se ke dveřím, než se zavřou.

Bill natáhl ruku, zachytil mě zezadu za sako, otočil mě, ovinul silné prsty kolem mých poraněných zápěstí řekl: „Na tuto židli, pane Lame."

Udeřil jsem ho do břicha veškerou silou, jaká se ve mě našla.

Překvapen úderem trochu couvnul. Uvolnil jsem se a vrhnul se proti dveřím, které se pomalu zavíraly. Bill se vzpamatoval, ale to už jsem proběhl dveřmi a byl jsem v přední kanceláři. Rychle jsem ji přeběhl s Billem v patách.

Dveře se otevřely.

Bill vykřikl varování. Vrazil jsem do dveří, právě ve chvíli, kdy z druhé strany vcházel Channing. Narazil jsem do něj stylem hráče amerického fotbalu.

Můj útok ho odrazil zpátky, ale zbrzdilo mě to, takže Billovi stačilo, aby natáhl svou dlouhou ruku. Chytil mě za límec saka.

Něco mě po straně udeřilo do hlavy.

Udělalo se mi špatně od žaludku. Podlomila se mi kolena.

Snažil jsem se zachytit se za kliku a otočit se. Povedlo se mi to.

Zahlédl jsem Billa, jeho zvednutou ruku a kožený obušek, který měl přivázaný k zápěstí. V obličeji neměl žádný výraz. Vypadal dokonce trochu znuděně.

Pak se jeho paže pohnula.

V hlavě mi vybuchlo oslnivé světlo a podlaha mě udeřila do tváře.

KAPITOLA 17

Nemám představu, jak dlouho jsem byl v bezvědomí. Probral jsem se v posteli v čistém, jednoduše zařízeném pokoji. Byla tam ta postel, na které jsem ležel, židle, prádelník, skříň na šaty a umyvadlo.

Byl to levný nábytek, který můžete sehnat v obchodech s použitým zbožím. Byl to opak elegantního luxusu herny - přesto jsem

měl pocit, že jsem stále mezi stěnami Green Door.

Na židli seděl Bill a četl jeden z takzvaných detektivních časopisů. Židle stála pod jednoduchou elektrickou lampou, která visela na houpajícím se zeleném provázku a byla pokrytá zeleným papírovým stínidlem.

Pohnul jsem hlavou a pokoj se začal točit dokola, jako kdybych byl v kajutě nějaké lodě plující po rozbouřeném oceáně.

Cítil jsem se mizerně.

Bill otočil stránku časopisu, pak se na mě podíval a zjistil, že jsem už přišel k sobě. Založil si místo, kde četl, položil časopis na zem a ušklíbl se.

„Tak jak se cítíme, kamaráde?“

„Za moc to nestojí.“

„Za chvilku to bude lepší.“

Vstal ze židle, z šuplíku vytáhl láhev, odšrouboval víčko a podržel mi láhev pod nosem.

Byla to čichací sůl, která odvedla dobrou práci.

„Teď už to bude lepší,“ poznamenal Bill zúčastněně. „Nejsi vážně zraněn. Jenom jsem tě trochu praštil. Bude to v pořádku.“

Bušení v mé hlavě postupně ustávalo. Pokoj se také přestával točit. V hlavě se mi usadila tlumená bolest, která vystřelovala z pravé strany. V místě, kde jsem míval pravé ucho se rozprostírala oblast palčivé bolesti.

„A co bude dál?“ zeptal jsem se.

Bill si přečetl pár určitě velmi zajímavých řádek v časopise a až po chvíli mě uznal za hodná pohledu.

„Nejsem tu na mluvení.“

„A na co tady jsi?“

„Na hlídání.“

„Tak to budeš mít těžké, víš,“ namítnul jsem. „Co když mi napadne vstát a odejít?“

„No a?“

„Únos.“

Zašklebil se: „Šetři dechem, kamaráde.“

Otočil jsem se a sedl jsem si na postel.

Bill mě ironicky a se zájmem sledoval.

Pomalu jsem vstal.

Bill odložil časopis.

„Teď poslouchej, Lame. Jsi docela šikovný chlap. Ale trochu ti to přerostlo přes hlavu. Vystrkoval jsi bradu a neodhadl jsi, jaké problémy ti to může přinést.“

„Co plánuje Channing?“

„Nemyslím, že by se už rozhodl.“

„Někdy mě pustí...“

Úsměv opustil Billův obličej. „Tím bych si nebyl tak jistý. Nevíš spoustu věcí, které vím já.“

„Co například?“

„Už jsem ti řekl, že tu nejsem od mluvení. A teď zavři klapačku. Chci si číst. Nechci si povídat. A ani tě nechci poslouchat.“

„Ty pracuješ pro Channinga?“

„Ano.“

„Máš svoji práci rád?“

„Ujde to.“

„Loajalita je jedna věc. Ale sebezáchova je prvním ze zákonů džungle. Měl by jsi raději začít přemýšlet o sobě.“

Vyvolal jsem v něm hurónský smích.

„Podívejme se, kdopak to tu mluví. Ty bys měl přemýšlet o sobě. Měl jsi to udělat dokonce předtím, než jsi sem vlezl.“

„Ty si myslíš, že jsem tak hloupý,“ namítl jsem, „že jsem sem vlezl, aniž bych někomu dal vědět, kam jdu?“

Zahlédl jsem záblesk zájmu v jeho očích.

„Asi jsi chtěl využít příležitost.“

„Nebuď tak naivní,“ pokračoval jsem. „Moc dobře víš, co za tím všechno je. Gabby Garvanza chce převzít situaci tady nahoře pod svou kontrolu. Někomu se to ale nelíbilo a tak do něho napumpoval olovo. Problémem je, že ten chlap byl trochu nervózní a kulky netrefily ta správná místa.

Teď je Gabby v pořádku a je tu v San Francisku. Co si tak myslíš, že sem přijel dělat? Na dovolenou?“

Bill zavřel časopis.

„Majitelem tohoto podniku,“ pokračoval jsem, „byl George Tustin Bishop. Channing je pouze malá ryba, která se měla starat o účty.

Maurine Auburnová, byla Bishopova blízká přítelkyně. Opustil

ji, když se rozvedl s první ženou a vzal si Irene, bývalou striptérku. Bishop se zbavil obou dvou – ženy i bývalé milenky. Takový měla na něj Irene vliv. Maurine začala chodit s Gabbym Garvanzou, ale stále beznadějně milovala Bishopa.

Všichni ji ale brali jako Gabbyho holku. Někdo se snažil Gabbyho poslat na onen svět. Maurine u toho byla. Nic se jí nestalo.

Jejím směrem nebyla vystřelena žádná kulka. Policii ale neřekla nic. Proč?“

Viděl jsem, jak Bill přemýšlí.

„Důvodem by mohlo být, že nešikovným střelcem byl někdo, koho měla velmi ráda. Někdo, kdo měl rád ji, protože jí neublížil. A věděl, že se na ni může spolehnout.

Pak se stav Gabbyho začal zlepšovat. A Gabby věděl, kdo na něho střílel. Začal plánovat, že pojede do Friska a všechno si tu vyřídí osobně.

Maurine chtěla svého přítele varovat. Chtěla se ujistit, že další pokus ukrátit Gabbyho život bude úspěšný. Určitě si vzpomenete na příběh, v kterém noviny popisovaly, jak se v úterý odpoledne vypařila z kruhu svých *přátel* – hlídačů Gabbyho, kteří se měli postarat o to, aby se jí nic nestalo.

Ale jí se tato ochrana nelíbila. Navlékla to tak, že se jakoby nechala sbalit chlapíkem, kterého náhodou potkala...

Věnoval jsem tomu trochu času. Ten chlapík byl letec. Maurine ho jakoby sbalila, ale nešli se nikam pobavit. Zamířili přímo na letiště. Chlapík nastartoval letadlo a odletěli na jedno místo severně od San Franciska, kde letadlo přistálo. Tam se Maurine setkala s Georgem Bishopem. Uspořádali malou poradu, na které naplánovali, jak se konečně zbavit Gabbyho. Ale byl tam někdo třetí. Někdo, kdo si myslel, že pro něj může vzejít spousta dobrého z toho, že se zbaví George Bishopa.“

„Gabby Garvanza?“ zeptal se Bill.

Pohrdlivě jsem si odfrkl.

„Gabby by si s tím nedal takovou práci. Kdo nejvíc získal Bishopovou smrtí?“

Bill chvíli přemýšlel a pak se zlostně pohnul. „Nelíbí se mi, co tu povídáš. Jenom to, že to poslouchám, mi může nadělat trable.“

„Kdepak, to že mě posloucháš, to ne. Ty si myslíš, že Gabby je

hlupák. Že si nedá dvě a dvě dohromady? Gabby je v San Francisku. Hartley Channing rozjel pěkně slizký byznys. Ale nakonec z toho stejně vyjde jako vrah.“

„John Carver Billings zavraždil Bishopa,“ namítl Bill.

Usmál jsem se a potřásl hlavou.

„Bishopovo tělo bylo na palubu Billingsovic jachty přineseno. Udělal to někdo, kdo věděl, že až se to tělo najde, lidé nebudou hledat dalšího podezřelého a postačí jim Billings.

Billings si myslel, že je chytrý. Přetáhl tělo na vedlejší jachtu.

Nemohl ale vědět, že Bishop byl zabit jeho vlastní zbraní a že ji vrah upustil na jeho jachtě přes palubu. Billingse by nikdy nenapadlo, aby se potopil a prohlížel to tam. Ale byla to jedna z prvních věcí, která napadla policii. Proto potápěč, který pracoval s podvodním detektorem kovů, našel zbraň během deseti minut.

Gabby to všechno ví. A co si myslíš, že teď udělá?“

„A jak ty víš, že to všechno Garvanza ví?“

S úsměvem jsem zavrtěl hlavou a zeptal jsem se ho: „A kdo si, k čertu, myslíš, že *mě* najal?“

Bill se narovnal. Zamyšleně si mě chvíli prohlížel a pak potichu hvízdl.

Odhodil časopis na prázdný stůl a řekl: „Co chceš, Lame. Když tě odsud pustím, Channing mě zabije dřív, než se Gabby objeví.“

„Stačí, když si budu moci zavolat.“

„To bude těžké.“

„Spousta věcí teď bude těžkých,“ přitakal jsem. „Vůbec si nepřipouštěj myšlenku, že Gabby neví, co se tady děje. Když mi odsud pomůžeš, šance, že se dožiješ příštích narozenin v plném zdraví, se obrátí na milion k jedné. Pokud mi ale nepomůžeš, měl bys uspořádat oslavu už zítra.“

Bill svraštil čelo.

„Policie najde letce, který sem Maurine přivezl během...“ nedal jsem se.

„Zavři klapačku,“ okřikl mě. „Chci přemýšlet. Jsi chytřejší, než jsem si myslel. Ale teď proboha drž tu svoji nevymáchanou hubu zavřenou aspoň na pět minut.“

Lehl jsem si zpátky na postel. Upravil jsem si pod zátylkem polštář, takže mi trochu ulehčil pulsující bolesti.

Netrvalo to ani pět minut. Odhadem – po dvou minutách Bill řekl: „Dole na konci chodby je telefonní kabina. Takže se chovej naprosto tiše a ať tě proboha nikdo neuvidí.“

Vstal jsem z postele.

Bill mi nabídl ruku, že mi pomůže.

„Máš peníze?“ zeptal se.

Strčil jsem ruku do kalhot a vytáhl jsem pár drobných.

„O.K.“ přisvědčil jsem.

„Fajn,“ spustil Bill. „Teď je to na tobě. Jestli někdo zpozoruje, znovu tě praštím a budu křičet, že utíkáš.“

Otevřel dveře, rozhlédl se po chodbě a kývl na mě.

Pomalu jsem přešel halu, vlezl jsem do telefonní kabiny, zavřel dveře a snažil si vzpomenout na číslo Gabbyho hotelu. Myšlenka, že bych ho mohl najít v seznamu se mi v mém ubohém mozku sužovaném monotónní bolestí ani nevylíhla.

Naštěstí jsem si na číslo vzpomněl. Vhodil jsem minci a začal vytáčet.

Když to v hotelu zvedli, řekl jsem: „Prosím George Granbyho.“

Slyšel jsem přepojování. Uvědomil jsem si, jak mi záleží na tom, aby Gabby byl na pokoji a promluvil si se mnou. Pocítil jsem, jak se mi začínají třást ruce a podlamovat kolena jen z pomyšlení, že by mohl být někde ve městě.

Osoba, která zvedla telefon, byla nepochybně gorila, se kterou jsem se tam minule setkal.

„Potřebuji mluvit s Gabbym,“ přikázal jsem mu.

„Kdo je tam?“

„Mikuláš s plnými sáněmi dárků. Sežeň rychle Gabbyho. Nebo mu brzo dojdou zásoby.“

Slyšel jsem jak gorila říká směrem do místnosti: „Nějaký pitomec tvrdí, že je Mikuláš a že má pro tebe důležité informace. Chceš s tím mizerou mluvit?“

Zaslech jsem, jak Gabby něco zamumlal a gorila to tlumočila: „Máš jít roznášet drby někam jinam.“

„Tady je Donald Lam,“ představil jsem se. „Ten soukromý detektiv, který u vás nedávno byl.“

„Aha.“

„Dokončil jsem pátrání. Slíbil jsem Gabbymu, že mu budu moci

být prospěšný. Teď nastala ta chvíle.“

„Jak?“

„Že mu předám informace, které jsem zjistil.“

„Ale nás vůbec nezajímá, co jsi zjistil. Sami víme, co potřebujeme.“

„To si jenom myslíte,“ odporoval jsem. „Raději byste měli vyslechnout, co vím a pak budete vědět, kdo zabil Maurine Auburnovou a proč. *Zeptej* se Gabbyho, jestli ho to zajímá.“

Tentokrát jsem neslyšel nic. Pravděpodobně dlaní zakryl sluchátko.

Po chvíli, která se mi zdála nekonečně dlouhá, si telefon vzal Garvanza.

„Tak mluv,“ přikázal dychtivě. „Chci slyšet fakta. K čertu se vším, co si myslíš, chci fakta.“

„Řekl jsem vám při mé návštěvě, že vám v budoucnosti budu schopen pomoci. A teď...“

„Přestaň kecat. Chci fakta,“ přerušil mě.

„Znal jste Maurine více než rok. Kolikrát se za tu dobu natolik opila, aby začala koketovat s cizím člověkem a nechala se sbalit? Její záhadné zmizení bylo součástí hry. Ten chlapík, se kterým odešla byl letec. Vzal ji sem do San Franciska.“

„Každý pitomec si dá dvě a dvě dohromady,“ přerušil mě. „Ted, když se našlo její tělo.“

„Dobře, přijela sem ze své vlastní vůle za dobrodružstvím, o kterém se vám neodvážila říci a netroufla si ani, aby o tom věděli vaše gorily. Chtěla se setkat s Georgem Bishopem.“

„To je všechno,“ zeptal se Garvanza.

„George Bishop vás postřelil,“ řekl jsem na to.

Na druhém konci linky bylo ticho.

„Maurine vás zradila.“

„Moc mluvíš,“ odsekl Gabby.

„Chtěl jste fakta, tady jsou.“

„Můžeš to dokázat?“

„Samozřejmě.“

„Dobrá, tak pokračuj,“ zachrčel Gabby.

„Muž který zabil oba dva, Bishopa i Maurine je Hartley L. Channing. Chce převzít Green Door. Věděl, že když se zbaví

Bishopa a zamotá důkazy, policie se neodváží dovolit vám, abyste to tady převzal.“

„Kde teď jsi?“

„Právě teď jsem Channingův vězeň. Zřejmě se chystá poskytnou mým nohám betonovou lázeň a pak mě vysadit nad nejhlubší částí zálivu. Proto bych byl velice vděčný, kdybyste stihl něco udělat předtím...“

„Jak jsi se dostal k telefonu?“

„Promluvil jsem do duše svému hlídači. Sdělil jsem mu, že jste ve městě, abyste mohl převzít aktivity Green Door.“

Na druhém konci drátu bylo opět ticho.

Po chvíli řekl: „Ty jsi ale naivní pitomec.“

„Řekl jsem vám, co jste potřeboval, ne?“

„Snad. Tvým hlídačem je Bill?“

„Správně.“

Na chvíli jsem se zamyslel a došlo mi, proč bylo tak jednoduché přesvědčit Billa, aby mě nechal promluvit si s Gabbym.

„Dobře. Tak mi dej Billa.“

Vyvěsil jsem sluchátko a po špičkách jsem se vrátil do pokoje.

„Tvůj šéf s tebou chce mluvit,“ oznámil jsem Billovi.

Beze slova vstal, vyšel ven a nechal mě tam samotného.

Chtěl jsem tomu dodat umělecký nádech. Zvedl jsem Billův časopis. Když se vrátil zpátky, byl jsem hluboce ponořený do četby jednoho z takzvaných detektivních případů.

„Pojď,“ pobídl mě. „Jdeme odsud.“

Pomalu jsem se zvedl z postele.

Zvědavě se na mě podíval.

„Jak jsi, k čertu, věděl, že jsem jeden z Gabbyho chlapů?“ zeptal se.

Neodpověděl jsem. Pouze jsem nasadil vševědoucí výraz.

V skrytu duše jsem celou dobu doufal, že z toho vyváznu. A Paní Štěstěna se tímto se mnou vyrovnala za ten podraz s Danbym.

Snažil jsem se vypadat skromně.

„Ty jsi ale zatraceně chytrý bastard,“ komentoval to Bill. „Tak jdeme.“

KAPITOLA 18

Z telefonu na recepci mého levného hotelu jsem vytočil číslo policejní stanice a nechal si zavolat poručíka Sheldona.

„Tady je Donald Lam," představil jsem se.

„Proboha!" vykřikl, „Lame, kde jste?"

Nadiktoval jsem mu adresu hotelu.

„Co tam děláte?"

„Schovávám se tu."

„Proč?"

„Nechtěl jsem vás rušit. Věděl jsem, že máte moc práce, a myslel jsem, že někteří z vašich chlapců mě hledali, protože mě vám chtěli předvést. A nechtěl jsem vás okrádat o čas."

„Nemusel jste být tak ohleduplný, Donalde. Opravdu bych vás rád uviděl. A chci s vámi mluvit. Hned. Po pravdě, dal jsem příkaz, aby vás sebrali, kdekoliv vás najdou. Buď tady, nebo kdybyste se snažil uklouznout do L.A., tak i tam."

„Rád se s vámi setkám, poručíku."

„Co tak náhle?"

„Mám už kompletní informace, které chcete."

„Jaké informace?" zeptal se Sheldon podezíravě.

„Za prvé o tom případu na Post a Polk Street."

„Ohó."

„A za druhé vám mohu říci všechno o případech Bishop a Maurine Auburnová. A vy můžete slíznout ze všech smetanu. Jestli sem pojedete, bude lepší, když si obléknete novou uniformu a když přijedete sám."

„Proč?"

„Pro případ, že by se tu objevili novináři a chtěli si vás vyfotit."

„Víte, Lame, je toho spousta, co na vás obdivuji, ale máte jednu slabinu."

„A jakou?"

„Neznáte zeměpis. Vy si myslíte, že jste v Los Angeles."

„Kdepak. Já vím přesně, kde L.A. leží."

„Myslíte si, že s praktikami, které vám procházejí v L.A., dostanete na kolena policii San Franciska a..."

„To bude asi podnebím," přerušil jsem ho a zavěsil.

Nemusel jsem čekat ani deset minut. Sice si nevzal novou uniformu, ale přišel sám, pro případ, že by se tu opravdu objevili reportéři.

„Co se týká toho případu na Post a Polk," začal jsem.

„Ano?"

„Musím ochránit zdroj svých informací."

„To se mi, Donalde, vůbec nelíbí."

„Ale pokud získáte doznání, nemusíte vědět, kdo mi poskytl ty informace."

„Ale co, když doznání nezískám?"

„Tak se do toho raději hned pustíme, ne? A pak vám řeknu něco o Bishopovi a Maurine."

„Kam jedeme?"

Nadiktoval jsem mu nacionále Harveye B. Ludlowa.

„Víš, Donalde, pokud je to jenom plácnutí do vody, budeš se muset sakramentsky otáčet, aby ses vyhrabal z té kaše, kterou jsi´s navařil."

„Snad jsem vám zavolal."

„To ano."

„A řekl jsem vám, kam jedeme."

„Ano."

„Tak copak vypadám jako podvodník."

„Ne, nevypadáš jako podvodník. Ale pokaždé, když se setkám s vámi, losangeleskými bastardy, tak na to dojedu."

Na to se nedalo nic říci.

Po cestě k Ludlowovi jsme měli spoustu času.

„A co ta Bishopova vražda," nevydržel to Sheldon.

„Napřed dořešíme Ludlowa. Pokud to vyjde, budete přístupnější tomu, co vám povím. A pokud to nevyjde, stejně neuvěříte ničemu, co řeknu."

„Donalde, pokud to nevyjde, nebudeš mít ani náladu na nějaké mluvení."

Vešli jsme do Ludlowovi rezidence. Byl ještě v posteli.

Vyšlo to.

Harvey B. Ludlow, dobře stavěný penzionovaný makléř se začal třást jako sulc na talíři, jen když zahlédl poručíkovy výložky. Předtím, než nás Sheldon stačil představit, Ludlow všechno

vybreptal.

Ani jsme nepotřebovali porovnávat značku Ludlowova auta. Ludlow, dá se říci, přímo přivítal příležitost, aby se mohl někomu vypovídat a ulevil tak svědomí.

Byl na obchodním jednání. Dal si tři čtyři drinky. Jeden z jeho společníků si vzal s sebou sekretářku, která celé jednání stenografovala. A Ludlow se dívce nabídl, že ji odveze domů. *Zastavili* se na pár dalších koktejlů a Ludlow se na děvče začal dívat jinýma očima. Nelíbila se jí její práce, věděla, že Ludlow je zabezpečený a proto se chopila příležitosti.

Ludlow nám to sice neřekl tak přímo, ale bylo jasné, že peníze byly tím důvodem, proč byla dívka tak přístupná.

Po cestě k dívčině bytu začal cítit vliv vypitého alkoholu a to mu zvedlo sebevědomí, což ho přivedlo k myšlence, že je koneckonců ještě dobře zachovalý starší pán. Dívka oddaně poslouchala a dokonce podporovala jeho výlevy opelichaného starého vlka.

Pak se to stalo.

Ludlow chtěl ochránit své „dobré jméno“ a chopil se příležitosti. Ujel. Od té doby ho pronásledovala noční můra.

Protože byl členem několika prominentních klubů, byl by z toho velký skandál. Sheldon si myslel, že bude lepší, když do všeho zasvětí svého nadřízeného a vytáhl ho z postele.

Pak přijeli reportéři a udělali pár snímků; jak technici prohlíželi Ludlowovo auto, Ludlowa s jeho ženou, která mu ochranitelsky položila ruku přes ramena, jako by říkala, že stojí při něm v dobrém i zlém, a že to všechno je politováníhodné nedorozumění.

Poručík Sheldon a kapitán sdělili novinářům velkolepý příběh o mravenčí práci policie, která vylučovací metodou nakonec odhalila pachatele. Pak udělali prohlídku auta, aniž by tušil, o co se jedná. A taky ho sledovali pár dní, dokud si nebyli úplně jisti. Policie pracuje potichu a v skrytu, ale stejně jistě jako boží mlýny.

Byl to překrásný příběh.

Já, jako kdybych tam nebyl.

Poté, co reportéři a technici sbalili fidlátka, kapitán a poručík se mnou odjeli na stanici.

Sheldon mi dal přátelsky ruku kolem ramen. Byli jsme kamarádi.

Vešli jsme do kapitánovi kanceláře.

„Kapitáne, neměl jsem ještě možnost vám vysvětlit, kdo je tento muž. Je to Donald Lam, detektiv s L.A.“

„To on vám dal ten tip na Ludlowa?“ zeptal se kapitán.

Sheldon se na něho káravě podíval.

„Proboha ne,“ řekl. „To já sám ... Ale chvíli jsem Lama pozoroval.“

„Proč poručíku?“

„Myslím, že ví něco o Bishopově vraždě.“

Kapitán hvízdnul.

„Vadilo by vám, kdybych si ho odvedl na chvíli a promluvil si s ním ve své kanceláři, kapitáne?“

„A proč mě u toho nechcete?“

„Myslím, že bude lepší, když si s Donaldem sedneme a probereme věci jako kamarádi. Samozřejmě, že vám to pak řeknu. Stejně vím všechno podstatné. Mohu klidně jít a ukázat prstem na vraha.“

„Dobrá, kdo je to?“ nedal se kapitán.

Poručík Sheldon potřásl hlavou.

„Musíme s Donaldem probrat několik klíčových podrobností. Dejte mi půl hodiny a pak vám předložím celý případ.“

„Ale musíte s tím přijít přímo za mnou, poručíku. Neříkejte to nikomu jinému. Jenom si popovídejte s Lamem a pak přijďte rovnou za mnou, rozumíte?“

„Ovšem, že rozumím, kapitáne.“

„Odvádíte dobrou práci. Takové lidi potřebuji. Myslíte si, že to nebude déle než půl hodiny?“

„Maximálně.“

„Velitel o tom bude chtít také vědět.“

Sheldon přikývl, zvedl se a objal mě kolem ramen.

„Jdeme Donalde, doufám, že máš pár informací, které nám pomohou. Mám sice docela jasnou představu o tom, co se stalo. Ale jestli od tebe získám pár dalších podrobností, myslím si, že budu připraven předložit ten případ veřejnosti. Ještě se uvidíme, kapitáne.“

KAPITOLA 19

Požádal jsem Sheldona: „Měl by tu být John Carver Billings.“

„Syn?“

„Ne, ten starší.“

„Dostali perfektního obhájce. Ten jim poručil, aby nemluvili a...“ namítl.

„Měl by tu být s námi.“

Podíval se na mě a poznamenal: „Víš Donalde, tady nastavuji svůj vlastní krk. A pokud se po půl hodině vrátíme ke kapitánovi bez výsledku, tak to pro mě nebude moc dobré. A pro tebe to bude velmi ošklivé. A ...“

„Máme půl hodiny, poručíku,“ přerušil jsem ho. „Měli bychom se do toho pustit. Mám velmi zajímavý příběh, který vám reportéři vytrhnou z ruky.“

„Co budeme mít z toho, že tě poslechneme?“

„To záleží na tom, jak dalece mi věříte.“

Zvedl telefon, vytočil jedno z vnitřních čísel a řekl: „Přiveďte mi Johna Carvera Billingse staršího. Ano to je v pořádku. Pospěšte si. Ne, vůbec mě nezajímá, co říká jeho právník. Přiveďte ho sem. A rychle. Tak ho vzbuďte,“ a zavěsil.

„Rád bych slyšel něco o tvé teorii, Donalde.“

„Tak pozorně poslouchejte, co řeknu Billingsovi. Připravte stenografa na přiznání.“

„Donalde, jestli to dokážeš rozlousknout, tak to bude něco.“

„To je něco.“

„Myslíš tím Billingse?“

„Vaši kluci se vrhli na Billingse jako na drogu,“ začal jsem.

„A jeho přiznání bude rajčím peřím na mém klobouku.“

„Proč jenom na klobouku, poručíku. Chystám se vás zasypat peřím celého. Billings nemá s tou věcí nic společného.“

V jeho očích se objevil čirý údiv.

„Vezmi si doutník, Donalde. Toto jsou zatraceně dobré doutníky.“

O pár minut později přivedli Johna Carvera Billingse do kanceláře. Rty měl pevně sevřeny do úzké linky. Oči byly vyhaslé.

Na jeho tváři se objevilo překvapení, když mě uviděl, jak si tam sedím a pokuřuji z doutníku. Pak se obrátil k poručíkovi Sheldonovi.

„Můj právník mi doporučil, abych neodpovídal na žádné otázky bez jeho přítomnosti a já poslouchám instrukce svého právníka.“

Posadil se.

„Pane Billingsi, naskytla se tu určitá možnost, jak všechno jednoduše uspořádat," začal jsem.

Podíval se na mě a odrecitoval: „Můj právník mi doporučil, abych neodpovídal na žádné otázky bez jeho přítomnosti a já poslouchám instrukce svého právníka."

„Nemusíte na žádné otázky odpovídat," odpověděl jsem mu na to.

„Můj právník mi doporučil, abych o ničem nemluvil."

„Tak nemluvte, jenom poslouchejte."

Zavřel pusu a zavřel oči, jako kdyby se snažil odpoutat svoji mysl od této kanceláře a vším, co s ní bylo spojeno.

Obrátil jsem se k Sheldonovi.

„Začneme, poručíku. George Tustin Bishop vlastnil Green Door. Pravděpodobně oficiálně o tom nic nevíte, ale neoficiálně určitě víte, co tato dvě slova znamenají."

„Myslel jsem, že muž jménem Channing byl..."

„Channing," přerušil jsem ho, „byl pouze Bishopův účetní, když začínali. Narostl mu hřebínek a ukousl si až moc velký kus koláče.

Bishop byl znám jako důlní magnát. Nechtěl falšovat údaje o svém příjmu, ale nechtěl přiznat, že pochází z herny. Proto pracoval se spoustou zmatených holdingů, otvíral doly, prodával akcie, prováděl průzkumné práce, rudu odvážel do zpracovatelských společností, kde ji nechal rozemlít na štěrk, ale dostával od nich tučné šeky. Kdyby si někdo dal tu práci a začal se v tom trochu hrabat, všechno by vyšlo najevo. Nikdo se ale o žádnou kontrolu nesnažil, protože všechny účty byly v naprostém pořádku.

Nikdy nikoho nenapadlo, že by zpracovatelská společnost platila za hlušinu stejně jako za zlatou rudu. A vždy se jeden důl jmenoval Green Door."

„Pokračuj," pobídl mě Sheldon.

„Než se Bishop dostal k hazardu, po straně si přivydělával občasným vydíráním. Nevím o nikom konkrétním, kromě Billingsovic kluka. Ale s tímto chlapce zametl docela tvrdě. Nevím přesně, co na něho měl. Tak daleko jsem nešel. Ale doufám, že než s panem Billingsem skončíme, řekne nám sám, co to bylo."

Sheldon se tázavě podíval na Billingse.

Ten tam seděl jako sfinga. Zavřené oči, ústa pevně sevřená, jako

by se bál, aby mu v nestřežené chvíli nepozorovaně neuklouzlo nepředložené slůvko. Jeho pleť měla barvu surového betonu.

„Po té, co se Bishop spojil s Green Door," pokračoval jsem, „už se o vydírání tolik nestaral. Oproti příjmům z hazardu to bylo jako když plivne do moře. Ale pamatujte si – Bishop měl něco na Billingsovic kluka. Channing to věděl pravděpodobně taky. Možná, že ale nevěděl co.

Každopádně se Channing začal v obchodě otáčet a to se Bishopovi nelíbilo. Začal se ho trochu bát. Potřeboval někoho méně průbojného, komu by mohl svěřit administrativní stránku věci. Ale Channing se rychle dostával do situace, kdy mu Bishop už nemohl věřit. Bishop byl připraven odsunout Channinga na vedlejší kolej, odkud by mu do podnikání nemohl mluvit.

Tehdy se Gabby Garvanza rozhodl, že si pohlídá obchody tady v San Francisku. Někdo do něho sice napumpoval olovo, ale nedotáhl to do konce."

„Víš, kdo to byl?" zeptal se Sheldon.

„Jistě. Byl to George T. Bishop. Myslel si tehdy, že odvedl dobrou práci. Když se v ranních novinách dočetl o tom, že Garvanza přežije, mále ho to položilo. Jeho žena vám to potvrdí."

Poručík přikývl. „Pokračuj Lame."

„Bishop byl kdysi milenec Maurine Auburnové. Channing představil Maurine Garvanzovi, když se Bishop oženil s Irene, bývalou striptérkou. Maurine zůstal na krku Gabby; ale Maurine byla stále zamilovaná do Bishopa.

Pak se Bishop a Garvanza dostali do sporu. Bishop se Garvanzu snažil zlikvidovat, a jak všichni víme, nepovedlo se mu to. Bishop byl hráč, vyděrač, ale ne zabiják. Proto neodvedl přesnou práci.

Když se Bishop částečně vzpamatoval ze šoku poté, co zjistil, že Gabby se jen tak nechystá opustit tento svět, rozhodl se, že se pokusí ještě jednou poslat ho ke všem čertům, dřív, než bude Gabby schopen přijet sem do San Franciska."

„To je zajímavé."

„Bishop chtěl, aby mu v tom pomohla Maurine. Vymysleli to tak, že Maurine se měla jako by opít a sbalit prvního docela hezkého chlapa. Ve skutečnosti ten záhadný muž byl letec, kterého Bishop najal, ale taky to byl Channingův člověk. Muselo se to stát takhle.

Žádná jiná teorie neobstojí. Tady to do sebe zapadá, jako ozubená kolečka.

Channing věděl že mu Bishop už nevěří. Rozhodl se, že ho raději umlčí. Taky moc dobře věděl, že herny se prostřednictvím závěti nedědí.“

„Fajn, a teď mi řekni něco o tom letci?“

„Letec dostával příkazy od Bishopa a zprávy podával Channingovi. Tento chlap sbalil Maurine a odletěl s ní na místo severně od San Franciska, kde už čekal Bishop.

Problém byl, že Channing tam čekal také.

Maurine si sedla k Bishopovi do auta a Channing vklouzl dozadu. Byly tam dvě zbraně. Ta, kterou zabil Maurine byla automatická. Zatím se nikde neobjevila. Zbraň, která zabila Bishopa, Channing chytře ukradl z Billingsovy jachty. A díra po kulce v obložení jachty byla až dodatečně vyrobena jako falešná stopa.“

Sheldon mě přerušil.

„Myslíš, že Channing střelil do už mrtvého těla znovu v kajutě jachty?“

„Ano. Tak, aby kulka zalétla do obložení kajuty. Díra po kulce s krvavým okrajem je přece přímý důkaz.

Mezitím se Bishop snažil zmáčknout Billingse. Nevydíral pro peníze, ale chtěl laskavost. Byla to laskavost, o které Billings nechtěl ani slyšet.“

„Jaká laskavost?“ zeptal se Sheldon.

„Tak dlouho chodili se džbánem pro vodu, až se jim ucho utrhlo. Podomní prodavač se taky chytne aspoň na jedné rodině z vesnice.“

„To nechápu,“ namítl Sheldon.

„Bishop si hrál se zlatými doly,“ pokračoval jsem. „Odvážel hlušinu do zpracovatelských společností, kde ji rozemleli a používali třeba jako cestářský štěrk. Poslední hromady horniny nechal rozsypat na svém pozemku, aby mohl vybudovat terasovou zahradu a tenisové hřiště. Byla to kvalitní hornina. Není tak bohatá, abyste v každém kamínku viděl zlaté žíly, ale je v ní zlata dost. Když ji rozdrtíte a vyrýžujete zlato, budete překvapený. Dělá to něco kolem tří set dolarů na tunu.“

Poručík Sheldon si to promýšlel.

Dal jsem mu minutu a pak jsem pokračoval: „Bishop vlastnil

kontrolní balík akcií. Něco málo akcií se prodávalo veřejnosti. Na většinu z nich se uzavíraly opční smlouvy.

Jak vidíte, Bishop potřeboval podporu Výboru státního dozoru. Dostal povolení prodávat akcie na roční opční smlouvy. Pak se společnost pustila do dolování. Předtím, než rok uplynul, zasedání expertů prohlásilo rudu za bezcennou. Bishop rozeslal jako by neochotně dopisy akcionářům. Přikázal to vlastně Výbor státního dozoru.

Akcionáři si přirozeně vyžádali zpátky peníze a zakladatel si nechal pouze svoje akcie. A pak, když všichni pozapomněli na doly, objevil se příjem od zpracovatelských společností. Účetní zápisy vykazovaly kladné saldo pro Green Door. Vždycky existoval nějaký důl toho jména. *Žádný* auditor nepátral tak hluboko. Bylo to přirozené. Pokud se někdy vyskytlo podezření, Bishop mohl dokázat, že každý cent příjmu z Green Door opravdu pochází z Green Door. Nikdo po něm nemohl chtít víc. Auditoři si mysleli, že příjmy pochází z dolů a Bishop nemohl být za jejich chybu kárán."

„No, a kdy se to ucho utrhlo?"

„Byl to poslední holding. Jeho název nějak připoutal velkou pozornost veřejnosti. Po několika prvních krocích se muselo obecně používané schéma v Bishopových společnostech operativně změnit.

A navíc ruda byla opravdu bohatá. *Žádný* důlní expert by ji neprohlásil za bezcennou.

Bishop se snažil dostat všechny akcie zpátky. A to za ceny, které by byly velmi blízké nominální hodnotě. Požádal Billingse, aby jeho banka vznesla na holding žalobu kvůli směnce, kterou Bishop podepsal. Billings zavětřil čertovinu. Nechtěl to udělat. Ale Bishop na Billingse něco měl. Používal to jako páku, aby ho dostal tam, kam chtěl.

Channing věděl, co za tím je. Když se rozhodl Bishopa zlikvidovat, chtěl si být jistý, že vražda padne na Billingse. Pokud by policie hned od počátku neobjevila usvědčující důkazy, Channing by byl podezřelým číslo jedna.

Horace B. Catlin je muž, o kterém toho moc nevím. Ale je členem jachtového klubu a hádám, že má finanční problémy. Každopádně je zapletený s Green Door a pravděpodobně tam zapadl dost hluboko. Channing o tom Bishopa neinformoval. Nechával si to pro

sebe, aby Catlina mohl využít ve svůj prospěch.

V úterý večer Catlin vyrovnal své závazky s Channingem. Půjčil mu svou jachtu. Channing přenesl Bishopovo tělo na Catlinovu jachtu a odvezl Bishopovo auto na místo, kde ho pak policie objevila. Letadlem přepravil tělo Maurine dolů na jih, aby to pro policii vypadalo tak, že ten chlapík, který se snažil zastřelit Garvanzu nakonec zabil i Maurine - snad ze strachu, aby ho neprozradila policii.

Pohřbít ji někde, kde se tělo brzy najde bylo záměrem.

Ale Bishopovo tělo bylo umístěno přímo k Billingsovi. Tak by policii ani nenapadlo Channinga podezírat.

Jachtový klub pečlivě *zaznamenává* osoby, které procházejí branou. Ale nevěnuje nejmenší pozornost přijíždějícím či odjíždějícím jachtám. Předpokládá se, že to jsou všechno členové, kteří se už prokázali u brány.

Channing přivezl Catlinovu jachtu do klubu. Když se setmělo, vloupal se na Billingsovu loď, do kajuty přenesl Bishopovo tělo, připravil falešné stopy, odhodil vražednou zbraň do vody kousek od přídě. Věděl, že Billingse nikdy nenapadne, aby začal hledat zbraň, když objeví to tělo. Ale Channing si byl dobře vědom toho, že policie pošle potápěče, aby prohledali okolí jachty."

„To je velmi zajímavý příběh," poznamenal poručík.

„Channing musel plánovat," pokračoval jsem, „že tělo bude objeveno o den, dva později. Ale Billings ho převezl.

Mladý Billings i s otcem se večer pro něco stavili na jachtě. Náhodou se jim podařilo dostat se dovnitř, aniž by je někdo viděl. Poplašné *zařízení* nefungovalo a vrátný byl zaměstnaný telefonem a otočený zády k bráně.

Když objevili Bishopovo tělo, uvědomili si, co to pro ně znamená. Báli se, aby ta věc, kterou je Bishop držel pod krkem, nevyšla najevo. Snažili se zbavit se důkazů. Odvedli amatérskou práci. Jako první se zbavili těla. Podařilo se jim přenést ho na jednu z vedlejších lodí. Museli vypáčit zámek. Pak dostali strach, aby vypáčený zámek nezpozoroval hlídač, a proto koupili nový.

Na koberci byla krev. Starý koberec tedy schovali, koupili a položili koberec nový. Všechno, co udělali, je do toho ještě víc namočilo."

Obličej poručíka Sheldona se náhle stáhl do ironického úšklebku.

„Fajn, Donalde. Kdo vás najal?“

„John Carver Billings.“

„Starší.“

„Ne. Syn.“

„Ty jsi ale podrazák,“ řekl jízlivým hlasem, který mi silně připomněl Bertu Coolovou.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„V tom, že se mi snažíš prodat tak mizerný příběh. Přivedl jsi mě k Ludlowovi, aby sis zajistil moji důvěru. A teď sem přitáhneš s takovou za vlasy přitaženou historkou.“

„Počkejte, poručíku.“

„Já nemusím na nic čekat. Zastřelil jsi svoji zlatonosnou slepici, Donalde. Já ti teď ukážu, co se stane takovým slizkým bastardům, kteří se snaží...“

„Tak ale! Zavři tu klapačku!“ okřikl jsem ho. „Zapomeň na to, že jsi pitomý policajt. Vzpomeň si na kapitána, který čeká. Ten už pravděpodobně zburcoval i náčelníka. Buď ho vytáhl z domova a nebo mu zabránil odejít. A jako důvod uvedl vyřešení Bishopovy vraždy. Takže buď budeš používat svoji hlavu nebo ji ztratíš.“

Chytil se na moji poznámku o kapitánovi a náčelníkovi. Byl v pěkné kaši a věděl to.

„Donalde,“ řekl šeptem. „Za takovou práci pro obě strany bych ti nejraději zlámal i tu nejmenší kostičku v těle.“

„Máte jenom jednu možnost, jak prověřit, že mluvím pravdu. Zbylo vám dvacet minut. To vám musí stačit na to, abyste sehnal Horace B. Catlina, a pak...“

Poručík rychle zmáčkl tlačítko na svém stole. Pár uniformovaných mužů se objevilo v kanceláři rychleji, než by si člověk myslel, že bylo možné dostat spojení.

„Odveďte tyto chlapy tam, kde je nikdo nepotká. Nezáleží mi na tom, kdo jsou. *Nikdo* je nesmí vidět. *Nikdo* s nimi nesmí mluvit. *Nikdo* od nás, žádný právník, žádný reportér. Nesmí se dostat k telefonu. Pořádně je zajistěte. A ať zůstanou tady.“

Poručík Sheldon vypálil z kanceláře jako tryskáč, který právě překračuje hranici zvuku.

Billings otevřel oči a podíval se na mě. Pomalu se natáhl a beze

slova mi potřásl rukou.

„Neříkejte jim, co měl Bishop na vašeho syna. A...“

„Ticho!“ zařval jeden ze strážníků. „Poručík řekl, že nemáte s nikým mluvit.“

„To ano. Ale to snad neznamená, že nemůžeme mluvit mezi sebou.“

„Já tomu rozumím jinak. Tady bude ticho!“

Billings začal něco říkat. Jeden ze strážníků se pohnul.

„Když budete chlapi provokovat, taky by vás to mohlo přijít pěkně draho.“

Seděli jsme tam tedy mlčky.

Bylo to dlouhých dvacet minut.

Na hodinky jsem se podíval aspoň padesátkrát. Billings nasadil svůj kamenný obličej a ani se nepohnul.

Poručík Sheldon konečně vešel. Obličej vyzařoval vzrušení desetiletého dítěte o vánocích. Podíval jsem se na něj a vydechl jsem úlevou.

„Donalde, chlapče zlatá. Můžeš mi zopakovat ten svůj příběh, abych se v tom lépe vyznal? Kapitán čeká. Náčelník čeká.

A vy dva pitomci vypadněte,“ obrátil se ke strážníkům.

Zmizeli jako pára nad hrncem.

Ještě jednou jsem zopakoval celý příběh, aby si ho poručík zapamatoval.

„Jak jsi narazil na Catlina?“

„Tušil jsem, že v tom musí být zapletený člen toho jejich jachtového klubu, který je zcela pod vlivem člověka řídícího Green Door. Takový muž musel být hazardérem, který zabředl opravdu hluboko, aby poslouchal příkazy.

Jednoduše jsem požádal vrátného klubu, aby jel se mnou a pozoroval zákazníky vcházející do Green Door. Když dotyčný vešel dovnitř, bylo mi jasné, že mám svého muže. Následoval jsem ho. Když jsem zjistil, že nehraje u žádného ze stolů, uvědomil jsem si, že si musí být blízký s vedením. Cítil jsem jistotu, že mám odpověď na poslední otázku, která mi dosud chyběla.“

„Vezmi si doutník,“ pobídl mě Sheldon. „A vem si klidně do zásoby. Pane Billingsi vezměte si taky. Velmi se omlouvám za nepříjemnosti, které jsme vám způsobili, pane, ale musíte pochopit naši

situaci. Ještě ta dvě falešná alibi...

Prosím, teď ještě vydržte chvíli tady pánové. Nesnažte se nikam odejít, na chodbě je stráž. Jenom seďte tady a s nikým nemluvte. Donalde, ty jsi dost chytrý na to, abys věděl, kdy máš mít zavřenou klapačku. Dohlídni na to, aby Billings byl taky zticha. Hlavně ne abyste něco povídali novinářům. A nikam netelefonujte.“

Poručík Sheldon zvedl sluchátko, vytočil nějaké číslo a po chvíli řekl: „Jdu právě nahoru, kapitáne. Je mi líto, že jste musel čekat. Ale objevil se tu ještě jeden svědek, kterého jsem musel vyslechnou.“

Zmizel z kanceláře.

Otočil jsem se k Billingsovi.

„Co měl Bishop na vašeho syna?“ zeptal jsem se.

„Víte, Lame, já se to dověděl až minulý týden. Dal bych přednost tomu, abychom se o tom nebavili.“

„Raději byste mi to měl říci.“

„Ani mě nenapadne.“

„Váš chlapec je vysoký, štíhlý, ale svalnatý mládenec.“

Přikývl.

„Hrál na koleji basket?“

„Ano.“

„A byl v univerzitním družstvu?“

„Ano.“

„Bishop byl hazardér. Kromě jiného přijímal sázky při vysokoškolských hrách.“

Bankéřův obličej se svraštil. Začal brečet. To vám byla podívaná. Statný silný muž a brečí jako malé dítě.

Vstal jsem, obrátil jsem se k němu zády a přešel jsem k oknu. O pár minut později, když vzlykání ustalo, jsem se posadil zpátky.

Chvíli ani jeden z nás nepromluvil.

Po chvíli jsem navrhl: „Až budete vyprávět svůj příběh Sheldonovi, řekněte mu, že váš chlapec se zapletl do skandálu s dívkou.“

„To není pádný motiv pro vydírání,“ namítl Billings. „Už jsem o tom přemýšlel.“

„A pak dodejte, že dívka zemřela na následky nelegálního potratu.“

Billings si to chvíli rozmýšlel. Pak zadumaně pokýval hlavou.

„Donalde, pokud přinutíš policii, aby přijala tvůj příběh jako oficiální verzi případu, dostanete velmi zajímavou odměnu, *velice zajímavou odměnu*“

Spolupracoval jsem s Bertou už hodně dlouho. Takže jsem se mu podíval do očí řekl jsem: „To také očekáváme, pane Billingsi. Nepracujeme zadarmo. To byste mohl vědět.“

„Ani nemusíte pracovat zadarmo. Jak jsem řekl. Čeká vás velmi zajímavá odměna.“

Tím jsme náš rozhovor ukončili. Už jsme si neměli co říci.

Sedli jsme si a čekali a čekali.

Po několika hodinách přišel strážník s obloženými chleby a konvicí kávy.

„Poručík vzkazuje, že si máte nechat chutnat. A nemáte s nikým mluvit.“

Dali jsme si kávu a chleby.

O hodinu později vešel poručík Sheldon, zavřel dveře a přitáhl si židli blízko k Billingsovi.

„Pane Billingsi, jste tady v San Francisku důležitá osobnost. A chci. abyste věděl, že vás policie respektuje. Snažíme se občanům poskytnout maximální ochranu, pokud je to v našich silách.“

„Děkuji.“

„A teď. Bishop měl něco na vašeho syna. Co to bylo?“

„Bylo to kvůli dívce,“ odpověděl Billings.

Sheldon se jenom zašklebil.

„Ona šla na potrat a zemřela.“

Sheldonova tvář ztuhla. Viditelně zpracovával tuto informaci.

„Dobrá, pane Billingsi,“ řekl nakonec. „Doufám, že to vydírání udržíme po pokličkou, pokud s námi budete trochu spolupracovat.“

„Jestli se o tom vydírání nikdo nedozví,“ začal Billings, „já... udělám všechno... všechno na světě.“

„V pořádku,“ přikývl Sheldon. „Budeme po vás chtít jenom jednu věc.“

„A jakou?“

„Pomoci nám v našem úsilí ochránit vás.“

„Co tím myslíte?“

„S nikým nemluvte, nevydávejte žádná prohlášení. Ti novináři jsou velice mazaní. Podrobí vás křížovému výslechu. A pokud vám

něco uklouzne, vrhnou se na to jako štika na návnadu. A pak...!“

„Jednoduše, nemám jim nic říkat. Správně?“ přerušil ho Billings.

„Pro vaše vlastní dobro. Pamatujte si, že se vám snažíme poskytnout veškerou podporu. A toto je jediný způsob, jak to vydírání udržet pod pokličkou.“

„Budu zticha,“ slíbil Billings.

„Podívejte,“ řekl Sheldon zářící radostí, „pokud budete spolupracovat s policií, ta dokáže vždycky spolupráci ocenit.“

Přitočil jsem se k Sheldonovi a řekl jsem: „Mě stačí jenom jedna věc.“

„Cokoliv, Donalde. Cokoliv. Celé tohle zatuchlé město je tvoje. Jenom když budeš chtít.“

„Až budete podávat ten příběh novinářům, mohl byste zdůraznit skutečnost, že George Bishop dostal svoji poslední společnost do problémů, protože objevil skutečně bohatou rudu a chtěl si ji nechat pro sebe.“

Podíval se na mě a zašklebil se: „Asi si čteme myšlenky, Donalde. Ten příběh je už v tisku. Bohatý zlatý důl v něm tvoří dramatický moment. Mluvil jsem se spoustou reportérů, až jsem z toho ochraptěl. Ale teď bych ti chtěl, Donalde, připomenout něco jiného.“

Tázavě jsem se na něj podíval.

„Myslím, že tě potěší, že kdykoliv budeš mít nějaký případ tady nahoře v San Francisku, můžeš počítat se spoluprácí celého policejního sboru. A to jsi chtěl, ne?“

Přikývl jsem.

Přešel přes kancelář ke mně a poplácal mě přátelsky po zádech. Toto *jemné kamarádské* poplácání mi téměř vyrazilo dech.

„Donalde,“ pokračoval, „jsi velice chytrý chlap. Dokážeš se otáčet. Věř mi. Nemusel si´s v tomto případě nadělat tolik nepříjemností. Pro příště si pamatuj, že cokoliv budeš v San Francisku potřebovat, stačí se obrátit na mě. A to je něco, čím se nemůže pochlubit zrovna mnoho soukromých detektivních kanceláří, a už vůbec ne, když jsou z L. A.“

Zasmál se tomu.

„A co já,“ přerušil nás Billings. „A co můj chlapec? Jsme volní...“

„Ach, zapomněl jsem vám to říci. Omlouvám se. Měli jsme tolik

práce. Vytáhli jsme vašeho šoféra z postele, pane Billingsi, a vaše limuzína čeká před stanicí. Teď je tam spousta novinářů, kteří si vás budou chtít vyfotit. Budou vám klást spoustu otázek. Jenom odpovídejte *Bez komentáře* a oběma nám to hodně pomůže. Nechceme se dostat pod palbu jejich všetečných otázek.

Pokud chcete udržet to vydírání z dosahu reportérů, bude nejlepší, když všechno mluvení necháte na mě.“

„Stejně tu není nic, o čem bych chtěl mluvit,“ namítl Billings.

„Tak je to správné. Je vidět, že si rozumíme.“

Sheldon uchopil Billingsovu ruku a začal jí lomcovat v návalu srdečnosti.

Doprovodil Billingse ke dveřím a pak se otočil ke mě.

„Raději by jsi měl nechat pana Billingse odejít samotného. Jeho syn už sedí v autě. Bude tam spousta fotografů. Možná by bylo lepší, aby neměli důvod, nějak si vás spojovat dohromady. A víš, že vy chlapíci z agentur můžete přece pracovat mnohem lépe, když o vás nikdo neví.“

„Ano,“ přitakal jsem.

Sheldon řekl Billingsovi: „A vy byste se tomuto chlapci měl postarat o slušnou odměnu, pane Billingsi. Věřte mi, v tomto případě nám prokázal neocenitelnou službu. A pro vás to platí dvojnásob.“

„Nemějte starost,“ usmál se Billings. „Dnes jsem se znovu narodil. A to dokážu ocenit.“

Dveře se zavřely.

„Nemáte tu zadní východ?“ zeptal jsem se Sheldona.

Poplácal mě znovu *kamarádsky* po zádech, že jsem znovu hodnou chvíli lapal po dechu.

„Donalde, je mi opravdu potěšení spolupracovat se soukromým detektivem, který ví, co dělá. *Cokoliv* budeme pro vás moci *kdykoliv* udělat, rádi vám pomůžeme. Pamatuj si *cokoliv* a *kdykoliv*. A teď pojďme.“

Už se stmívalo, když jsme vyšli přes ambulanci ven.

Policejní auto mě odvezlo do hotelu.

KAPITOLA 20

Vešel jsem do kanceláře.

Sekretářka zvedla oči, zatvářila se, jako kdyby uviděla ducha,

pak si přiložila nalakovaný ukazováček ke rtům a palcem druhé ruky ukázala směrem k Bertině kanceláři.

Obešel jsem stůl.

„Co se děje?“ zeptal jsem se. „Berta je na válečné stezce?“

„Slečna Coolová vydala příkaz, abych jí ihned informovala, když se objevíte.“

„Tak to řekla?“

„Ne. Tak ne.“

„A jak se vyjádřila?“

„Já jenom cituji,“ omlouvala se dívka. „Pokud ta malá slizká žížala bude mít dost odvahy a strčí svůj sloní chobot do těchto dveří, zavolejte mi, a já ho odsud s gustem vykopu. Partnerství je neodvolatelně zrušeno.“

„To je od ní hezké,“ zasmál jsem se. „Zavolejte jí. Řekněte jí, že jsem právě přišel a jsem ve své kanceláři.“

Přešel jsem sekretariát a otevřel dveře své kanceláře.

Zlatá písmena, kterými bylo na kouřovém skle napsáno *Donald Lam* byla hulvátsky seškrábána. Usoudil jsem, že se Berta zřejmě sama angažovala při této činnosti.

Elsie Brandová na mě pohlédla údivem a nevírou rozšířenýma očima.

„Donalde, co tu děláš? Ne. Rychle odsud! Zavolej si právníka a... Můj bože, Donalde, to bude ale scéna.“

Vytáhl jsem z kapsy šek a podal jí ho.

„Rád bych ti vrátil peníze, které jsi mi poslala, Elsie.“

„Ale to je v pořádku, Donalde. To je v pořádku. Jenom ať se o tom nedozví Berta.“

„Donalde, co je to? To je na třináct – třináct – Donalde, to je na *třináct tisíc dolarů!!*“

„Správně.“

„Pokladní šek,“ vykřikla znovu.

„Ano. Z Billingsovy banky.“

„Ale co... Jak...“

„Investoval jsem peníze, které jsi mi poslala do akcií jedné důlní společnosti,“ vysvětlil jsem. „Skyhook Mining and Development, zajímavá firma. Vypadal jsem jako pitomec. Ale poté, co jsme akcie koupili, jejich cena vyletěla nahoru jako raketa. Tak jsem je zase

prodal holdingu, který se stará o celý důl.“

„Donalde, to znamená, že mých třistapadesát dolarů... Donalde, já tomu nerozumím.“

„Ani nemusíš,“ zasmál jsem se. „Stačí, když si vybereš šek a...“

Náhle jsem měl pocit, jako kdyby budovu rozhoupalo zemětřesení. Někde v sekretariátu padaly židle, stůl odletěl ke stěně, na kterou s rachotem narazil, dveře málem vypadly z pantů a na prahu se objevila Berta. Její oči metaly blesky a výška jejího hlasu téměř přesáhla hranici slyšitelnosti.

„Ty podrazáku, zakrslý hovnivále.Ty máš tu drzost se tady ještě objevit? Nejsi tu vítaný o nic víc než mol v šatníku. Ty vypelichaný supe, ty plochá hubo, ty husí krku, ty podobaný nose, ty Brežněvovo obočí...

Jaká *geniální* myšlenka tě sem zanesla?

Poté co Berta dostala jistých pět set dolarů, *ty* jsi musel odjet do San Franciska a strkat svůj uhrovitý nos do záležitostí, po kterých ti nic není. *Ty* jsi projevil iniciativu a co se stalo? Pozastavili výplatu šeku.

Ty a tvá nevymáchaná huba. Ty tvé geniální nápady.

Pak se ti povedlo, aby naše klienty zavřeli za vraždu. V San Francisku jsme známí jako vyděrači. A policie tě hledá. Je na tebe zatykač. Jen na to pomyslete. Zatykač na losangeleského detektiva – mého partnera.

Já jsem tě vytáhla z bahna. Přivedla jsem tě sem a nabídla ti partnerství. Proč ty... Patříš na elektrické křeslo!“

Otočila se a přes rameno zařvala na děvče u telefonu: „Zavolej na policejní stanici. Řekni jim, že tu Donald Lam čeká na jejich ocelové náramky. Řekni, že geniální tvůrce celého toho podvodu se vrátil a čeká v naší kanceláři.“

Založila si ruce v bok, vystrčila lokty. Brada se jí třásla jako buldočí morda.

„Měla by se‘s tady, Berto, podepsat,“ a podal jsem jí přes stůl vyplněný bankovní formulář.

Ani se na něj nepodívala.

„Ty se opovažuješ žádat mě ještě o podpis!“ vykřikla. „Jediné, co tobě podepíšu, bude obžaloba u Vrchního Soudu.

A nemysli si. Nedostaneš ani vindru. Poškodil jsi naši pověst tak,

že mě to bude stát nemalé výdaje, abych všechno uvedla do původního stavu. Mluvila jsem se svým právníkem a ten mi potvrdil, že mám pravdu. Najdi si svého právníka a ten ti řekne, že pro tebe nemůže nic udělat.

Osobní věci, které jsi měl ve stole, jsou támhle v krabici v rohu. A teď už padej!“

„Raději bys měla podepsat ten formulář, Berto,“ poradil jsem jí. „Jsou to podpisové vzory pro nový partnerský účet v San Francisku.“

„Partnerský účet?“ zaječela. „Co to, k čertu, děláš. Falšuješ šeky. Tím sis podepsal ortel. Půjdeš do vězení. Zastavila jsem platby všech šeků, které nesou tvůj podpis. Vyčistila jsem partnerské konto v bance a převedla jsem ho na své jméno. Rozpustila jsem naše partnerství. Vytáhla jsem tě kdysi z bahna, a bůh mi odpusť, teď tě zase pošlu zpátky.“

„Fajn,“ usmál jsem se. „Takže já si nechám účet v bance v San Francisku. Ty se starej o obchody tady v Los Angeles, pokud chceš a já se postarám o svoje tam nahoře. A nemusí tě trápit, jestli jsou legální nebo ne. Když je partnerství zrušeno, peníze, které jsem vydělal ve Frisku jsou moje osobní...“

„Peníze, které jsi *vydělal*...?“

„Ano.“

Hrábla po papíru, který jsem jí předtím podal.

„Toto je pouze formulář na podpisové vzory k partnerskému účtu Coolová a Lam v bance v San Francisku.“

„Číst umíš,“ neodpustil jsem si. „Vydělal jsem tam zaokrouhlenou sumičku, a tak jsem si myslel, že by nebylo špatné založit si tam účet, abych to nemusel tahat s sebou. Konec konců, máme vynikající vztahy se sanfranciskou policií a slíbili mi, že nám budou předávat všechny případy, které budou moci. Cokoliv uděláme v té oblasti, bude řízeno ze San Franciska. Budeme vystupovat jako výhradní partneři.“

„O čem to, k čertu, mluvíš?“ nechápala.

„Víš, že Bishopův případ byl vyřešen?“

„*Byl* vyřešen je správný vyraz. Nesnaž se mi namluvit, že jsi s tím měl něco společného. Četla jsem noviny. Všechny ty bulvární plátky. Pěkně‘s to tam zamotal. Nastavoval jsi svůj krk a zamotal jsi do toho i Billingse tak, že jsi skoro zničil jeho společenské postavení.

Můj bože, jestli se s námi bude chtít soudit o škody a...“

„Nebude,“ přerušil jsem její výlev. „Dal mi šek na pět tisíc dolarů.“

„Pět tisíc?“

„Ano. A předtím jsem dostal v hotovosti patnáct set na výdaje.“

„On *ti* dal patnáct set na výdaje?“

„Ano, slyšela jsi dobře.“

„Můj bože,“ vykřikla teatrálně.

„Podle toho, co jsi tady na mě vychrlila, hádám, že jsem ty prachy dostal až po té, co bylo partnerství zrušeno.“

Berta na mě rychle mrkla. Pak se zeptala: „Kolik je v té bance?“

„Pět tisíc dolarů, které jsem dostal od Billingse jako odměnu za práci. Ty peníze, které mi dal na výdaje jsem investoval do akcií jedné důlní společnosti.“

Bertin obličej se zabarvil do nachová.

„Ty jsi vzal peníze na výdaje a vložil do... do... do akcií jakési důlní společnosti? Proč ty nedorostlý bastarde s mozkem kanárka? Měla bych tě... To je zpronevěra! Já... Zavolejte policii. Rychle. Budu ho žalovat sama,“ zařvala přes rameno na děvče u telefonu.

„A pak,“ pokračoval jsem, „jsem ty akcie prodal s menším ziskem. Vylezlo z toho nějakých čtyřicet tisíc. Můj makléř byl schopen získat téměř všechny volné akcie té společnosti – Skyhook Mining and Development. Zatím jsme nedostali účet za telefony. Pravděpodobně nás to přijde na několik set dolarů. Ale získali jsme ty akcie a obratně jsme je prodali. My ...“

Bertin obličej byl mokrý, jako kdybych ji praštil vlhkým ručníkem.

„Vy...Vy co?“

„Ale ovšem. Když jsem mluvil o zisku, Berto, musíš chápat, že je to před zdaněním. Budeme z toho muset zaplatit ještě daň z příjmu. Nemyslel jsem si, že by bylo bezpečné nechat si je jako kapitálové investice. Byl to jeden z těch obchodů s akciemi, kdy člověk rychle a levně nakoupí a ihned stejně rychle, ale draze prodá. Ale ponechal jsem si pár akcií. Pokud cena ještě poleze nahoru, můžeme si je klidně nechat dál a pobírat dividendy.“

Berta znovu chytila formulář z banky. Vytrhla plnicí pero Elsie Brandové z ruky, pak se vzpamatovala a otočila se do přední

kanceláře.

„Co to, k čertu, děláš?“ zařvala na děvče u telefonu. „Okamžitě polož ten zatracenej telefon.“

Pak vplula do křesla a nadrápala svůj podpis zrovna nad mým.

„Elsie, drahoušku,“ otočila se k mé sekretářce. „Pošli to hned do San Franciska. Do banky.“

Podívala se na mě a zhluboka vydechla. Její jasně červeně namalované rty se roztáhly do teplého úsměvu.

„Donalde, drahoušku,“ zavrněla, „občas natahuješ Bertiny nervy až k prasknutí. Víš, že Berta pomalu chápe a chvílemi nerozumí tomu, co zrovna děláš. Měl bys s Bertou při případech udržovat užší spojení.

Pojďme do mé kanceláře a ty mi všechno povyprávíš, Donalde, drahoušku.

A Elsie, zavolej malíři a řekni mu, že chci mít Donaldovo jméno zpátky na dveřích do oběda. A vytáhni všechny věci z té krabice v rohu a rozestav je na Donaldově stole přesně tak, jak tam byly předtím. Máš za to osobní odpovědnost. Pokud nebude Donald s něčím spokojen, tak si mě nepřej.

A teď Donalde. Potřebuješ pohov. Pracoval jsi dnem a nocí. Jak to vydržíš, to Berta nikdy nepochopí.

Ale pojď přímo do Bertiny kanceláře, drahoušku, a podrobně jí popíšeš, co se stalo. Tak už pojď.“

Elsie Brandová mi podala pohlednici.

„Myslím, že byste si rád přečetl poštu, než odejdete, pane Lam,“ řekla sarkasticky.

Vzal jsem si ten lístek. Byl to letecký snímek Havany, adresovaný mě osobně.

Drahoušku, mám se překrásně. Přála bych si, abys tu byl se mnou.

Mittie

Slova *abys tu byl se mnou* byla dvakrát podtržena.

Berta mi omotala svou obrovskou ruku kolem ramen.

„Tak už pojď ty nedorostlý bastarde. Musíš povědět Velké Bertě všechno o těch čtyřiceti tácech. Jseš zatraceně chytrý čubčí syn.“